

П. Г. Удхаус

Голямото накисване

ГЛАВА ПЪРВА

Следобедното слънце усърдно сипеше лъчи в офиса на управителя на веригата магазини „Гилденщерн“ на Медисън Авеню, Ню Йорк, но усилията му не намираха отклик в сърцето на известния метрополски адвокат Хоумър (английската транскрипция на името „Омир“, бел. пр.) Пайл. По мнението на събеседника му той излъчваше нещо близко до дискомфорта на котка, стъпила върху нагорещени тухли. А причината за очевидната му възбуда не беше трудна за откриване. Един добър адвокат на компания може да приеме по-твърдо сензационна новина както тази, която ще споменем по-долу, ако му бъде съобщена по подходящ начин. Но когато му позвъните в разгара на работния ден, за да го осведомите със звънък глас, че сестра му току-що е била арестувана за кражба в магазин, нещата със сто процентова гаранция ще стоят по доста различен начин. При подобни обстоятелства дори съдия във Върховния съд би се облял в студена пот и би се гърчил до припадък.

Това, което засилваше още повече терзанията на Хоумър, бе обстоятелството, че за случилото се научи не от управителя на магазина, дългогодишен приятел от колежа, а от един от ония мазни, лепкащи от брилянтин младежи, които управителите държат на каишка около себе си; от типа, който сам бе назначил като младши чиновник в офиса си на Уол Стрийт. В името на колежанската солидарност Хоумър можеше да очаква от старата дружка да прояви човешина и да му влезе в положението, а в държанието на този младеж тук забележимо липсваха както разбиране, така и съчувствие.

Хоумър попи потта от челото си с носната си кърпичка. Имаше широко кръгло лице, по-голямата част от което бе заето от очила с рогови рамки, а очите зад тях се блещеха напрегнато, особено когато беше потънал в тревоги.

– Трябва да има някаква грешка – каза той.

– Ъ-ъ – отвърна отривисто младежът. – Тя го е извършила. Че как иначе? Щом не си бърка в джоба, за да плати.

– Защо ѝ е да краде стоки от универсален магазин? – повиши глас Хоумър.

– Нямам представа. Само знам, че я хванахме с тях.

– Трябва да е било някаква шега. Направила го е импулсивно, за да види дали ще успее.

– И разбира се, че не успя.

Може би защото осъзна, че излъсканият младеж е добре запознат с всички подробности и усилията му да измисли някакво оправдание за поведението на сестра си не ще се увенчаат с успех, Хоумър се потопи в меланхолията на мислите си. Тази Бернадет не му излизаше от главата. Отдавна знаеше, че природата ѝ твърде често я подтиква да действа импулсивно. Веднъж беше скочила в езерото на Сентрал Парк в скъпа прилепнала рокля от туид от веригата „Еlegantна жена“, ча да спаси един нещастен пекинез; друг път във възмущението си разби едно твърдо яйце с чадъра, който използваше за защита от улични котки. Изобщо, едва ли имаше жена по-малко предвидима от нея.

Но ако гореупоменатите случки могат да накарат слушателя единствено да повдигне учудено вежди, то кражба в универсален магазин определено би предизвикала осъдителна гримаса. В този случай наистина бе отишла твърде далеч. Не по нейна вина, разбира се. Това сигурно се дължеше на някакво психично заболяване. Колкото и невероятно да звучи, сестра му понякога наистина не можеше да се въздържа да не направи някаква поразия. Леля му Бетси, вече покойница, страдеше от същото заболяване и веднъж се случи така, че кризата ѝ съвпадна с есенното намаление в „Гимбълс“. И до днес в семейството това беше най-коментираният скандал.

Лъснатият младеж заговори отново, този път с по-весел тон:

– Шефът каза да ви предам, че предпочита да не повдига обвинение.

Това доказателство, че старият колежански дух все още мъждука дори у хората на върха, моментално подобри настроението на Хоумър. Това значеше, че случаят няма да се раздуха от пресата, а тази угроза изгаряше червата му като киселина.

– При положение, че... – продължи младежът и светът отново помръкна.

– При положение, че?

– При положение, че я изселите от града на момента – довърши мазньото.

Последва гръмогласна въздишка на облекчение.

– Това може да се уреди.

– Колкото по-скоро, толкова по-добре.

– Искам да кажа – обясни Хоумър с достойнство, което само пет минути по-рано не би могъл да си позволи, – че заминавам за Европа съвсем скоро и мога да взема госпожа Клейборн с мен. Трябва да отида

до Брюксел, за да посети конференцията на П.Е.Н. (Международна организация на поети, драматурзи, редактори, критици и романисти, бел. пр.)

Ефектът на тези думи беше поразителен. Младежът пое дълбоко дъх. В очите му, които до този миг святаха с ледената суровост на обласен прокурор, водещ кръстосан разпит на лъжлив свидетел, се появи нов, странен блясък.

– П.Е.Н.? – младежът изглеждаше стъписан. – Вие сте писател?

– В свободното си време пиша стихове – скромно, но гордо призна Хоумър.

– Нима? Гръм и мълнии! Аз също.

– Действа ми разтоварващо.

– На мен също. Без поезията човек може да полудее сред тази безкрупулна конкуренция. Публикували ли сте? – заразпитва бързо младежът.

– В някои по-малки списания.

– И при мен е така. А и не плащат много.

– В никакъв случай.

– В кой жанр сте?

– Предимно лирика.

– Моите са главно протестни песни.

– Никога не съм писал протестни песни.

– Трябва да опитате някой път.

Атмосферата в кабинета на управителя беше коренно променена и то към по-добро. Хоумър, който до този момент гледаше на зализания младеж като на особено опасен за здравето екземпляр от по-младото поколение, в присъствието на който се чувстваш винаги дискомфортно, хвърли още един поглед на събеседника си и този път откри у него многобройни достойнства. От своя страна младежът, който в началото на разговора изпитваше натрапчива антипатия към Хоумър, защото беше набиващо се на очи богат – типичният капиталист, за който пишеше в протестните си песни – сега виждаше в него само един нещастник, който заслужава повече съжаление, отколкото порицание затова, че са арестували сестра му за кражба в магазин. Обстановката, така да се каже, започна да се зарежда с патоса на възтържествувалата любов.

– Вижте – каза излъсканият младеж. Не, стига толкова заобикалки и недомлъвки. Той се казваше Дуейн Стотълмейър, така че нека да си го наричаме Дуейн Стотълмейър. – Не ви ли мина през ума, че това пътуване не е толкова просто колкото си го представяте? Аз смятам, че си

навличате големи неприятности.

– Не ви разбирам.

– Добре. Казахте, че заминавате за Брюксел.

– Да.

– И взимате дамата, имам предвид госпожа Клейборн, с вас.

– Именно.

– В Брюксел има много универсални магазини – мрачно отбеляза Дуейн.

Сродната поетична душа нямаше нужда да детайлизира опасенията си. Хоумър схвана всичко на мига и ченето му увисна в безсилие. Човек не е в състояние да предвиди всичко, ето защо този ужасяващ факт бе убягнал от ума му. Арестуването на крадци, също както и Изкуството, не признава граници. Ненавистта към крадците е еднаква навсякъде – както в Съединените щати, така и от другата страна на океана. Пред очите му изплува картината на сестра му Бернадет в компанията на белгийски детектив, който я държи за ръцете, а джобовете ѝ са пълни с всякакви крадени неща и двамата се запътват към офиса на управителя, който не е стар приятел от колежа. Такава картинка би разтреперала и най-хладнокръвния брат. Хоумър погледна ужасен Дуейн Стоътълмейър.

– Но какво да направя? – изпъшка жалостно той и Дуейн на часа се притече на помощ.

– Ще ви кажа какво бих направил аз на ваше място – каза той. – Няма да я взема в Брюксел.

– Но тогава...

– Ще я оставя в Англия. Не в Лондон, естествено. Това би било непреодолимо изкушение.

– Тогава къде?

– В някое провинциално имение, където приемат гости срещу заплащане. Може да отседне в пансион. Има такива под път и над път напоследък. Между другото, миналата седмица имаше обява в „Ню Йоркър“ за един такъв. Името му беше Мелингъм Хол. Запомнил съм го, защото един познат, който е бил там, ми го беше споменавал. Джери Уест, англичанин. Беше дошъл да участва в шампионата по голф за аматьори. Когато беше в Ню Йорк, посещаваше редовно моя клуб и често се виждахме. Каза ми, че ако посетя Англия, непременно трябва да отседна там. Някакъв негов роднина бил собственик, някой си Скроуп. Какво има? Говори ли ви нещо това име?

Лицето на Хоумър се озари, макар промяната да бе трудно забележима върху бледото му като на покойник лице.

– Този Скроуп, за когото говорите, е брат на Уилоуби Скроуп, лондонски адвокат, с когото съм работил заедно няколко пъти. Сега се сещам. Да, спомням си Уилоуби Скроуп да ми е споменавал за брат си Криспин и имението. Някаква историческа забележителност, ако не ме лъже паметта.

– И далече от всякакви универсални магазини?

– На голямо разстояние от Лондон – въодушевен продължи Хоумър. – В най-дълбоките дебри на провинцията.

– Като че ли точно това ви трябва.

– Не би могло да бъде по-добре. Уилоуби Скроуп ще се заеме с всички приготовления от мое име. Ще му телефонирам утре. Не зная как да ви се отблагодаря.

– Стотълмейър винаги на вашите услуги.

– Кой на моите услуги?

– Името ми е Стотълмейър.

– Много ми е приятно, господин Стотълмейър.

– На мен също – каза Дуейн.

ГЛАВА ВТОРА

Наскоро след като бяха положени основите на красивото приятелство между Хоумър Пайл и Дуейн Стотълмейър, приятелство, което щеше да намери материалното си изражение в размяна на коледни картички и най-новите им стихотворения, един приятен млад мъж с червеникава коса се появи в трети отдел на съда „Куинс Бенч“ на улица „Странд“ в Лондон. Това беше Джералд Годфрид Франсис Уест, за който бе споменал Дуейн и трябва да побърза да поясним, че той не беше дошъл да застане на подсъдимата скамейка, за да отговаря на въпросите на обвинението. Беше призван да участва като съдебен заседател – нещо, което може да се случи и на най-добрите от нас – с перспективата да търка твърдата пейка и, както се казва на правен жаргон – старателно да анализира фактите и да вземе най-правилното решение.

Съдебните заседатели заеха местата си, служителят, чието задължение беше да поддържа недоволство у съда, направо надмина себе си; а Джери, заглеждайки се в момичето на края на същата редица, на която беше седнал, все повече се убеждаваше, че странното усещане за удар между очите от атомна бомба, което беше получил още първия път щом я видя, се дължи на любов от пръв поглед.

Понякога се случват такива работи. Любовта на А към В или ако повече ви харесва, на С към В често се нуждае от много месеци подклаждане преди да се разгори в буен огън, но може и да пламне изведнъж, да избухне като някой от онези бомбени атентати, предизвикващи безброй човешки жертви. Като че ли няма установено правило.

Тя беше момиче с открито красиво лице, което говореше за здравословен живот на открито. Джери си я представи застинала на кулата за скокове над плувния басейн, готова да се гмурне толкова грациозно, че дори няма да раздвижи гладката повърхност на водата. Представи си я на игрището за голф (спорт, към който самият той беше особено пристрастен) и как прецизният ѝ удар отпраща топката на двеста метра. Помисли си също, въпреки че предположението можеше и да не е съвсем точно, че се занимава и с тенис.

Косата ѝ беше светлокестенява, брадичката волева и закръглена. Беше седнала твърде далече, за да определи цвета на очите ѝ, но инстинктивно усещаше, че бяха точно такива, каквито трябва да бъдат.

„Каква ирония“ – помисли си той. Когато съдът го избра за съдебен

заседател, беше изругал недоволно. По професия художник, специализирал се в карикатури и комикси, той обичаше, когато не играе голф, да се отдава на изкуството си, но в този момент Джери благославяше късмета си, че не е станал общински ковчезник, зъболекар, тъмничар или някой от братството на Светата Троица, понеже тези глезени чеда на системата по някаква неизвестна нему причина не можеха да бъдат съдебни заседатели. Само ако знаеше, че призовки получават и такива красиви момичета, колко различно щеше да приеме това неприятно обществено задължение.

Това, за което освен тях двамата бяха призовани в съда още десет мъже и жени, беше делото „Онапулос енд Онапулос“ срещу компанията за стъклени бутилки „Линкълншир енд Истърн каунтис“ – един от онези скучни спорове между фирми, в които адвокатите и на двете страни постоянно подават някакви документи на съдията и молят Негова светлост да благоволи да хвърли един поглед на пасажа, отбелязан с молив на дясната страница, при което Негова светлост неизменно поглежда към лявата страница. („Кой е този господин Джонс? В записките ми не пише нищо за него.“; „Ваша светлост чете погрешната страница. Ако Ваша светлост обърне внимание на дясната страница, вместо лявата страница...“; „Но защо да не погледна лявата страница?“; „Защото, Ваша светлост, там няма нищо, засягащо въпросния случай.“) Единственото нещо, поради което тези процедури не се струваха на Джери нетърпимо отегчителни, беше щастливото обстоятелство, че и съдията, и адвокатите на двете страни, както и част от присъстващите имаха изключително комични физиономии, макар титулуването на някои от фасадите с термина „физиономия“ бе твърде ласкателно за собствениците им и Джери запълваше времето си като ги скицираше в бележника си.

При кръстосания разпит на Емил Онапулос във връзка с устно споразумение, за което се твърдеше, че е сключено на четвърти ноември предходната година, Джери забеляза особен блясък в очите на своята възлюбена, като че ли отговорите на свидетеля ѝ се сториха незадоволителни. На два пъти тя сви красивите си устнички и многозначително сбърчи финото си носле. Все едно си казваше, че ако свидетелят очаква съдебните заседатели да са на негова страна, трябва да се постарее доста повече.

Възхищението му към момичето видимо нарасна. У нея имаше всичко – умеше не само да играе добре голф, тенис, да плува, а се отличаваше и с остър ум, който можеше да претегля, да отсява и да вниква в показанията; беше момиче, чиято будна интелигентност му

позволяваше да успява да следи за какво, по дяволите, изобщо говореха тези съмнителни непрокопсаници, нещо, което той самият отдавна беше изгубил надежда да разбере.

Часовете се нижеха. Изведнъж Джери се сепна изненадан – в този момент тъкмо довършваше портрета на адвоката на защитата – адвокатите бяха свършили с пледоариите си и съдията призова съдебните заседатели да се оттеглят и да вземат решението си.

Старши съдебният заседател призова за ред в залата и дванадесетте, от които зависеше съдбата на двамата Онапулос и може би на десетки производители на стъклени бутилки, защото, както знаем, тази особена порода се плоди като зайци, особено в Линкълншир и Истърн каунтис (буквално – източните графства, бел. пр.), започнаха да излагат мненията си.

Както е обичайно в такива случаи, мненията варираха от плиткоумия до откровени тъпоумия. Наложиха се момичето да поеме разискванията в свои ръце. Със звучен, мелодичен глас, който в ушите на Джери звучеше като песента на пойни птички, накацали по здрач из храстите в градината на старовремска къща, тя определи главните насоки, които едни съвестни съдебни заседатели трябваше да следват.

Оказа се, че тя е сто процента на страната на стъклените бутилки. Дори да беше любимата племенница на някой от вицепрезидентите, едва ли щеше да бъде по-убедена в правотата си.

Тя завладя слушателите си от самото начало, особено Джери. Би било преувеличено да твърдим, че той следеше разсъжденията ѝ, но беше съгласен с всяка нейна дума. Като пророк Даниил (библейски пророк от 6 век пр.н.е., който умеел да тълкува сънища и на няколко пъти доказвал правотата си пред завистници и клеветници с помощта на непоколебимата си вяра в Бог, бел. пр.) – каза си той. Без капчица колебание Джери беше готов да я следва във всичко. Това, което е добро за нея, ще бъде добро и за него. Испитваше съжаление към Джони Холидей, адвокатът на Онапулос, който му беше личен приятел, *fiat justitia, ruat coelum*, (Нека справедливостта възтържествува, дори небесата да се сгромолясат (лат.), бел. пр.) както казват из техните среди. В края на краищата юрист с опита на Джони би трябвало отдавна да е научил урока, че не можеш да спечелиш срещу всички.

Без колебание Джери даде своя принос към единомдушния вот и избраниците на обществото се запътиха отново към залата на съда да занесат на стъкларите добрата новина, която щеше да посипе пътя им с рози или по-скоро с бутилки по целия Линкълншир и всички източни

графства.

Като изключим гадаринските свине (Според Евангелието на Лука (8:26-35) Исус заповядал на бесовете, вселили се в един човек от Гадаринската страна, да излязат от него и да влязат в стадото свине, пасящи в покрайнините. И след като това станало, свинете се втурнали към езерото и се издавили, бел. пр.), известни от векове със способностите си в късия спринт, няма друга група по-бърза на прав старт от съдебни заседатели, най-после освободени от задълженията си и в паническо бягство към вратата. Джери и момичето бяха отнесени далеч един от друг от тълпата. Но навън той успя да я настигне по улицата и захвана разговор с подкупващо прокашляне.

Многобройни са случаите, в които безумно влюбеният младеж, който досега е боготворил любимата само от разстояние, изведнъж получава възможност за близка среща с обожествения обект и тутакси преживява дълбоко разочарование. При Джери нещата не стояха по този начин. Присъствието ѝ го вълнуваше от далечно разстояние, а сега, застанали лице в лице, го вълнуваше още повече. Очите ѝ, както своевременно забеляза, бяха кафяви със златисти пламъчета и абсолютно съвършени, както бе предположил на един по-ранен етап.

Тя го поздрави, все едно бяха стари приятели.

– О, здравейте. Вие бяхте от съдебните заседатели, нали? – каза момичето и Джери едва не подскочи от мисълта, че го е запомнила.

Да, отговори той, наистина е бил от съдебните заседатели, добавяйки, че не е имал никакъв избор.

– Призовката звучеше доста категорично и реших да не рискувам. Не знам какво може да ти се случи, ако не се явиш – кимна Джери, впил поглед в нея.

– Предполагам, че биха се ядосали не на шега.

– Щяха да кипнат като нагорещено олио?

– Не бих се учудила.

– Но едва ли щеше да е по-лошо, отколкото да седиш с часове на дело като това.

– Отегчихте ли се?

– До смърт.

– О, горкичкият господин..., горкичкият господин кой?

– Горкичкият господин Уест. Горкичкият господин Д. Г. Ф. Уест!

– Съжалявам, че ви е подействало така. Аз искрено се забавлявах.

Но съм учудена, че сте се отегчили. Изглеждахте толкова заинтригуван.

– Аз?

– Видях ви да си водите старателно записки в тефтерчето през цялото време. Бях наистина впечатлена.

– Не бяха бележки, а скици. Рисувах съдията и другите образи.

– Художник ли сте?

– Нещо такова. Предимно карикатури.

– Е, все пак е по-добре, отколкото да рисувате голи руски принцеси, полегнали върху тигрови кожи.

– Защо давате този пример? – с едва прикрито възмущение в гласа попита Джери. Все пак, какво им е на руските принцеси.

– Защото една моя леля, която живее в Борнмът, си мисли, че художниците правят точно това. Какво рисувате? Комикси?

– Опитвам се.

– Странно, аз самата съм луд фен на комиксите, но не си спомням да съм виждала някои, подписани Д. Г. Ф. Уест.

– Подписвам ги Джери.

– За бога! Може ли един автограф, маестро? Аз съм една от най-големите ви почитателки.

Джери преглътна, за да си възвърне дар-словото, от което последното поразително откровение го бе лишило. Устоявайки на изкушението да каже, че това, естествено, би трябвало да ги сближи, той се задоволи с далеч по-слабото:

– О, тъ... нима?

– Оправяли сте ми настроението повече от всеки друг – продължи да чурулика младата дама. – А в моята работа доброто настроение е много важно нещо.

– И защо така?

– Трябва постоянно да се усмихвам. Доста депресиращо е. Аз съм стюардеса. И не само депресиращо, а и много уморително за лицевите мускули.

– Да, но се срещате с много интересни хора.

– И защо е това „но“?

– Прозвуча ми така, все едно не харесвате работата си.

– О, харесвам я. Даже много. Човек може да види големия свят и, както казвате, среща много интересни хора – засмя се тя.

След кратък анализ Джери определи смеха ѝ като среброструен.

Или по-скоро – помисли си той, защото си падаше и малко поет – досущ като звука на бучки лед в халба бира през горещ августовски ден.

– Спомних си – обясни тя, – един старец на име Донахю, който по едно време доста пътуваше с нас и беше постоянно в отвратително

настроение. „Ей, момиче!“ – често мучеше той, когато се обръщаше към мен и ръмжеше като ранена пума, ако не се отзова достатъчно бързо, според него. Най-накрая му обясних, че проблемът му се състои в това, че за негова беда все ме уцелва, когато не съм с маратонките и спортния екип и от този момент нататък започнахме да се разбираме чудесно. Точно преди да изляза в отпуск някой ми каза, че е умрял. Беше ми мъчно. О, да, животът е приятен.

– Всъщност, би трябвало да станете адвокат.

– Какво ви кара да мислите така?

– Спомних си как обобщихте случая в съда преди малко. Бяхте невероятно убедителна, когато споделихте мнението си. Аз бях поразен от красноречието ви. Как го постигате?

– В училище съм участвала в доста дебати.

– Роудийн?

– Челтнъм.

– Не може да бъде! Аз самият съм учил в Челтнъм. Разбира се, не в девическото, в другото.

– Колко жалко, че не сме се познавали.

– Е, нали се запознахме.

– Наистина.

– Какво ще кажете да обядваме някъде. О, не, извинете. Съвсем забравих. Днес трябва да обядвам с моя попечител.

– Имате попечител? Страхотно!

– Какво ще кажете за вечеря?

– Няма да съм тук за вечеря. Ще бъда в Борнъмт на гости у леля.

– Задълго ли?

– Няколко дена.

– Значи и за утре не става?

– Страхувам се, че не.

– Вдругиден?

– Съмнявам се.

– А по-вдругиден?

– Пак е съмнително.

– Тогава нека да се уговорим за по-по-вдругиден.

– Какъв ден се пада?

– Мисля, че петък.

– В такъв случай мисля, че става. Къде?

– В „Бариболт“. Около осем.

– Ще бъда там.

Тя махна на едно минаващо такси и изчезна. Джери стоеше на тротоара, загледан след нея. Някой минавач би могъл да забележи мекия блясък в очите му, ако изобщо минавачите забелязват меки блясъци в очите на хората. Може и да, а може и да не забелязват, но блясъкът си беше там. Джери изведнъж изпадна в пъстроцветно мечтание. Досега си я беше представял на кулата за скокове в мига преди да се гмурне в басейна. Сега си я представи в канцеларията на завеждащ отдел „Гражданско състояние“, лицензиран за сключване на бракове, защото беше сигурен, че момиче като нея не би желало някое от ужасните бракосъчетания с църковен хор, епископ и по-низш клир, които препускат като коне из цялата църква. Всичко ще приключи за две минути, за да могат колкото е възможно по-скоро двамата да приседнат в своето уютно гнезденце като две влюбени птички, кацнали на едно клонче. Разбира се, това ще бъде през дългите зимни вечери. През лятото ще играят голф или ще се освежават приятно с плуване.

И докато развинтеното му въображение се задълбочаваше в подробности от семейния живот, изведнъж той осъзна, че пред него стои една непреодолима преграда – пред блаженството, което се очертаваше в бъдния му живот, стоеше една сериозна пречка, за която бе забравил да помисли – сети се, че е сгоден за друго момиче.

Но дори и да не се беше сетил, само минута по-късно паметта му щеше да бъде освежена, защото щом таксито бе погълнато от уличното движение, Джери чу нечий глас да го вика по име. Завъртайки се около оста си с неприятното чувство, че е получил неочакван юмрук в слънчевия сплит, той забеляза Вера Ъпшоу, на която само преди няколко седмици се беше врекъл във вечна вяност.

Тя идваше откъм площад „Трафалгар“ и много ценители на женската красота, които вървяха в обратната посока, рискуваха да получат трайно схващане на врата от заглеждане след нея. Но кой ли би могъл да ги порицае за това опасно поведение.

Всъщност те би трябвало да бъдат по-скоро похвалени, защото с неистови усилия на волята се удържаха да не подсвирнат с уста.

Има момичета, които са много хубави, има и момичета, които ги бива; има момичета, които не са лоши и момичета, у които има нещо; но изключително рядко се случва да срещнеш момиче, което е толкова приказно красиво, та чак спира дъха ти и устата ти остава отворена като крайбрежна пещера. В този ограничен кръг девойки категорично попадеше и Вера, единствена дъщеря на покойния Чарлз (добрият стар Чарли) Ъпшоу и съпругата му, актрисата Мадам Флора Феи.

Всички преимущества бяха на нейна страна. Баща ѝ, преди целият да пъпчаса от прекомерно пиене на шампанско, беше един от най-красивите мъже в Лондон, а всеки, който не е равнодушен към театъра, беше изпитвал върху себе си неотразимото въздействие от красотата на майка ѝ. Единствената хубава черта, която годеницата му не бе наследила от родителката си, бе кадифеният ѝ глас. Гласът на Вера звучеше прекалено рязко.

Рязко прозвуча и сега, когато остави без отговор поздрава на Джери и попита:

– Коя беше тая?

А Джери, който през цялото време имаше смътното чувство, че е забравил да направи нещо, осъзна, че бе пропуснал да попита колежката си от съдебната зала за името ѝ.

– Не знам името ѝ – призна той. – Бяхме съдебни заседатели и се заговорихме за делото.

– О – Вера изгуби интерес. – Това най-хубавият ти костюм ли е? – продължи тя, променяйки темата. Винаги беше критично настроена към външния му вид, защото и Джери, що се отнася до гардероба, както повечето хора на изкуството, предпочиташе удобството пред блясъка. Очевидно Вера си бе поставила за цел да го превърне, както един трубадур от началото на века се беше изразил, „в пример за подражание на елегантността на Запад“. – Мислех си, че ще подбереш нещо по-прилично, като за „Савой“. Но нищо. Кога е обядът ти?

– В един и трийсет.

– Тогава имаме време да си поговорим. Кой ще бъде там? – продължи да разпитва като фатмак новобранец годеницата му.

– Само ние двамцата.

– Какво, по дяволите, искаш да кажеш?

– Никой друг освен вуйчо Бил и аз.

– В такъв случай той ще иска да обсъдите попечителството.

– Съмнявам се. Предполагам, че ще говори през цялото време за голф.

– Не трябва да му позволяваш. Това е големият ти шанс. Трябва да измъкнеш от него тия пари. Отдавна трябваше да си го направил.

Тя говореше със заповеднически тон и Джери мислено я оприличи на средновековна принцеса, която дава нарежданията си на слуга в кухнята или на паж от антуража си. Неочаквано за себе си усети чувство на неприязън. И преди да срещне истинската любов на своя живот той бе започнал да изпитва известни съмнения относно това дали идеята да

обвърже навеки съдбата си с тази на Вера Ъпшоу не е малко необмислена. В началото всичко изглеждаше прекрасно, но лека-полека нещата между тях започнаха да понакуцват.

Мъдро ли ще бъде – запита се той – да сложиш подписа си до този на човек, у когото властността, която често върви ръка за ръка с изключителната красота, е в толкова изобилно количество? Тези блестящи очи, макар наистина да бяха като два бистри извора, можеха да хвърлят залпове от ядни искри, когато притежателката им беше недоволна от нещо, а това караше човек да се чувства изключително неловко. Напоследък се оказа, че у Джери има много неща, които будеха негодуванието ѝ, особено явното му нежелание да тормози попечителя си за онези проклетни пари.

Но като примерен годеник той успя да озапти раздразнението си и опита да заговори с обичайната си приветливост.

– Проблемът с вуйчо се състои в това, че той постоянно обръща всичко на майтап. Нищо не можеш да измъкнеш от него – опитваш се да го задържиш на въпроса, а той или ще каже някой виц, или ще започне да говори за колекцията си. Трудно е да го притиснеш.

– Би могъл, ако искаш – с тон на несмазана вятърна мелница обяви Вера.

– Опитвал съм.

– Опитай пак. Тук не можем да говорим – каза раздразнено Вера след като само за две минути трима минавачи се блъснаха в нея. – Хайде да отидем в „Савой“ и да изпием по един коктейл на бара.

– Не мога да разбера – продължи тя след като седна с питиетата си – защо изобщо парите ти трябва да са под попечителство. Баща ти ги е оставил на теб. Защо просто не ги взе? Защо са всичките тези глупости да не можеш да разполагаш с тях, докато не навършиш трийсет, освен ако господин Скруп не ги освободи от попечителство?

– Обясних ти вече – спокойно каза Джери и наистина ѝ беше обяснил и то не един и два пъти, но или паметта ѝ изневеряваше, или като глухата змия от Светото писание тя просто не беше добър слушател. – От вуйчо Бил знам, че на младини татко е бил пълен развеяпрах, не можел да се захване с нищо за по-дълго време, не можел да спести нищо, не можел да се отърве от дългове, просто се носел по течението. И когато станал на трийсет, изведнъж всичко се променило. Предполагам, че е получил някое от ония религиозни откровения, за които ти четеш. Оженил се, установил се, започнал работа, захванал се сериозно с нея, спестил пари и започнал свой собствен бизнес, и то много успешен.

Очевидно това му е внушило идеята, че един мъж не струва нищо, преди да стане на трийсет и дотогава не бива да му се поверяват пари.

– Това звучи абсурдно.

– Аз също винаги съм мислил така. Но никой не ме е питал. Така че, остават ми още три години да чакам.

– Не, тая няма да я бъде – повиши глас Вера и няколко посетители от съседните маси я погледнаха възмутено.

– Сигурна ли си? Трийсет е магическото число, а аз съм на двайсет и седем.

– Няма никаква причина да чакаш три години – продължи Вера без да обръща внимание на седящите наоколо. – Говорила съм с адвокат по въпроса. Той ми каза, че всичко зависи от това дали попечителството е постоянно и неотменимо, а твоето не е такова, защото господин Скроуп може да ти даде парите когато си пожелае. Така че, прегледай внимателно оригиналния договор още веднъж за по-голяма сигурност и след това ще го призовеш в съда и ще подадеш жалба с искане за прекратяване на попечителството. Това е. Кажете на господин Скроуп днес на обяд какво смяташ да направиш и готово.

– О, не!

– Ако не го направиш, много ще се ядосам – повиши още повече глас Вера.

Джери кимна злощастно. Имаше основания да вярва на думите ѝ.

ГЛАВА ТРЕТА

Докато в трети отдел на „Куийнс Бенч“ Джери и другите съдебни заседатели решаваха съдбата на производството на стъклени бутилки в Линкълншир и източните графства, в офиса на Скроуп, Ашби и Пембертън на Бедфорд Роу работата си течеше в обичайното русло.

Отдавна бяха отминали дните, когато лондонските адвокати извършваха дейността си в мрачни и депресиращи бърлоги, защото съвременният адвокат обича удобствата и е убеден, че му подхожда само най-доброто. Помещенията на Скроуп, Ашби и Пембертън бяха светли, просторни и обзаведени с вкус, а това, което допълваше уюта, беше присъствието на секретарка с фигура на пясъчен часовник и изобилие от руси коси. Тя напомни на прекрачилия прага посетител за сервитьорки, които е познавал на младини, когато сервитьорките и барманките трайно присъстваха в живота му. Той се приближи нервно до бюрото, защото обстоятелствата го бяха направили един изнервен човек. Прокашля се, за да прочисти гърлото си преди да заговори, а когато заговори, гласът му звучеше смирено.

– Може ли да се срещна с господин Скроуп?

– Името ви, сър?

– Господин Скроуп.

– Вашето име, сър.

– Господин Скроуп.

– Господин Скроуп?

– Господин Криспин Скроуп. Аз съм брат на господин Скроуп.

– О, извинете, господин Скроуп. Господин Скроуп е зает в момента, господин Скроуп. Заповядайте, седнете, господин Скроуп.

Господин Скроуп взе един стол и зачака господин Скроуп да се освободи. Беше възрастен мъж с оредяваща коса, воднистосини очи и увиснали мустаци. Погледът му беше напрегнат, както често се случва с възрастните хора с оредяваща коса, когато отиват да искат пари назаем от по-малките си братя. От време на време сухото му тяло потрепваше в нервен тик. Последните разговори по темата Скроуп му бяха отнели и малкото останала увереност, която имаше, когато се отправи на път към тази мисия. Колкото по-дълго седеше, толкова по-малко вероятно му се струваше, че на брат му Уилоуби, въпреки че беше голям симпатяга и даже добре разположен, макар че му се бе случвало в миналото и друг

път да отпуска дребни заеми, може да се разчита, за да изквиха колосалната сума от двеста и три паунда, шест шилинга и четири пенса – сума, приблизително равна или поне така бе изчислил трескавият мозък на Криспин, на цената на едно пътуване до Луната.

Времето куцукаше бавно и мъчително и той си помисли, че ако бе имал малко мозък в главата, щеше да изпрати на брат си телеграма да се уговорят да се срещнат някъде другаде, вместо да ходи в офиса му без предупреждение в разгара на такъв натоварен ден. Но в този момент вратата с надпис „Уилоуби Скроуп“ се отвори и в рамката ѝ се появи огромен мъж, от когото лъхаше благоденствие, който изпращаше още един такъв огромен и лъхаш на благоденствие мъж. Здрависаха се, посетителят тръгна по пътя си и първият огромен и лъхаш на благоденствие мъж се обърна към секретарката:

– Съсипах го. Направих го на пух и прах, Мейбъл – изшептя той радостно.

– Не ви разбрах, господин Скроуп?

– Играхме голф в кабинета ми. Прекърших го като житна ръкойка. Двайсет и три на единайсет.

– Поздравления, господин Скроуп.

– И то заслужени, бих казал. Знаете ли тайната на безпогрешния удар, Мейбъл? Съвършена координация между ръката и погледа, а за да постигнеш това, стойката трябва да бъде изправена, не вдървена, но в същото време не и прекалено отпусната.

Уилоуби Скроуп се обърна към посетителя:

– Съгласен ли сте с мен, сър? – каза той и млъкна, широко отворил очи. – За бога! Крипс!

– Здравсти, Бил.

Обикновено между братя съществува някаква, макар и бледа физическа прилика, но човек трудно би повярвал, че тези двамата са изобщо някакви роднини. Криспин беше слаб и стеснителен; Уилоуби – дебел и излъчващ самочувствие, което върви ръка за ръка с успеха. Криспин изглеждаше като типичния беден роднина; Уилоуби, естествено, като богатия. Който и да ги беше вметил в такива категории, нямаше да сгрещи. Уилоуби имаше една от най-доходните практики в Лондон, докато всичко, което съдбата беше отредила за Криспин, беше грижата за голямо имение в провинцията с недостатъчно средства за поддръжка. Скроуп от Мелингъм Хол бяха живели презадоволени в продължение на векове, но настоящият собственик на тази древна купчина тухли, както често я наричаше самият той, не знаеше накъде да се обърне;

единствената му утеха бяха спомените за веселите дни, които беше преживял през младостта.

Уилоуби, по-малкият син, който спрямо традициите, свързани с по-малките синове, беше запокитен сред бурните вълни на големия свят, за да печели сам хляба си, сега попадеше в най-високата графа на Данъка за общия доход.

Криспин, истинският наследник, беше принуден да приема пансионери, за да може да свърже двата края, а в момента между тях имаше разстояние от двеста и три паунда, шест шилинга и четири пенса.

Уилоуби все още гледеше втренчено. Посещение на брат му беше последното нещо, което очакваше. Винаги беше приемал факта, че Криспин никога не идва в Лондон като нещо в реда на нещата. Уговорки за онези малки заеми, за които стана дума по-горе, винаги бяха провеждани по телефона.

– Не знаех, че си тук, Крипс. Защо не ми казахте, Мейбъл?

– Предположих, че не желаете да бъдете прекъсван по време на важни разговори, господин Скроуп – отвърна секретарката с достойнство, което много ѝ отиваше и Уилоуби трябваше да признае, че по принцип е постъпила правилно.

– Права сте. Щеше да попречи на свършената ми координация между ръката и погледа. Е, хайде, влизай, Крипс, – каза Уилоуби и следвайки го в офиса, Криспин усети тръпката на слаба надежда. Беше ясно, че Бил е в приповдигнато настроение тази сутрин. Дали беше достатъчно приповдигнато, че да му подпише чек за двеста и три паунда, шест шилинга и четири пенса само времето щеше да покаже, но изгледите бяха общо взето благоприятни.

И след като влязоха в офиса, доброто настроение на Уилоуби не секна. Носеше се из стаята във весела възбуда. Тананикаше откъси от песни и по-скоро подскачаше, отколкото ходеше. Ако имаше по-лъчезарен адвокат на Бедфорд Роу тази сутрин, едва ли щеше да бъде лесно да се намери.

– Я виж ти! Крипс наминал да ме види. Искаш ли пура?

– Не, благодаря, Бил.

– Но ще обядваш с мен, нали?

– Съжалявам. Трябва да хвана влака в един и петнайсет.

– Жалко. Поканил съм Джери на обяд в „Савой“. Щеше да се зарадва да те види.

Криспин прие с облекчение възможността да отложи с няколко минути темата за заеми и чекове. Въпреки че трябваше час по-скоро да

обсъди въпроса, стоящ на първо място в дневния ред, той изпитваше огромно неудобство да го повдигне. Това състояние, известно от пословиците като сърбежи и бодежи, беше напълно характерно за стеснителни мъже, които трябва да поискат по-голяма сума пари. Можем да го изразим и така – тяхното „не смея“ надделяваше над „ще го направя“.

– Как е Джери? – попита той.

– Изглежда в добра форма.

– Как я кара?

– Добре, предполагам. Не съм го чул да се оплаква.

– Даде ли му ония пари, които баща му му остави?

– Не.

– Мисля, че трябва, Бил.

Криспин говореше искрено. Знаеше, че въпросната сума беше значителна, тъй като Джоузеф Уест бе печелил добре от производството на порцелан на север, а Джери беше младо момче с добро сърце, на което, ако е собственик на значителна банкова сметка, един осиромашал вуйчо винаги можеше да разчита.

– Защо не го направиш, Бил? Знам, че има прилична работа, а и ти му даваш някаква допълнителна издръжка... на младеж на неговата възраст... На колко е вече? На двайсет и шест? Двайсет и седем? Трябва да има собствен капитал. Сигурно ще иска да прави най-различни неща с него.

– Всичко, което казваш, е истина. Като за начало ще се ожени за момичето на Ъпшоу, за която вече се е сгодил.

– Не знаех, че е сгоден.

– За момиче на име Вера Ъпшоу.

– Нещо общо с Чарли Ъпшоу?

– Дъщеря.

– Познавах Чарли доста добре преди години. Преди да умре, разбира се. Не се ли беше оженил за Флора Феи?

– Точно така.

– Дъщерята и тя ли е актриса?

– Не, пише. Не от нещата, които ми допадат, но мисля, че на много хора им харесва. Тънки романчета със заглавия „Нарцисови дни“ или „Утрото започва в седем“. Хахави неща.

– Мили боже!

– Да. Точно така се чувствам и аз, но това не е главната причина, поради която не желая Джери да се ожени за нея.

– А коя е?

– Защото се отнася много лошо с него. Спомняш ли си онова, второто ти дело за нарушено обещание за брак?

Мигновеният блясък в погледа на Криспин показва, че този неприятен епизод от времето, когато беше богат младеж, бе ясе още свеж в паметта му.

– Защо ми припомняш това, Бил? – попита Криспин укорително. Принципът му беше „нека мъртвото минало погребее своите мъртви“.

– Вера Ъпшоу ми напомня момичето, което те беше натопило в оня случай. Същият тип. Красива като ангел, но твърда като камък и безскрупулна в опитите си да забогатее. Тя иска само парите на Джери или по-точно парите, които е разбрала, че Джери ще получи някой ден.

– Откъде знаеш?

– От нея. Каза ми категорично, че няма да се ожени за него, докато не му дам целия капитал. Ето защо и не му го давам.

Това свидетелство, че брат му не би се разделил лесно с пари в брой, помрачи настроението на Криспин, което по едно време беше готово да политне и той загриза мустака си. Уилоуби използва появилата се пауза да изостави темата за Д. Г. Ф. Уест и неговите любовни терзания.

– Но нека говорим за нещо друго – каза той. – Да започнем с това, какво те води тук, след като не си идвал в Лондон не знам откога. По бизнес ли?

– Не, не точно бизнес.

– Данъци?

– Не, не данъци.

– Нещо не е наред в Мелингъм? Проблеми с квартирантите?

– Моля те, не ги наричай квартиранти.

– Но плащат наем, нали?

– Да; по дяволите.

– Добре тогава. Между другото, имаш свободни стаи, нали?

– О, да. Двама напуснаха миналата седмица. Казаха, че мястото било твърде забутано.

– Това е много хубаво, защото ти изпращам още един екземпляр към менажерията. Американка на име Клейборн. Бернадет Клейборн, но по-известна като Барни. Сестра е на Хоумър Пайл, американски адвокат, с когото от време на време работим заедно. Хоумър я доведе преди няколко дни и съм ги настанил у нас. Той иска да й намеря някое закътано местенце в провинцията и подчерта, че трябва да бъде достатъчно отдалечено от Лондон. Мелингъм трябва да й пасне чудесно.

Криспин бе споделил за двамата напуснали наематели, лишили го по този начин от така необходимите приходи с такава горчивина, че всеки би си помислил, че новината за американската гостенка ще го изпълни с ентузиазъм. Вместо това той направи стъписана физиономия и изрази удивлението си с глас, наподобяващ прилепов вопъл.

– Но аз не желая жени в Мелингъм!

– Разбира се, че желаяш. Една къща става дом само когато в нея се появи жена.

– Сигурно ще иска закуска в леглото.

– Не и Барни Клейборн – повдигна ръка брат му. – Тя е от тези жени, които сутрин правят разходки по седем-осем километра преди закуска, просто за апетит. Познаваш ли добре Чосър? (Джефри Чосър, 1340–1400 г., английски писател и държавник, известен с прочутите си „Кентърбърийски разкази“, бел. пр.)

– Кой Чосър?

– Башата на английската поезия.

– А, този Чосър ли?

– Точно този. Чел ли си го напоследък? Питам, защото ако е така, тя ще ти напомни за „Стопанката от Бат“. Познаваш тоя тип – остроумна, жизнерадостна и енергична.

– Боже господи! Упорита?

– Да, предполагам, че може да се каже.

– Не я ща в Мелингъм!

– Помисли добре, Крипс.

– Не я ща!

– Решил си твърдо?

– Да. Ти не разбираш, Бил. Ти си едър, силен, здрав и не маеш какво е да имаш слаби нерви. Една упорита жена може направо да ме вкара в лудницата.

– Е, жалко, защото тя щеше да плаща двойна тарифа. Хоумър е бъкан с пари и иска да настани сестра си преди да замине за Брюксел. Той е член на П.Е.Н. и трябва да присъства на Конференцията, която ще се проведе там и затова успях да ти издействам такива условия.

Известно време Криспин седеше мълчалив, потънал в мислите си. След това изпъшка едно „Ох!“ и едносричието ясно показа, че стоманената му решителност се пречупва под ударите на тежки размисления. Пророни едно „Добре, нека да дойде“, но в гласа му не звучеше никаква приповдигнатост и продължи с това как биха реагирали останалите наематели, наслаждаващи се на гостоприемството на Мелингъм Хол.

– Да вървят по дяволите всички наематели! Да върви по дяволите и Мелингъм! Да можех да го продам това противно Място.

– И защо не го продадеш?

Криспин се затресе в оня смях, който обикновено наричат безрадостен. Уилоуби го изгледа разтревожено.

– Пак ли се обажда астмата? – попита той загрижено.

– Не. Смеех се.

– Сигурен ли си? Не ми звучеше като смях.

– А може би ще проявиш любопитство да разбереш какво ме кара да се смея. „И защо не го продадеш?“ ме питаш ти така безгрижно, все едно ей така мога да сложа Мелингъм на тезгяха и – хоп! – готово. Кой в днешно време иска къща, която е на сума ти мили откъдето и да е и е с размерите на Бъкингамския дворец? Ами погледни само колко средства поглъща. Ремонти, ремонти, постоянно ремонти – покривът, стълбището, таваните, канализацията, водопроводът, няма край. А това е само отвътре. Навън дърветата трябва да се подкастрият, сума ти декари трева не щат да се косят сами, а езерото пуска зловония до небесата, ако не се почиства от водорасли всеки втори четвъртък. Ами арендаторите? Тези фермери по цяла нощ сън не ги хваща да измислят още нещо да те изръсят с повече пари. Това е напълно достатъчно да подлуди човек. Помня, когато бях момче, татко ме взимаше на разходка из парка на Мелингъм и казваше: „Някой ден, Криспин, всичко това ще бъде твое“. Трябваше да добави: „И нека Господ се смили над душата ти“. Бил, можеш ли да ми заемеш двеста и три паунда, шест шилинга и четири пенса?

Нещо подсказваше на опитния Уилоуби, че това вайкане няма как да не кулминира в подобен въпрос и той не показва никаква изненада или пък вълнение. Беше свикнал да се среща с хора, желаещи да споделят парите му. Но педантичното изреждане на цифрите леко възбуди любопитството му. Повечето от желаещите да му станат длъжници не бяха толкова прецизни.

– Странна сума – каза той.

– За работниците по ремонта.

– Не могат ли да почакаат?

– Чакаат вече две години.

– Значи вече са свикнали да чакат.

– Не се шегувай, Бил. Няма нищо лошо в това човек да се пошегува понякога, но за мен нещата са много сериозни. Изпратили са човек при мен и сега е в къщата.

– Искаш да кажеш съдия-изпълнител?

– Да. Ужасна ситуация. Живея в постоянен страх, че наемателите ще разберат във всеки момент.

– Мисля, че добре ще се повеселят.

– Всички ще напуснат.

– Глупости!

– Не са глупости, ще напуснат. Така че, ако не ми дадеш тези пари...

– Разбира се, че ще ти ги дам. Ти как щеше да постъпиш на мое място? Въпреки че ми се вижда странно да имаш съдия-изпълнител в имението. Жалко, че ще го изгървеш.

Криспин преглътна шумно и мъчително като булдог, който се опитва да погълне котлет, чийто размери е подценил. Беше ясно, че от прегърбените му плещи падна голям товар, но смесен с радостта, облекчението и въодушевлението от получената така необходима сума, все пак си оставаше празнотите от усещането за прекалената лекота, с която бе получена още в момента, в който бе отправена молбата. Същото чувство изпитват и арабските търговци по пазарите на Изтока, когато нетърпелив клиент отказва да се пазари. Криспин очакваше продължителни обяснения, уговорки и молби и за момент чувствата му бяха като на човек, който, слизайки по стълбите в тъмното, посяга да стъпи на последното стъпало, а го няма. След това радостта, облекчението и въодушевлението надделяха и той ги изрази накуп в един-единствен вик .

– Това е невероятно от твоя страна, Бил! Ти ми спаси живота.

– Само още един пример за това как се държа още от вчера следобед. Чел ли си някога „Оливър Туист“?

– Предполагам като малък.

– Помниш ли братя Чирибъл?

– Смътно. Нещо като застаряващи бойскаути май, а?

– Точно така! И след вчера следобед аз съм като двамата събрани в едно.

– Какво се е случило вчера следобед?

– Виж това.

Криспин погледна малкия предмет без особен ентузиазъм. Беше миниатюра на слабичко момиче в облекло от миналия век, а слабичките момичета никога не бяха го привличали. Винаги беше предпочитал позаобления тип. И двете дела за нарушено обещание за брак в младостта му бяха повдигнати от адвокатите на представителки на средно-тежката категория. Беше трудно да каже каквото и да е и затова започна да издава непонятни звуци, все едно си прочистваше гърлото.

Уилоуби продължи:

– Нашата пра-прабаба.

– О?

– Освен ако не е пра-пра-пра или даже още по-пра. Никога не съм бил добър в уточняване на този вид връзки. Кога беше живял Гейнсбъро (Томас Гейнсбъро, 1727–1788, английски художник и един от основателите на Кралската Академия, бел. пр.)?

– По времето на Регентството, май.

– И аз така мисля. От него е. Казва се „Момичето в синьо“. Нашата прапрабаба и сестра ѝ са били близначки и той е нарисувал миниатюри на едната в синьо, а на другата в зелено. Имам другата от години и заради тази съм претърсил цялата страна. Открих я вчера в Сотби (голяма аукционна къща в Лондон, бел. пр). Наложих се да наддавам с доста желаети, които разбраха колко много искам да я имам и само надигаха цената, но най-накрая им натрих носовите и я получих.

Криспин с мъка задържа въздишката си. Разумът му говореше, че всеки, който е богат колкото Бил, има пълното право да колекционира каквито си иска предмети, дори и да не бяха нищо особено и може да натрива носовите на когото си иска, щом покачват цената на любимия предмет, но усети болка, щом си помисли за парите, които можеха да потеглят в негова посока, а вместо това се прахосваха по разни миниатюри на пра-прабаби.

– Но стига съм ти досаждал с моите малки триумфи – каза Уилоуби. – Сега ще подпиша този чек.

– Много мило от твоя страна, Бил.

– Нещо обикновено за нас, Чирибъл. Заповядай.

Криспин пое безценното листче хартия, погали го за момент като майка своята първа рожба и го постави в джоба най-близо до сърцето. В този момент вратата откъм стаята на Ашби или пък на Пембертън се отвори и от процепа се подаде една глава.

– Може ли за минутка, Бил? – каза главата.

– Нещо по Делахей?

– Да. Само две неща да уточним заедно.

– Както се чувствам днес – каза Уилоуби, – нямам нищо против да уточним и три, и четири неща. Ей сега се връщам, Крисп.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Въпреки че Криспин винаги се радваше на компанията на брат си Уилоуби, внезапното му лишаване от нея ни най-малко не намали приятната топлина на щастието, която въпросната им среща вля във вените му. Той не беше добре запознат с творчеството на поета Браунинг (Робърт Браунинг, 1812–1889, английски поет; освен с драматичните монолози, в които е ненадминат, поезията му е характерна с нежност и състрадание, бел. пр.), но ако беше, щеше напълно да се съгласи с него и особено с онази известна песен на Пипа, че Бог си е на небето и всичко със света е наред. По-синтезирано не би и могъл да се изрази. Случайно беше малко по-добре запознат с псалмите, особено тези за радостта, която идва сутрин, и беше готов за продължителен и разгорещен спор с всеки, който твърди обратното – с две думи, той беше в прекрасно настроение, дори беше накривил шапката си в хармония с душевното си състояние.

Трябва да отбележим, че това приповдигнато настроение беше в най-дълбокия смисъл триумф на духа над материята, понеже беше дошъл в Лондон със схванат врат, резултат от стоенето на течение, с което домът на неговите предци наистина изобилстваше. По време на пътуването във влака това му причиняваше откровена болка, но сега той откри, че ако си държи главата съвсем неподвижно и продължава да мисли за чека, който прошумоляваше в джоба му, болката на практика изчезваше.

Изоставен от Уилоуби, той започна да прави това, което правят повечето хора, когато са оставени сами в непозната стая. Без да забравя да държи главата си изправена, Криспин обикаляше насам-натам, надзърташе тук, подушваше там, разгръщаше книжа и се зачуди как ли действа диктофона на бюрото; и тъкмо приключваше с инспекцията на книгите по право, подредени по рафтовете, мислейки си, че няма да е лошо и той да ги изчете някой ден, когато вратата към чакалнята се отвори и нещо доста солидно нахълта с голяма скорост.

– Извинявай, Бил – каза нещото. – Препънах се.

С остър писък Криспин сложи ръка на врата си, който бе експлодирал като бомба, защото под въздействието на това рязко нахлуване, не можеше и дума да става да си държи главата неподвижна. И така, Криспин стоеше по средата на стаята, разтриваше врата си ожесточено,

но това не беше чак толкова обсебваща дейност, че да не му позволи да прочуи в най-общи линии новодошлия.

Нещото, което бе влязло, беше жена и не му трябваше продължително кокорене, за да отбележи, че това е една доста едра жена. Някой, по-малко зает в усилия да уталожил болката в схванатия врат, би могъл дори да забележи, че това е една жизнерадостна, една приветлива жена; жена, с която би било удоволствие да се запознаеш, но на тези аспекти на нейното въздействие той в момента не бе в състояние да обърне внимание.

Тя заговори първа. Беше една от онези жени, които винаги заговарят първи.

– Здравейте – започна тя. – Вие не сте Бил Скроуп.

Криспин вежливо спря да разтрива врата си и обясни, че на Бил Скроуп се е наложило да излезе за малко, за да се консултира за нещо с партньора си и навярно няма да се бави дълго.

– Аз съм брат му – каза той, – по-големият му брат от провинцията.

Сега беше неин ред да нададе вой, от който мазилката на тавана започна да се лющи.

– Вие ли сте собственикът на Мелингъм Хол?

– Да, аз съм собственикът.

– Пристигам там утре. Аз съм госпожа Клейборн. Това е чудесно, да попадна на вас по този начин. Предоставя ни се възможност да се запознаем. Значи като пристигна, няма да се чувствам като дете, което отива за първи ден в ново училище.

Откровено казано, Криспин беше ужасен. Въпреки че жената не бе споменала и една-едничка дума, която би предизвикала гъста руменина по бузите на благоприличието, Криспин преживяваше неописуем шок. Беше вече споменал на Уилоуби за резервираността си към прями жени – и ето ти една, с която щяха да делят един покрив. На всичкото отгоре толкова пряма, че нервите му се запреплитаха. Само при мисълта как тя подскача ентусиазирано из Мелингъм Хол, главата му неконтролируемо се завъртя около оста си и вратът му пламна в адски болки. А когато тя помоли да ѝ разкаже за имението, само доброто му възпитание го предпази от някои по-невъздържани словоизяви.

– Бил казва – продължи тя, – че датира от времето на Етелред Неподготвения (имало е такъв крал – Етелред II Неподготвения, крал на Англия от 978–1016, водил несполучливата политика на откупване от набезите на датчаните, бел. пр.) или нещо такова. Цялото било опасно с подвижни мостове, бойни кули и разни такива неща. Имало и езеро.

Сигурно е райско кътче.

„Райско“ не беше първото прилагателно, което изникваше в съзнанието на Криспин, когато си помислеше за Мелингъм Хол. И само след доста големи уговорки би се съгласил да го приеме за езерото, защото на практика това беше една голяма локва, която непрестанно се нуждаеше от услугите на двама работници по почистването, които си вършеха работата при безбожно заплащане, за да се предотврати опасността смрадта му да достигне чак до рая. Той най-искрено ненавиждаше езерото. Често вечер, когато всичко бе притихнало и последните лъчи на залязващото слънце превръщаха повърхността му в разтопено злато, той стоеше загледан в него и се чудеше дали проклетият гьол можеше да бъде почистен веднъж завинаги. Ако седем чистачки със седем кофи изгребваха тинята в продължение на половин година, дали – питаше се тъжно той – ще могат да я изгребат? Малко вероятно – отговаряше си сам, – а пък и кой може да си позволи седем чистачки в наши дни?

Госпожа Клейборн продължаваше да се разпростира върху темата. Дори и да беше агент на брокерска къща за по-купко-продажба на недвижими имоти и се опитваше да продаде имението на нерешителен клиент, едва ли щеше да бъде по-ентузиизирана. Каза, че е чела много за тези стари английски къщи из провинцията в разни романи и други подобни, но все още не била стъпвала в такава. Някои нейни приятели в Лонг Айлънд и Нюпорт притежавали цели палати, но това не било същото – липсвала атмосферата на Стария свят.

– Нещо като вас, искам да кажа. Предполагам, че Мелингъм Хол е имал господари от фамилията Скроуп още по времето на Потопата.

Изразът, който употреби, се оказа доста неподходящ, защото напомни на Криспин за онази нощ, когато дъждът проникна през покрива, прибавяйки нови четиридесет и седем паунда, пет шилинга и девет пенса към сметката на работниците по ремонта, на които по онова време вече дължеше сто и петдесет паунда. Ръката му отново посегна към врата и тя го погледна въпросително.

– Защо правите това?

– Моля?

– Постоянно си разтърivate врата.

– Мисля, че съм седял на течение. Доста болезнено е – призна той.

Цялото майчинско чувство у Бернадет Клейборн изплува на повърхността, като че ли някой бе натиснал съответното копче. Жените са грижовни ангели не само когато главата ви се пръска от болка. Със същата готовност реагират и при схванати вратове.

– Трябва незабавно да вземем мерки – каза тя. – Седнете и се наведете напред, все едно сте един от първите Скроуп и ще ви обезглавят на Тауър Хил (място на северния бряг на Темза, близо до лондонската кула, където са се извършвали екзекуции, бел. пр.).

Ако кажем, че последвалите минути донесоха приятни преживявания на притежателя на схванатия врат, това означава да подведем най-безотговорно широката публика. Всъщност, последваха минути на агонизираща болка, каквато Криспин не си спомняше някога да е изживявал. Чувстваше се попаднал в стоманената хватка на някое от изобретенията на Испанската инквизиция. Единствено убедеността, че главата му е здраво захваната за гръбначния стълб, му помагаше да се пребори с уплахата, че всеки момент може да изхвърчи в неизвестна посока. През цялото време не преставаше да проклиня глупостта си да позволява такива издевателства над себе си.

Но както е казано (ако трябва да сме прецизни, от Джон Драйдън, 1631 –1700, бел. пр.), сладко е удоволствието след преживяна болка. Облекчението, което Криспин почувства веднага след като с магическото „Това трябва да е достатъчно“ мъчителят му разхлаби смъртната си схватка, беше много повече от справедлива компенсация за страданията му. Малко преди да се захване с манипулациите си, госпожа Клейборн го беше уверила, че ще даде един добър урок на стария му врат и закатата ѝ се изпълни.

Той се изправи. Почувства се прекрасно. Погледна я с благодарност и благоговение и се зачуди сам на себе си как дори и за миг бе допуснал, че присъствието ѝ в Мелингъм Хол ще бъде неподходящо. Напротив – точно от такъв тип жени Мелингъм Хол изпитваше дефицит в продължение на години.

– Просто не зная как да ви се отблагодаря – пламенно изрече той. – Болката напълно изчезна.

– Знаех си, че ще изчезне – тупна го тя по гърба. – Така лекувах покойния ми съпруг, когато имаше махмурлук, което между впрочем се случваше всеки божи ден и той казваше, че нищо не може да се сравни с моето масажиране. А сега, разкажете ми нещо повече за имението.

Криспин с удоволствие би изпълнил молбата ѝ, но погледна часовника си и разбра, че няма време за губене. Разговорът с нея му беше приятен, но претенциите на влака, на който беше обещал да се качи, бяха приоритет.

– С най-голямо удоволствие – каза той, – но се страхувам, че трябва веднага да тръгвам, иначе ще си изпусна влака.

– Е, добре, тогава ще се видим утре в имението.

– Да, и се надявам, че ще ви бъде много приятно там.

– Обзалагам се. И като стана дума за облози, ако разполагате с минута преди да тръгнете, бихте ли ме насочили към някой добър букмейкър. Имам сведения за един кон и не знам към кого да се обърна тук. Чували ли сте за някакво място, наречено Нюмаркет?

Криспин почувства носталгично бодване. Името извика спомени от младостта му. Може би в Нюмаркет беше профукал повече пари, отколкото където и да е другаде.

– Там ще има надбягвания след няколко дена, така че, ако знаете с кого да се свържа...

– Едно време имах сметка при Слингсби. Мисля...

– Не залагате ли вече?

– Никога. Отказах се завинаги.

– Мисля, че сте постъпили умно. Самата аз не залагам често, но един човек ми каза, че Братска любов ще спечели и то категорично.

– Братска любов?

– Така се казва. А вие? Има ли нещо преди Скроуп?

– Криспин.

– Мили боже! Е, и моето не е цвете за мирисане. Представяте ли си, кръстили са ме Бернадет! За щастие всички ми викат Барни. Искам и вие така да ме наричат.

– Разбира се.

– Представяте ли си някой да нарича някого Бернадет? Или пък Криспин? Или дори Уилоуби? А иначе Бил е много готин. С брат ми сме му на гости.

– И той така ми каза.

– Малко е въздебел, не мислите ли?

– Малко, може би.

– Покойният ми съпруг също.

– Нима?

– Не можеше да устоява на нищетето. Но не споменахте ли, че трябва да хващате влак?

Когато Уилоуби се върна от разговора с колегата си, очаквайки да види по-големия си брат, за момент се изненада от подмяната на персонажа в офиса.

– О, здрасти, Барни – каза той. – Откъде се появи?

– От безкрая, Бил. Току-що си поговорихме с Криспин. Какво име! Мисля, че ще му викам Крипс.

- Какво стана с него?
- Трябваше да хване някакъв влак.
- О да, разбира се, той ми каза. А тебе кой вятър те довя?
- Дойдох да взема някой и друг долар назаем. Ошушкаха ме цялата.
- Пазарувала ли си?
- И дадох своята лепта в помощ на закъсалите граждани на Лондон.

Сигурно има нещо у мене, което привлича просящите както валериан – котка и се разделих и с последната си монета. Ако не ми послужиш, ще трябва да прескоча обяда днес. Полезно е за фигурата, разбира се, но не е приятна перспектива.

- Скъпа Барни, разбира се, че ще обядваме заедно.
- Никога не връщаш от прага хората, изпаднали в нужда, а?
- Нали няма да имаш нищо против, ако и племенникът ми е с нас?
- Нямам нищо против и страхотии от космоса, щом ще има много за ядене и пиене.

– Ще има. Имам повод да празнувам. Току-що купих „Момичето в синьо“.

– Коя е тя?

– Миниатюра от Гейнсбъро. Облечена е в синя рокля и затова покойният Гейнсбъро, понеже се чудел за подходящо име, я нарекъл „Момичето в синьо“.

– Много умно от негова страна. Ум като бръснач имат тези художници. Къде ще обядваме? Извинявай, че пак подхващам темата, но умирам от глад.

– В „Савой“.

– Ще успеем ли да стигнем дотам преди да припадна?

– Аз съм готов. Излизам на обяд, Мейбъл – извика Уилоуби, когато минаха през чакалнята.

– Бон апети, господин Скроуп.

– Мили боже! Френски, бонжур-монжур.

– И ако някой го търси – добави Барни, – кажете му че участва в една оргия и няма никакъв смисъл да го чакат, и като едва ли ще изтрезнее в следващите няколко месеца. Ще празнува. Съвсем наскоро е купил „Момичето в синьо“.

ГЛАВА ПЕТА

Банкетът по повод честването оправда всички обещания на Уилоуби. Той свърши някъде около три и половина. Уилоуби се върна в офиса си, Джери в жилището си, а Барни продължи своята изследователска мисия из Лондон. Брат й Хоумър в същото време говореше с Вера Ъпшоу пред книжарницата на Фланъри енд Мартин на площад „Слоун“, където току-що се бяха срещнали.

В тяхната среща нямаше нищо случайно. По-скоро бихте открили една от проявите на неизбежното, нещо толкова характерно за древногръцката трагедия. Площад „Слоун“ не е чак толкова далеч от площад „Челси“ и за който и да с от посетителите на Уилоуби в офиса му на площад „Челси“ 31 е съвсем естествено да влезе в книжарницата на Фланъри енд Мартин, ако иска да си купи книга. Хоумър, който беше чел и се възхищаваше от „Утрото започва в седем“, имаше огромното желание да се сдобие с продължението – съвсем наскоро излязлата „Нарцисови дни“. А що се отнася до Вера, апартаментът, в който живееше с майка си, беше съвсем наблизо, точно на ъгъла и тя доста често се отбиваше в книжарницата, за да хвърли по един поглед и да провери дали има в наличие екземпляри от рожбите на нейното творчество. Този ден тя беше дошла в ранния следобед и беше все още там, когато Хоумър също влезе.

Възпитаният млад управител на магазина предпочиташе да я вижда как си отива, отколкото как идва. В началото на познанството им бе очарован от нейната заразяваща красота, но вече изпитваше панически страх от посещенията ѝ. Когато тя коментираше липсата на екземпляри на „Нарцисови дни“, беше невъзможно да я убеди, че той не е отговорен за търговската политика на фирмата, а и господин Фланъри и неговият партньор, господин Мартин, никога не го канеха да присъства на обсъжданията по повод с какви книги да заредят книжарницата си. Естествено, изгряващата звезда никога не намираще обясненията му за логични и му го казваше право в очите.

Младежът бършеше потно чело и се чудеше какво го е накарало да приеме тази работа при положение, че имаше толкова голямо търсене на здрави, млади мъже за чистачи на улиците, а Вера бе впила взор в рафтовете с белетристика от по-стара реколта, за да провери да не би „Нарцисови дни“ да ѝ е убягнала по погрешка, когато вратата се отвори,

пропускателни горещ въздух и нещо ниско, дебело и американско, което на пръв поглед приличаше на ходещи очила с рогови рамки. След кратък поглед, който никак не възбуди любопитството ѝ, тя не му обърна повече внимание. Ниските дебели американци не предизвикваха у нея никакъв интерес – без значение дали носят очила с рогови рамки или не. Едва когато той се обърна към продавача с потресаващите слова: „Имате ли книгата «Нарцисови дни» на Вера Ъпшоу?“, тя се обърна към него, устните ѝ се разделиха, очите ѝ се уголемиха, а красивото ѝ тяло се разтрепера, все едно някой майтапчия я беше докоснал със силен източник на електричество. Съмнявам се дали е имало някога поразяващо момиче от времето на индианските бунтове, когато пленената девойка чувала бойната тръба на американската кавалерия – предвестник на неизбежното спасение.

Младият управител също не остана равнодушен към сцената. Обземаше го подозрението, че неговите работодатели гледат на бизнеса си малко през пръсти. Едва ли ентусиазмът на Вера беше рутинен етюд, който редовно играеше по лондонските книжарници, а и мъжът зад очилата едва ли бе нейният чичо, баща или някой друг близък роднина и неочакваното желание за екземпляр от „Нарцисови дни“ би могло да стане началото на едно голямо пазарно търсене, първите капчици, които предвещават големия потоп. С думи прости – ако един нисък шишко иска да прочете „Нарцисови дни“, кой би могъл да твърди, че няма да пожелаят и други?

Тази мисъл го разтърси, но той успя да запази самообладание. Признавайки с огромно съжаление, че в момента книгата е изчерпана, той предложи на Хоумър да я поръча специално за него, предложение, на което Хоумър отказа, обяснявайки, че още на следващия ден ще напусне Лондон. Тогава предложи вместо нея „Моят живот на игрището за голф“ от Санди МакХутс (пред Колин Джефсън) и „Спомени за театъра“ от Мадам Флора Феи (пред Реджиналд Трисилиан), но от това нищо не излезе и Хоумър беше вече във на тротоара, готов да се отправи към площад „Челси“, когато чу глас:

– Извинете.

Щом се обърна, Хоумър застина на мястото си като герой от приказка, омагьосан от зла вещица.

В живота си Хоумър не бе срещал много красиви момичета. Той не излизаше често вечер, почти никога не ходеше по празненства, където този вид фауна изобилства, а в работно време шансовете на един адвокат на компания да срещне Причината за Троянската война са силно

ограничени. В резултат на това впечатлението от Вера Ъпшоу беше наистина разтърсващо. Той зяпаще онемял като очилата риба и затова се наложи тя да започне разговора. Заговори делово и без капчица женски свян. Ако трябва да бъдем критични, държанието ѝ бе по-скоро твърдо и властно. Читателската ѝ публика не беше чак толкова голяма, че да си позволи да изпусне току-така един потенциален почитател.

– Стори ми се, че ви чух да се интересувате от „Нарцисови дни“ – решително започна тя.

Гласните струни на Хоумър не бяха в най-бляскавата си форма, но той успя, макар и с неестествено дрезгав глас да отговори, че това е самата истина, добавяйки, че в книжарницата я нямат.

– Зная, че я нямат – каза Вера с горчивина в гласа. – Тук книжарниците се водят толкова немърливо. И в Америка ли е така?

Малко учуден от нейната проникателност по отношение на националността му, Хоумър отговори, че винаги е намирал нюйоркските книжарници на задоволително ниво. Но в същото време не смяташе себе си за редовен читател, защото рядко четеше нещо различно от правна литература.

– Аз съм адвокат на една компания. Моята литература е предимно професионална – каза той.

– Отдавна ли сте в Англия?

– Само от няколко дни. Но, разбира се, това не е първото ми посещение. Лондон винаги ми е харесвал.

– Може би вашата съпруга предпочита Париж. С повечето американки е така.

– Аз не съм женен.

– О, всъщност ви спрях, защото ще ми бъде много приятно да ми позволите да ви подаря един екземпляр от „Нарцисови дни“.

– Не, не, моля ви. Не бих си и помислил.

– Имам няколко. Аз съм авторката.

Очите на Хоумър се издуха до големината на стандартни топки за голф. Той раззина с удивление уста и проломоти:

– Наистина ли?

– Това е втората ми книга – скромно и колкото можеше естествено призна Вера. – Първата излезе миналата година и се казва...

– „Утрото започва в седем“ – прошепна Хоумър набожно.

– Не казвайте, че сте я чели.

– Чел съм я няколко пъти.

– Но тя не е издавана в Америка.

– Един приятел англичанин ми я изпрати.

– И наистина ли ви хареса?

– Мисля, че е възхитителна.

– Колко приятно и колко странно.

– Моля?

– Казахте, че четете предимно правна литература.

– Освен когато ми попадне „Утрото започва в седем“ – каза Хоумър, замалко да добави и „скъпа госпожице“. – Правя изключение за очарователните, прекрасните, божествените творби, които ме карат да се чувствам така, все едно съм седнал до бълбукащо поточе, заслушан в сребрилата бистрота на мелодията му. Толкова малко книги днес прищежават това качество – очарованието.

„Добре казано“ – помисли си Хоумър. Вера също. Имаше няколко рецензии за „Утрото започва в седем“, но предимно в незначителни провинциални вестници и то неща от сорта на „ще ви помогне да убиете един час от свободното време“ и „става за четене“. А Хоумър разбираше от книги.

– Говорите като поет – каза тя, усещайки за първи път, че аурата на богатство, която се носеше над него като прекрасен аромат, не беше единственото му положително качество в нейните очи и тя го дари с един от онези разтапящи погледи, които действат на чувствителните мъже толкова зашеметяващо колкото би им подействал и къч на муле.

– В известен смисъл съм поет – каза Хоумър, произнасяйки трудно думите, защото все още беше под въздействието на разтапящия поглед. – Пиша стихове в свободното си време.

– Публикувате ли?

– Много рядко.

– Трябва да ги издадете в книга.

– Не мисля, че мога да се надявам на такова нещо.

– Глупости. Вие сте прекалено скромни. А сега трябва да ви попитам кой и къде?

– Моля?

– Име и адрес. Къде да изпратя книгата?

– Името ми е Хоумър Пайл, но...

– Ама разбира се, спомням си. Казахте, че заминавате от Лондон утре.

– Да, заминавам за Брюксел, за конференцията на П.Е.Н.

– Нима? Аз също.

Още веднъж Хоумър не можа да намери сили да проговори, а

когато най-накрая успя, единствената дума, която промълви, беше „нима“.

– Значи ще се виждаме в близките дни. А за книгата – мога още сега да ви я дам, ако дойдете с мен до дома ми. На две крачки е, пък и много ще се радвам да ви запозная с майка ми. Името ѝ може би ви е познато. Мадам Флора Феи.

Момиче, довело непознат мъж вкъщи, за да го запознае с майка си, за разлика от по-често срещания случай, когато куче носи кокал у дома, естествено при първия удобен момент пита за мнението на по-зрелия. Вера, след като изпрати Хоумър, се върна при Мадам Флора Феи, която седеше отпуснато във фотьойла си. Майката погледна дъщеря си с възпителното „Е?“

– Същото смятах да питам и аз – каза Вера.

– Имаш предвид какво ми е мнението за господин Пайл? – попита Мадам.

– Точно така.

– Добре, ще ти кажа, кукличката ми.

Учудващо за жена, която през дългата си кариера бе предизвиквала повече нервни кризи сред режисьори, главни актьори и асистент-режисьори от която и да е друга известна актриса от нейните габарити и възраст, вокалната изява на Мадам Флора беше нежна като кадифе. Тя никога не се държеше като глезените императрици на бурни емоции, толкова модерни по времето на нямото кино, които беснееха и мучаха – Мадам постигаше своето съвсем фино. Един от драматурзите ѝ в интервю от болничното заведение, където се възстановяваше от нервно изтощение, веднъж я бе описал като лешояд, който гука като гълъб.

– Зависи – продължи тя – какво у него искаш да оцениш. Ако имаш предвид как изглежда, съмнявам се, че някога ще спечели конкурс за красота, дори и да е някой от тези, дето ги провеждат на плажа. От друга страна, той е адвокат на американска компания, а един от първите уроци, които научаваме в живота е, че няма на земята адвокат на американска компания, който не къта до сърцето си няколко столарови банкноти и зиме, и лете. Дори си мисля, че когато повикат господин Пайл да действа от името на една компания в съда срещу друга компания, клиентите му сечувстват късметлии, ако накрая минат само с хонорара му и в добавка един скромен обяд на следващия ден. Сипи ми още една чаша чай, скъпа, и ми подай онези сладкишчета с розовата глазура.

– От тях се дебелее – отбеляза дъщеря ѝ.

– Всичко хубаво в този живот, както някой мъдро е забелязал, е или неморално, или незаконно, или се дебелее от него. Да се върнем на твоя въпрос. Мисля, че знам защо ме попита. Не може да не си забелязала какво впечатление направи на този задокеански господин. Той не можеше да откъсне очи от теб, но това не ме учудва, защото ти си най-красивото момиче на света, агънцето ми. Сигурно сега си мислиш „Какво да правя нататък?“ и, естествено, идваш при мама за съвет. Щеше да ми бъде по-лесно, ако знаех какви са в действителност отношенията ви с оня риж изпаднал художник, за който си се сгодила. Доколкото разбирам, той очаква някакви пари в наследство, но засега те са под попечителство и неговият попечител не желае да му ги даде и ти много разумно не искаш да се омъжиш за него, докато не се намери изход от това задънено положение, ако това е изразът. Аз по-скоро бих го нарекла безизходно. Изпаднала си в положението на мениджър, чието шоу е пълен провал и си мисли „Дали да не зарежа всичко или да изчакам да видя дали няма да потръгнат нещата?“. Ако знаеше какво е добро за него, щеше да зареже всичко и аз те съветвам да направиш същото, детето ми.

– Нещата не стоят точно така, мамо. Джералд ще получи парите си още днес.

– Откъде знаеш?

– Казах му как да постъпи. Проучих как стоят правно нещата. Много дълго е за обяснение, но всичко се свежда до това дали попечителството може да се прекрати. И понеже може да се прекрати, господин Скроуп няма да има никакви аргументи да протака нещата. Днес Джералд е на обяд с него, така че сигурно вече всичко е уредено.

– Разбирам, но дори и така да е, какво, за бога си се захванала с него, при положение, че можеш да имаш този чудесен адвокат на компания, който притежава сигурно сто пъти повече. Не бих казала, че госпожа Хоумър Пайл звучи много мелодично, но бих те посъветвала настоятелно да го приемеш. Не те моля да го обикнеш, разбери ме правилно. Самата аз за малко да се омъжа по любов, когато бях млада и глупава, но успях навреме да се опомня от еуфорията и да видя, че няма никаква перспектива. В един брак най-важното нещо е взаимното уважение. Пайл те уважава, нали? Разбира се, че те уважава. А не ми казвай, че и ти не уважаваш човек, който печели по толкова много пари. Освен това ще бъдете заедно в Брюксел за не знам колко си време. Да добавим, че ставаш все по-хубава от ден на ден. А един мъж, който пише стихотворения, не би отказал никаква покупка на любимата. Ами значи,

кошницата е вече оплетена. Такъв сценарий в Холивуд щеше да изисква поне шест мениджъри и петнайсет сценаристи. Не губи време, миличка-та ми. Вдигай телефона и му кажи на твоя възлюбен младеж, че всичко е свършено. Аз и без това не разбрах какво изобщо харесваш в него.

Няма дъщеря, която не би се развълнувала от такъв възхитителен съвет и то от майка, която знае кое е най-доброто за детето ѝ. Вера бе развълнувана, но въпреки това у нея остана известна доза съмнение.

– Но как бих могла? Не зная какво да му кажа.

Мадам Флора се усмихна нежно. Ставайки от фотьойла, тя прегърна нежно своето момиченце и я целуна, както беше целувала десетки дъщери в десетки продукции още от времето, когато неумолимите години ѝ бяха наложили амплоато на майка.

– Не тревожи красивата си главичка за това, миличка. Аз ще се оправя с телефонния разговор. Казваш, че няма да намериш подходящите думи. С мен не е така. Подходящите думи са последното нещо, което би ми убягнало. Знам отлично как ще се развие сцената. Аз му казвам, че той е слаб, а на теб ти трябва силен мъж за съпруг, защото имаш нужда от някой, който да те направлява и да е способен да взима важни решения. Така и така, ще му кажа, и така и така, и накрая ще завърша с това как за теб той винаги ще остане един скъп приятел и ще следиш кариерата му с неподправен интерес. Някакви въпроси?

– О, мамо! – промълви Вера.

Полицаят на ъгъла, наблюдавайки как Хоумър се отправя на път обратно към площад „Челси“, доста се колебаеше дали да го настигне и да го накара да се завърти три пъти, тъй като го бяха обзели силни подозрения, че господинът е закусил с нектара на боговете и райско мляко. Само фактът, че носеше очила и шапка донякъде уталожваше съмненията, породени от блесналите му очи и веещата се коса. Той наистина беше в приповдигнато настроение, сякаш то-ку-що беше получил шестцифрен хонорар за преговори за сливане между две мултимилionни компании.

Посещението му в дома на Мадам Флора Феи и дъщеря ѝ Вера беше триумфален успех. Беше очаквал, че престоят му ще трае не повече от няколко минути, а те го бяха задържали почти два часа и всичко там беше чудесно, наистина чудесно.

Мадам Флора му се стори очарователна. Доста често актриси с нейната известност са склонни да се държат хладно и дистанцирано към онези, които са чужди на тяхната разредена атмосфера като адвокатите,

например, но тя веднага щом бе осведомена за професионалните му занимания, започна да се държи с него сърдечно като никоой друг. Дори показва жив интерес към прозаичната му работа. Едва сега Хоумър разбира защо в продължение на толкова много театрални сезони боготворящата я публика падаше в краката ѝ и ако някой наистина заслужаваше титлата Мадам, това не можеше да бъде никоой друг освен госпожа Флора Феи.

А що се отнася до дъщеря ѝ Вера, тя беше за него истинско откровение. Първата му работа сега беше да се прибере вкъщи и да напише стихотворение, вдъхновено от нея.

Барни влезе, когато той довършваше творбата си и той я поздрави по официалния и малко хладен начин, по който винаги го правеше.

– А, Бернадет.

– Здравей, Хоумър.

– Как прекара днес деня?

– Прекрасно.

– Къде беше?

– Насам-натам, разглеждах забележителностите. Понапазарувах малко.

Хоумър подскочи ужасен, изпускатки писалката, която му помагаше да изложи душата си върху хартия.

– Нали не си...?

Тя го дари със снизходителната усмивка, която обикновено пазеше за глупавите бръщолевения на доктори, които казваха, че пуши твърде много.

– Не, не, всичко си платих в брой. Изобщо не беше прав за „Гилденщерн“. Постоянно ти повтарям, че беше просто един експеримент. Не знам защо, но си помислих за леля Бетси и си казах, че щом тя е успявала да клъвне разни неща под носа на детективите в универсалните магазини, аз също би трябвало да мога, така че се пробвах. Беше грешка, разбира се, сега го разбирам. Може би щеше да е по-добре да не правя този опит. Но как можех да зная, че онези типове имат очи и на гърба си?

Обяснението, което предложи, беше същото, което Хоумър бе изложил пред Дуейн Стотълмейър в началото на разговора им, но тогава не вярваше и на една думичка от казаното – не вярваше и сега. Той беше убеден, че сестра му, като споменатата вече леля Бетси, имаше някакъв умствен или друг недостатък, който правеше всяко нещо, недостатъчно добре заковано, неустойимо привлекателно за нея. Благодарността му

към Дуйн за възхитителното му предложение растеше от ден на ден и той силно се надяваше следващата му протестна песен да намери някой по-състрадателен издател, някой възпитан в същите ценности като Дядо Коледа, особено когато става дума за изплащането на хонорара. Благодарение на Дуйн, Бернадет щеше още утре да бъде в безопасност в Мелингъм Хол, далеч от коварните изкушения на универсалните магазини.

Барни, след като изясни мотивите си да мине по-тънко в магазина „Гилденщерн“, смени темата на разговора. И без това не проявяваше някакъв особен интерес към дискутирания в момента проблем.

– Между другото – каза тя, – запознах се с Криспин, брата на Бил Скроуп, собственика на Мелингъм Хол.

– Така ли? И къде се запознахте?

– В офиса на Бил. Бях наминала да му покажа една миниатюра, която бях купила за няколко шилинга в една книжарница, понеже знаех, че колекционира такива боклуци, но той веднага ми показа друга, която току-що бил купил за колосална сума. Спомена ми, че била от Гейнсбъро, мисля, че това беше името, но както и да е – във всеки случай един от най-добрите. И, естествено, не му показах моята находка. Щеше да бъде все едно да вкарам някой помияр на кучешка изложба в Уестминстър.

– Как ти се стори господин Криспин Скроуп?

– Сладур. Станахме даже нещо като приятелчета.

– Добре, добре. В такъв случай можеш да си сигурна, че ще си прекараш чудесно в Мелингъм Хол – заключи с облекчение Хоумър.

Облекчението му трая чак до часа за вечеря, понеже тогава отстъпи мястото си на нарастващото безпокойство. А то бе причинено от изразения ентузиазъм на сестра му Бернадет по повод миниатюрата на Гейнсбъро.

Изложена на показ от Уилоуби, с лесноизвинимата гордост на колекционера, миниатюрата предизвика от нейна страна поток от забележителни комплименти. Гейнсбъро само да беше ги чул, щеше да разбере, че въпреки сам да знаеше колко е добър, никога не е предполагал колко добър е бил в действителност. Наричаше въпросната картина прелестна, момичета беше с неземна красота, въпреки че се нуждаела от побилно ядене, за да се позакръгли малко. Тя се пресегна към миниатюрата, за да я разгледа по-отблизо и на Хоумър се стори, че забелязва в очите ѝ странен блясък, който никак не му се хареса. Сигурно точно така са блестели – помисли си той, – когато е разглеждала шандовете на универсалния магазин „Гилденщерн“ и колкото и да беше възхитителна

вечерята, която готвачът на Уилоуби се бе постарал да приготви, няма да е преувеличено да се каже, че всичко се превръщаше в пепел в устата на Хоумър. Той седеше и ронеше хляба в очакване да се случи най-лошото.

Когато вечерята приключи, Хоумър стана от масата с недостиг от протеини и въглехидрати, но преизпълнен с твърда решимост. Не му се нравеше това, което трябваше да направи, но знаеше, че е негово неотменимо задължение. Уилоуби трябваше да бъде предупреден и то веднага.

Възможността да го предупреди се появи, когато Барни отиде да си легне и той допиваше последното си питие в компанията на любезния домакин в неговия кабинет, който в това ергенско жилище беше центърът на вселената. Уилоуби, готов да се оттегли, бе станал от стола и поставяше миниатюрата върху полицата над камината, давайки по този начин възможност на Хоумър да захване темата.

– Нали не смяташ да я оставиш тук? – попита Хоумър.

– А къде другаде? – попита на свой ред Уилоуби.

– Мислех си, че ще заключиш някъде такъв ценен предмет.

Предложението се стори на Уилоуби забавно.

– Мислиш, че някой може да го открадне?

– Аз бих бил много внимателен, ако беше моя – започна отдалече Хоумър.

– Има алармена система на всички прозорци.

– Нима това е достатъчно? – Хоумър се сви като осолен охлюв при мисълта, че ще му се наложи да разкрие семейната тайна, но чувстваше, че ако признанието трябва да се направи, това беше моментът за един почтен мъж да го направи.

– Хрумвало ли ти е някога, Скруп, да си зададеш въпроса, защо аз толкова настоявам да намеря някое далечно място и да изпратя там сестра ми? Можеш да си представиш колко мъчително е за мен да споделя това, но мой дълг е да те предупредя, че не е безопасно да я допускаш в близост до нещо ценно.

Очакваше признанието му да бъде възприето зле и не сгреси. Уилоуби настръхна заплашително. Без всякакво колебание беше отхвърлил възможността това да е някаква шега. Адвокатите на големите компании не злоупотребяват с алкохола, нито пък си позволяват безвкусни шеги след вечеря. Беше ясно, че гостът му имаше предвид точно това, което беше казал и в погледа, който отправи към него, имаше вледеняваща студенина.

– Искаш да кажеш, че сестра ти е крадец?

– Страхувам се, че това е горчивата истина. Точно преди да отплуваме насам, тя бе арестувана за кражба в един от най-големите универсални магазини и не можеше и да става дума за някаква грешка – джобовите ѝ са били пълни с накити. За щастие, управителят на магазина се оказа познат от колежа и се съгласи да не предявява иск. Но постави условие Бернадет да напусне веднага Америка, а един приятел ме посъветва да я настаня на пансион в английска къща в провинцията, където ще бъде далеч от изкушенията.

Минутата, която отне тази въздълга тирада, даде възможност на Уилоуби да се възстанови от шока и да събере мислите си. Вече беше в състояние да сложи пръст в потока на разсъжденията на Хоумър.

– Разбирам колко неприятно трябва да е било за теб – каза той с обичайната си благост в гласа и без никаква следа от студенина, – но не мисля, че трябва толкова да се безпокоиш. Тя сигурно го е сторила на шега, да види просто дали ще мине номерът.

– В началото и аз си помислих това, но после размислих.

– В такъв случай може би ѝ се е сторило нещо като минаване през митница с контрабандна стока. Във всеки случай, не искаш да кажеш, че жена като Барни, каквото ще да е направила в универсален магазин, ще злоупотреби с гостоприемството на приятел, като открадне нещо от къщата му, докато му е била на гости. Бих ѝ се доверил дори при мен да бяха и брилянтите на короната.

– Значи няма да я заключиш?

– Разбира се, че няма. Това е все едно да я обидя.

– Тя не би узнала.

– Аз ще зная и няма да мога да се погледна в лицето, докато се бръсна – гордо изрече домакинът. – Ще трябва да си пусна брада. Хайде да оставим тази работа и да си лягаме. Трябва утре рано да съм в офиса. Заминавам на кратка почивка и трябва да изчистя куп неща преди да тръгна.

Хоумър си легна, но не успя да заспи. Беше полунощ, когато се мушна между чаршафите, но и в един часа беше все още буден и неспокоен.

Нещата не бяха различни в два часа.

В два и петнайсет вече беше взел решение. Стана, облече един халат, промъкна се в кабинета, взе миниатюрата от мястото ѝ, постави я в средното чекмедже на бюрото и се върна обратно в леглото. Утре следобед, ако не успееше и по-рано, щеше да позвъни на Уилоуби и да му

съобщи за промяната.

В два и четиридесет и седем той вече спеше.

ГЛАВА ШЕСТА

Джери също прекара неспокойна нощ. Доста от часовете, отредени за сладки сънища, бяха окупирани от тревожните му мисли.

Проблемът, който се надяваше да разреши, беше подобен на тези, които постоянно се появяват в рубриката „Съвети към нещастно влюбените“. Той бе свързан с набора от действия, налагащи се да предприеме един млад мъж, влюбен в момиче А, който най-неочаквано се влюбва в момиче В и чак тогава открива, че обект №2, а не №1 е именно момичето, създадено специално за него още откак свят светува от завеждащите „Съдбовни връзки“ органи.

Ако беше в Америка, щеше да се консултира със „Скъпа Аби“ или „Доктор Джойс Брадърс“. Но той се намираще в Лондон и не се сещаше за никой, на чиято проникателност би могъл да повери проблема си. Разбира се, съществуваше „леля Филипс“ от седмичния вестник, на който много често сътрудничесе, но „леля Филипс“ беше един дебел мъж над петдесет, пристрастен към светлата бира и с доста цинични възгледи за живота, което съвсем естествено възпираще Джери от споделяне на деликатната си дилема.

След обилната закуска той запали първата си пура за деня и с надилено чело продължи да дълбае ситуацията. Не беше лесно.

Без съмнение, това не бе едно от най-приятните събития в живота на един млад човек, но наличието на един положителен факт дължеше главата му над водата. Беше обещал на Вера, че по време на обяда в „Савой“ ще зачекне с вуйчо си отново темата за парите, като този път бъде много твърд и решителен и ако не беше присъствието на Барни като допълнение в списъка с гостите, той най-вероятно щеше да го направи. И ако го беше направил, нямаше никакво съмнение какво би се случило. Вуйчо Бил беше в онова превъзбудено и приповдигнато настроение, което кара хората да подскачат с готовност при всяка възможност да направят услуга на ближния. Ако беше попитал за парите например, той щеше да извади от джоба чековата си книжка и химикала със сръчността на индийски фокусник, който изважда зайче от цилиндъра си и да премахне последната пречка пред брачния съюз между Джери и Вера, единствената дъщеря на покойния Чарлз Ъпшоу и неговата съпруга Мадам Флора Феи. Работата до такава степен висеше на косъм, че колкото и топло и приятно да беше утрото, щом си помисли за опасността,

с която се бе разминал, лед скова тялото му от темето до домашните чехли и промени агрегатното състояние на кръвта му от течено в твърдо. За миг се почувства като дълбоко замразена херинга.

Но неговият ангел-хранител се бе погрижил да осигури възпиращото конфиденциални разговори присъствие на Барни и Джери, естествено, изпитваше дълбока признателност за тази му проява. Дори му се прииска да го срещне някъде, да го потупа дружески по рамото и да му каже колко високо цени работата му. Напразни мечти, разбира се. Ангелите-хранители не се показват току-така пред подопечните си и много трудно можеш да ги намериш, когато ти трябва.

Е, дотук добре – помисли си по чудо оцелелият от брачните окови на Вера Ъпшоу, след като запали втората за деня пура. Като трезвомислещ младеж Джери дори не направи опит да се самозаблуди, че краят е някъде близо. Не. До хепиенда трябваше да се извърви още много неравен, осеян с препятствия и тръни път. Досега неговият ангел-хранител се беше представил задоволително, но все още му оставаше много работа и не биваше да стои със скръстени ръце, да лежи на лаврите си и да си казва, че няма проблеми. Не биваше да си позволява никакво отпускане преди окончателната победа. Трябваше да продължи неуморно да се труди, както никога досега, докато този нещастен годеж остане завинаги в миналото. Защото от какъвто и ъгъл да погледне човек на ситуацията и колкото и да не му се иска да съзерцава грозните телеса на голата истина, нямаше никакво отърване от факта, че все още е сгоден за Вера Ъпшоу и ако не се вземат навременни мерки от съответните инстанции, не след дълго щеше да се тътри под ръка към олтара, облечен в официален костюм с карирани панталони, по повод които тя непременно щеше да му съска критично в ухото, че не са достатъчно добре изгладени, а сватбените камбанки да изпълняват погребален марш.

Мислите му дълго време се занимаваха с надвисналата угроза, когато един случаен поглед към сутрешния вестник, който лежеше на масата до него, му напомни, че днес е сряда, а Животът е суров и ежедневно си иска своето. С неудоволствие, защото предпочиташе да отдаде цялото си внимание на душевните си терзания вместо да търчи насам-натам след насъщния, той стана, обръсна се, изкъпа се, сложи си риза, вратовръзка, костюм от фланелен плат и обувки. След края на хигиенната процедура Джери грабна папката си и изскочи навън.

Сряда е денят, когато карикатуристите закупчват онова, което са сътворили през седмицата, и го носят в списанията за преглед и присъда от художествените редактори. Цяла дузина, а може би и повече нервни

художници се събират пред вратата на художествения редактор и чакат да бъдат извикани по име един след друг от една глава без тяло, която на определени интервали се показва през открената врата и по правило пуши смрадлива пура. Това обстоятелство твърде много доближава атмосферата в приемната до тази пред зъболекарски кабинет.

Обикновено в такъв ден Джери трябваше да излъска добре пейките пред няколко редакторски кабинета преди да продаде нещо, защото художествените редактори, също както и кралица Виктория, не можеш лесно да развеселиш, но днес като че ли Съдбата, изпитваща съчувствие към трудностите, които хвърляха сянка над сърдечния му живот, много похвално бе решила да направи всичко възможно, за да разведри страдащата му душа. Чувствайки, че най-малкото може да разчита на един благосклонен прием, Джери бе решил да започне обиколката си от офиса на седмичника, който приемаше за публикуване най-много от нещата му; този, в който „лея Филипс“ водеше рубриката „Съвети към нещастно влюбените“. По тази причина милосърдният обитател на редакторския стол влезе от раз в историята, откупувайки не само отделни карикатури и комикси, но и цялото съдържание на папката му, като изрази съжаление, че това е всичко, което Джери може да му предложи.

Случката беше уникална и надигна у Джери емоции, подобни на онези, които бяха завладели вуйчо Уилоуби, когато се сдобил с „Момичето в синьо“. Струваше му се, както се бе струвало и на Уилоуби, че триумф като този трябва да се отпразнува с обяд, който ще влезе в легендите и за него ще се пеят песни. Трябваше само да си избере подходящ ресторант и след кратък размисъл той реши, че това ще бъде грил-ресторанта в световно известния хотел „Бариболт“. Всяко друго, не толкова луксозно място, би убило търсения ефект, заключи той.

Влизайки в тази обител на тексаски милионери и индийски махараджи, само едно нещо не му достигаше да се чувства, както французите обичат да казват. Беше сам. Около него навсякъде седяха богати мъже и красиви жени и празнуваха ли празнуваха. Само той нямаше с кого да сподели своя повод. С колко по-голяма радост щеше да разтвори менюто, ако любимото момиче беше тук. И в този момент той я видя: тя беше тук и пиеше кафето си на една маса близо до вратата.

Дъхът му спря и погледът му се замъгли. Един тексаски милионер, който влезе след него в ресторанта, го изблъска, за да си направи път, но Джери не го усети. Той вибрираше неконтролируемо и зяпаше по същия начин, по който Хоумър Пайл бе зяпал Вера Ъпшоу, когато я видя за първи път, с тази разлика, че за Хоумър нямаше никакво съмнение от

самото начало, че пред очите си има едно веществено тяло, докато Джери беше под впечатлението, че вижда нещо от сорта на миражите, плод на собственото му въображение, може би астрално тяло, което някак си е успяло да се пренесе от Борнмът до Уест Енд в Лондон. В този момент тя повдигна очи, усмихна се очарователно и сърдечно размаха лъжичката.

– Брей! – възкликна тя, докато той, отправяйки се като лунатик в нужната посока, се препъваше в разни махараджи. – Д. Г. Ф. Уест, ако не греша.

Джери се добра до нея и се строполи на първия попадналпред погледа му стол. Някой наблизко като че ли яростно блъскаше африкански тамтами, но след няколко секунди разследването показа, че това са само ударите на собственото му сърце.

– Това – каза той – е удивително. Мислех, че сте в Борнмът.

– Аз съм в Борнмът или ще бъда там още преди залез слънце – отвърна весело тя. – Прескочих дотук само за днес и то по работа.

– Значи не сте тук постоянно? – разочаровано попита той.

– Не, само минавам пътъм.

– Много жалко, много жалко – заклати глава Джери. – Е, нека да обядваме.

– Аз обядвах.

– Още веднъж.

– Не, благодаря, но нека това не ви притеснява.

– Малко неща биха ме притеснили точно сега – каза Джери. – Ако трябва да съм честен, дошъл съм тук да му поотпусна малко края. И за да предотвратя това „лакомо прасе“, което виждам как намира на устните ви, ще ви обясня, че днешният обяд е по-скоро едно отпразнуване. Не знам доколко разбирате от продажба на карикатури.

– Не много.

– Значи така, в сряда правиш една обиколка на списанията с папка под мишница и ако си късметлия, можеш да шитниш една карикатура след четири или пет неуспешни опита. Художествените редактори по принцип не са способни да оценят добрата работа на един художник.

– Като оня стар индиец, за който учихме в училище, дето изхвърлил бисер, по-скъп от цялото племе. Та така. Казахте, че сте късметлия, ако продадете и една карикатура след четири-пет несполучливи опита.

– Шест-седем понякога – призна Джери.

– Но днес?

– Точно така. Но днес продадох всичките си работи още на първото

място, където отидох.

– Но това е чудесно!

– Изумително.

– Не е учудващо, че искате да го отпразнувате. Аз също се надявам да ме сполети подобен късмет.

– В какъв смисъл?

– По моята работа, заради която дойдох от Борнмът дотук. Какво, според вас означава, ако получите писмо от адвокат, в което пише, че ако го навестите, ще научите нещо във ваша полза?

– Би трябвало да означава пари.

– Надявам се да е така, защото под въздействието на тези топли думи аз се поотпуснах малко на обяд. Почувствах, че мога да си го позволя.

– В такъв случай, писмото е у вас.

– Получих го тази сутрин.

– Сигурно означава, че някой ви е оставил наследство – предположи Джери.

– Сигурно. Но умът ми не го побира кой може да е.

– Имате ли някой роднина, който е починал наскоро?

– Не знам за такъв. Нито пък за някой, който да има пари.

– Някоя стара училищна приятелка от Челтнъм? – предположи Джери. – Някое момиче, което е отбелязало благодарение на вас точен и навременен пас?

– Че защо пък ще ѝ трябва да умира? Само на двайсет и няколко години!

– Разбирам какво искате да кажете. Пълна мистерия.

– Леля смята, че това е капан.

– Какъв капан?

– Бели робини. Примамват ме в тяхната бърлога, представяйки се за адвокати, упояват ме с хлороформ и след това ме отвличат в Южна Америка.

– Но защо точно вас?

– Ами... все някого трябва да упоят.

– Е, да, има го и това, разбира се. Така се е случило, че са попаднали на вас.

– Леля мисли, че си имат специален списък.

– Изглежда ли ви възможно?

– Леля казва, че всичко е възможно.

– Откъде е подадено писмото на тези адвокати? Не мислите ли, че

много неща биха зависели от това? Искам да кажа, че ако е от „Джо Индуса, подземната бърлога до старата варница“, нещата биха изглеждали доста подозрителни?

– Не. Адресът си е наред – Бедфорд Роу. А и кантората звучи респектиращо. „Скроуп, Ашби и Пембертън“. Писмото е подписано от Уилоуби Скроуп.

– Не може да бъде!

– И защо, мислите, че не може да бъде?

– Защото Уилоуби Скроуп ми е вуйчо – каза Джери и си помисли, че светът наистина е много малък.

– Наистина ли? И мислите, че с него всичко е наред?

– Той е прекрасен човек.

– И не упоява момичета с хлороформ?

– Не би си го и помислил. И през ум няма да му мине. Ако ви предложи питие, не се колебайте и пийте до дъно.

– Това е много хубаво. Вие ме успокоихте.

Гореспоменатият разговор ви го предаваме в този вид само за удобство. В действителност той не протече чак толкова гладко. Джери се бе отказал от първоначалната си идея да се почерпи с обяд, който по пищност би подходил на римския император Вителий (Аулус Вителий, 15–69 г. от н.е., през 69 г.е провъзгласен за император от своите войници, но още същата година е разбит от Веспасиан, 9–79 г. от н.е., който, между другото, също е провъзгласен за император от войниците си, но е имал щастието да поимператорства цели десет години, бел. пр.), но беше вече повикал сервитьорите и бе направил поръчката си. В „Бариболт“ не е прието човек да отиде и само да си седи и да кибичи. Джери набързо привърши скромното си ястие и запали цигара, след като бе предложил и на събеседничката си.

– Колко хубаво, че леля не е тук – каза тя, изпусвайки дим.

– Тя не одобрява пушенето, така ли? – запита Джери.

– Тя мисли, че може да причини диспепсия (лошо храносмилане, бел. пр.), безсъние, главоболие, отслабване на зрението, астма, бронхит, ревматизъм, лумбаго, ишиас и обриви по цялото тяло.

– Бих искал да се запозная с леля ви. Явно е интересна жена.

– Тя не би искала да се запознае с вас. Вие сте художник.

– А, да, ония руски принцеси. Прави ми впечатление на човек с пуритански разбирания. Защо трябва да се връщате при нея?

– Налага се. О, щях да забравя. Нашата вечеря.

– Броя минутите.

– Боя се, че трябва да изброите още малко, защото се налага да я отложим. Джери настръхна.

– По дяволите, ако ми позволите да използвам фразата. И защо? – повиши глас той.

– Бях забравила, че в петък е рождения ѝ ден. Какво ще кажете за събота?

– Нека да е в събота – въздъхна Джери, – тогава, щом трябва, но все пак казвам „по дяволите“.

– „Бариболт“, осем часа.

– Отлично.

– Разбрахме се. А сега трябва да тръгна. Ако не се видя с вуйчо ви веднага, ще изпусна единствения свестен влак следобед. „Бедфорд Роу“ наблизо ли е?

– Не много.

– В такъв случай, по-добре да ми поръчат такси.

Таксито изчезна по пътя, а Джери закричи към апартамента си. Трябваше. „Бариболт“ беше изчерпал голяма част от финансите му, а таксиметровите шофьори никак не са склонни да приемат заплащането вместо в брой, в чар и добро възпитание.

Но той би вървял пеша дори и джобовете му да преливаха от пари, защото искаше да огледа проблема си от всички ъгли, а Джери мислеше винаги по-добре, когато бе в движение.

А това беше проблем, който изискваше мобилизация на целия му мисловен потенциал, умствен капацитет и другите подобни наличности. Току-що приключилата среща беше задълбочила убеждението му, че на света има само едно момиче, за което би могъл да се ожени, а за момента не виждаше никаква възможност да избегне брака с друго. Истинска задънена улица. Може би цар Соломон би намерил изход от положението, но младият Джери засега не виждаше такъв. Пристигайки къщи, той седна и продължи с мисловните напъни. Спомни си една оперета, в която комичният герой, когато дяволитата прислужница му напомни, че са сгодени, беше казал: „Забравих да ти кажа, че годежът е развален“ и със завист си помисли колко просто и лесно решаваха такива проблеми в оперетата. В този момент телефонът иззвъня и по жицата потече мелодичният глас на Мадам Флора Феи, която скоро щеше да му стане тъща. Обаяването ѝ беше доста изненадващо, защото тя нямаше навика да говори с него по телефона. Напротив, Мадам винаги го оставяше с впечатлението, че изпитва отвращение при всяка среща с него.

– Джералд? Добър ден, Джералд – изгуква бъдещата му тъща. –

Надявам се, че не те откъсвам от работата?

– Не, никога не работя в сряда.

– Завиждам ти. Аз си почивам в момента, но по правило матинето в сряда е проклятието на моя живот. Чувал ли си историята за оная актриса, която минавала покрай рибарския магазин и като видяла опулените насреща ѝ рибешки очи, възкликнала: „Това ми напомня, че имам матине в сряда“. Но не ти звъня, за да ти разказвам весели истории. Задачата ми е от сериозно естество. Току-що изпратих Вера за Брюксел и тя ми заръча да изпълня една доста неприятна задача.

– О, много съжалявам.

– Страхувам се, че ще съжаляваш много повече, когато разбереш за какво става дума – каза Мадам Флора, продължавайки да гука като гълъбица напролет.

Мадам Флора беше жена, която държеше на думата си. Беше обещала на своето агънце, че ще се свърже с годеника ѝ по телефона и ще му довери, че мечтите му за сватбен камбанен звън са напълно безпочвени и така и направи. Представлението беше толкова блестящо, че тя с пълно право можеше да претендира Джери да си плати такса на цената на един билет на първия ред.

– Зная, че ще разбереш, Джералд – приключи тя. – А, щях да забравя, Вера иска да ти предам, че за нея ти винаги ще останеш един много скъп приятел. Сбогом, Джералд, сбогом, сбогом.

Слушалката трепереше в ръката на Джери, докато я поставяше на мястото ѝ. По време на разговора с Мадам Флора беше схванал, че нейното агънце го счита слаб и точно така се чувстваше в този момент, въпреки че „слаб“ е твърде слаба дума. „Безгръбначен“ е може би думата, която стилист като Гюстав Флобер (Гюстав Флобер, 1821–1880, френски писател; много негови събратя по перо като Д. Конрад, Х. Джеймс и Д. Джойс признават, че са повлияни от съвършения му стил, бел. пр.) би използвал, въпреки че, понеже е французин, навярно щеше да избере съответната френска дума.

Разбира се, това беше истинско облекчение, при все че това също бе слаба дума. Нима човек може да каже, че осъденият на смърт на ешафода, който съзира пратеник, галопиращ на запенен кон и носещ заповед за помилване, се чувства облекчен. Може би най-добрият начин да излезем от това затруднение с речниковия запас е да кажем, че чувствата на Джери в този момент много приличаха на тези на Криспин Скроуп, докато наблюдаваше как брат му Уилоуби пише чек за двеста и три паунда, шест шилинга и четири пенса.

Джери дълго време стоя онемял, мислите му бяха в пълен безпорядък и единственото чувство, което го изпълваше, бе едно безкрайно благоговение пред своя ангел – хранител, който и този път, по съвсем необясним начин, бе разсякъл Гордиевия възел на страданията на храненика си. След това у него се прокрадна мисълта, че не е достатъчно да се отдаваш на благодарности за добре свършената работа – за да постигне добри резултати, човек трябва да изпреварва събитията. Вече свободен да ухажва любимото момиче, Джери не биваше да губи и минута в приготовленията. Щяха да вечерят заедно следващата събота, но щеше да бъде пълно безумство да се разтакава дотогава и да стои със скръстени ръце. В такива моменти всяка минута е скъпа. Кой знае дали много преди мечтаната събота някое мазно конте от Борнмът нямаше да й (авърти главата? Той никога не бе ходил в Борнмът, но беше сигурен, че там си имат мазни контета в изобилие. Трябваше незабавно да замине за Борнмът и да се постарее присъствието му да се почувства осезаемо.

Но най-неотложната му задача беше да научи името й – нещо, което за втори път бе пропуснал да направи. Един ухажор, който възнамерява да ухажва без да разполага с този толкова важен факт, не бива изобщо да се надява и на най-минимален успех.

За щастие всичко беше много просто. Тя беше отишла да се срещне с вуйчо му Бил, за да научи нещо в нейна полза, така че от него се искаше само да набере един телефонен номер.

– Вуйчо Бил? Аз съм Джери.

Реакцията на родственика му не можеше да се определи като много сърдечна. Той тъкмо се канеше да излиза за своята обичайна среща на игрището за голф и не му оставаше много време до влака.

– Типично в твой стил – грубо отговори той. – Ще ми се обадиш точно тогава, когато имам само пет минути, за да стигна до гарата.

– Заминаваш ли някъде? – полюбопитства Джери.

– Отивам на голф.

– Добре. Няма да ти отнема повече от минутка. Става въпрос за едно момиче. Ще я покания на вечеря в събота.

– Вера няма ли нищо против?

– Не, всичко е наред. Вера развали годежа.

– Радвам се да го чуя. Тя е най-лошата партия за един мъж.

– А другото момиче е прекрасно.

– Тогава какъв е проблемът?

– Не знам как се казва.

– Не я ли попита?

– Не.

– И защo не?

– Ами, заприказвахме се за други неща и се отплеснах.

От другата страна на жицата се чу въздишка.

– Винаги съм се страхувал, че нещо такова ще се случи с теб, Джери, още откакто падна на главата си като бебе. Довиждане.

– Не, не, почакай, вуйчо Бил, не затваряй. Ти познаваш това момиче. Днес следобяд имаше среща с нея по повод едно писмо, което си й написал. Казал си й, че ако се свърже с теб, ще научи нещо от голяма полза за нея.

От последвалото изсумтяване в другия край на жицата Джери разбра, че най-после е възбудил интереса на вуйчо си.

– О, боже! Това ли е тя? Сега си спомням. Тя ми спомена нещо, че те познава. Казва се Хъникът. Джейн Хъникът. Тя е стюардеса.

– Знам.

– Но аз пък не знам дали задълго ще остане такава. Получи в наследство доста пари.

– И аз така си мислех.

– От някакъв старец на име Донахю, с който, изглежда, се е запознала по време на работата си. Онзи ден е починал. Не ми са известни всички подробности, но говорих по телефона с нюйоркските адвокати и те ми казаха, че нямал близки роднини, така че няма вероятност завещанието да бъде оспорвано. Всичко остава на Джейн. Пожелавам й късмет. Направи ми впечатление на много приятно момиче, което напълно заслужава да удари джакпота. Ще получи между един и два милиона долара. А сега довиждане, по дяволите. Трябва да бързам, иначе ще изпусна проклетия влак.

След тези думи Уилоуби, без да губи повече време, излезе натоварен с куфара си и стиковете за голф. В другия край на линията той остави един любящ племенник, втренчил невиждащ поглед пред себе си, а общият му вид напомняше някой, който подобно на жената на Лот (библ. Лот е племенник на Авраам. Господ спасил Лот и семейството му от унищожението, на което подложил Содом и Гомора, но изрично му заповядал по време на бягството никой да не се обръща назад. По пътя жената на Лот погледнала назад и се превърнала в стълб от сол, бел. пр.) се е превърнал без да подозира в стълб от сол.

Честно казано, Джери беше ужасен. За Джейн Хъникът тези пари, паднали й от небето, ако там се беше заселил старият господин Донахю, щяха да донесат щастие, защото дори и в тези години на обезценяване

на парите, според него една сумичка между един и два милиона долара винаги е добре дошла. Затова пък нейното внезапно нахлуване в графата с най-високи данъчни ставки разби всичките му надежди и мечти.

Все някога у човек се поражда отвращение от живота. У Джери то се роди точно в този момент от мисълта, че се превръща в познатия персонаж от фарса – безпаричният ухажор, който се опитва да се ожени за богатата наследница. Без значение колко искрена може да е любовта на един мъж, ако той покаже склонност към ухажване на милионерки, целият свят ще му се смее, а всеки, на който целият свят се е присмивал, може да ви каже, че изживяването е едно от най-неприятните.

Засега оставяме Джери със скашкана и безформена маса в гърдите вместо душа и се обръщаме да надникнем какво става с Мейбъл, секретарката.

ГЛАВА СЕДМА

През по-голямата част от деня Мейбъл седеше зад бюрото си, не мислеше абсолютно за нищо и излизаше от своята кома само когато идваше някой посетител и беше необходимо да го попита за името; но към края на работния ден се случи така, че сякаш някой музеен уредник вдъхна на старата картина нов живот. Мисълта ѝ се насочи към следобедния чай. Днес този момент съвпадна с циклоноподобното преминаване на Уилоуби през чакалнята и изчезването му във външния свят. Когато разветите поли на палтото му се скриха от погледа ѝ, всичко отново утихна. Тя бе обзета от силен копнеж към една следобедна чаша чай.

Обикновено за тази цел изпращаше Пърси, момчето за всичко, но при отсъствието на своя работодател тя реши да използва чудесната възможност да замени обичайната картонена чаша с такава от истински порцелан. А в добавка щеше да се възползва от възможността да позяпа по витрините. Жена англичанка, би възкликнал всеки един от нас с разбиране.

Пърси, когато не търчеше по разни задачи, прекарваше времето си в една кабинка в дъното на коридора и четеше комикси. Повикваха го с един звънец, но този път Мейбъл влезе в офиса на Уилоуби, за да извърши въпросната процедура.

– Аз излизам, Пърси – каза му тя, когато той се появи на вратата. – Няма да се бавя много. Паркирай се на бюрото ми и отговаряй на телефонните обаждания. На всички, които търсят господин Скроуп, казвай, че е излязъл в кратък отпуск и ако желаят, могат да оставят съобщение. И не забравяй всеки път когато вдигаш телефона да казваш „Кантора Скроуп, Ашли и Пембертън“, а не „Ало“. Говорила съм ти затова и преди.

Тя се върна само след около двацет минути. Беше в повишено настроение и готова за едно продължително бдение зад бюрото и без никакви мисли в главата. С удоволствие видя, че Пърси е на поста си. Усещаше се изпълнена с чай, козуначени кифлички и човешка доброта дори ѝ се прииска да го погали по косата, но като видя какво количество брилянтин е излял на главата си, размисли.

– Някакви обаждания? – попита тя и Пърси отговори, че е имало само едно.

– За господин Скроуп?

– Ъ-хъ.

– Надявам се, че по телефона не си казвал „Ъ-хъ“. От кого беше?

– Прозвуча ми като Байл. Беше пиян.

– Какво?

– Чу много добре. Беше се гипсирал здраво.

– Защо мислиш така?

– Заради това, което ми каза. В началото не го усетих. Уж си беше наред, когато попита за шефа, нито хълцаше, нито нищо. Казах му, че шефа го няма и ако иска да остави съобщение. И тогава познай какво.

– Какво?

– Каза ми: „Да, сложих Мини Пурата в средното чекмедже на бюрото“.

– Пърси, измисляш си.

– Честна дума, заклевам се, че не. Точно това ми каза. Записах го даже.

– Мини Пурата?

– Ъ-хъ.

– Сложил я е в средното чекмедже на бюрото?

– Ъ-хъ.

– Как можеш да напъхаш едно момиче в средното чекмедже на едно бюро. Няма да се събере там.

– А, може, ако първо я нарежеш на парчета. Но си мисля, че това бяха пиянски бръщолевения на някой, който се е наливал цял ден като моряшки търбух, така че не си го сложих много на сърце.

– Да, наистина, всякакви ги има на този свят, нали? – каза неодобрително Мейбъл. – Само си представям каква ли картинка е изглеждал. Е, нямам намерение да безпокоя господин Скроуп с глупости, когато се върне и без това едва ли такива пиянски брътвежи ще му говорят нещо. Значи, нищо не се е случило, нали, Пърси?

И Пърси се съгласи, че така ще постъпят най-добре.

ГЛАВА ОСМА

В малките английски селца от типа на Мелингъм в долината, което беше толкова малко, че в пощата се продаваха бонбони и кълбета прежда и имаше само един оазис – „Гъската и гъсока“, където човек можеше да се поосвежи и ободри с едно питие след измерителния ден, най-важната персона – персоната с главно „П“ – винаги е собственикът на Голямата къща. Той е този, та дори да се казва Криспин Скроуп, за когото се предполага, че носи на раменете си по-умна глава от останалите и към него се обръщат всички жители с жалбите и недоволствата си.

Това се канеше да направи и представителят на реда и законността в селото, полицай Ърнест Симс, в деня след пристигането на Криспин от Лондон. Внушителната му фигура, изваяна сякаш специално да поражда ужас в сърцата на злодеите, запъхтяно пристъпи входната врата на Мелингъм Хол. Икономът на Криспин, с когото си размениха по един леден поглед, го пусна да влезе. Като че ли двамата не бяха в много добри отношения.

– Здравейте, Ваша Уродливост – приветства го икономът. – За какво сте се дотъррили този път?

– Не е за ушите ви, Ваша Наглост – гласеше студеният отговор. – Искам да говоря с господин Скроуп.

– А дали той ще желае да говори с вас – продължи закачката си икономът, – ето това е въпросът. Добре, качете се горе и му развалете настроението за целия ден. Той е в библиотеката.

Библиотеката беше на втория етаж – просторна, но мрачна стая със стотици подвързани в телешка кожа книги, накацали като кокошки на полозите си, събрани още от времето, когато четящата публика си падаше по сборници с проповеди и все още не беше култивирала вкус към прекрасните творби за шпиони, гарнирани с някое и друго убийство. Естеството на писаното слово, на което бе собственик, винаги бе потискало Криспин, но пък си имаше и своята добра страна, защото помещението никога не ставаше обект на нашествия от страна на неговите гости. Това беше мястото, където човек можеше да се отдаде на мислите си без да се страхува, че някой ще го обезпокои, като му кихне в ухото.

Една скорошна финансова операция, от която се надяваше да извлече значителна печалба, не излизаше от ума на Криспин още откакто се върна от Лондон. Запален от увереността на Варни за сигурността на

вложението и следвайки философията, че ако не участваш, няма да спечелиш, той заложи сто от двеста и трите паунда, шест шилинга и четири пенса, които бе получил от брат си Бил на победа за коня Братска любов в надбягванията в Нюмаркет.

Беше казал на Барни, че отдавна вече не се занимава със залагания, но това едва ли би могло да се нарече истинско залагане, толкова очевиден беше резултатът. Нека да погледнем фактите. Първо, какво беше показал Уилоуби с паричната си помощ, ако не братска любов? Второ, животното беше собственост на един приятел от ученическите години и щеше да го язди жокей, на който малкото име беше Бил. Че кой истински мъж, на когото в жилите тече кръв, а не вода, ще се направи, че не забелязва божественото предназначение в толкова много съвпадения?

И като капак на всичко дойде влизането на полицай Симс, понеже фамилното име на жокея, чиито родители го бяха кръстили Бил, беше Копър (англ. жаргон, полицай, бел. пр.).

„Наистина, – помисли си Кристин, – провеждането на конното надбягване се превръща в една чиста формалност. Много по-просто щеше да бъде, ако организаторите още сега ми изпратят чека по пощата“.

– Влизай, Симс, влизай – слънчево подвикна той. – По служба ли или по лична работа?

Служителят на реда не даде никакви външни признаци, че споделя превъзходното настроение на домакина. Напротив, физиономията му не можеше да бъде по-сериозна. Както винаги той имаше вид на набързо издялан от траен дървесен вид от човек, учил скулптура задочно и токущо взел третия си урок.

– Да, сър – отвърна той и гласът му беше рязък и официален. Човек би си помислил, че така иска да внуши на своя домакин, че това не е едно посещение по съседски. – Отнася се до вашия иконом, сър.

Доброто настроение на Кристин рязко спадна. Последните думи като че ли докоснаха оголен нерв. Само допреди миг той бе щастлив, щастлив, щастлив като Полиана (героиня от роман на Е. Портър, символ на непоправим оптимизъм, бел. пр.) и в следващия миг пенливото чувство на приповдигнатост рухна. Погледът му стана тревожен и плах.

– Икономът ли? – повтори той като ехо. – Какво е направил?

Ърнест Симс веднага доби препарирания вид, с който даваше показанията си в съда.

– На вниманието ми попадна информация, че организира хазартни игри в „Гъската и гъсока“, което, както знаете, е противозаконно. Кога-то го предупредих, че ако продължи с тази дейност, ще бъде принуден

да предприема действия, той използва обръщения, съдържащи лична обида.

След като направи кратка пауза, за да даде възможност на аудиторията си да се разтрепера, служителят на законността продължи и на Криспин се стори, че е сменил темата, защото следващите му думи приеха формата на съобщение, че предният ден е бил рожденият ден на майка му.

– Тя живее в Хънстънтън в Норфък и аз винаги ѝ изпращам телеграма за рождения ден – съобщи полицаят.

Криспин продължи да е в неведение. Никой не би възразил на чувствата, породили такъв акт на синовна обич, защото всеки знае, че най-добрият приятел на един полицай е неговата майка, но той не намираше подходящи думи, за да вмъкне нещо, освен може би, че това му прави чест. И остана безмълвен.

– Отидох в пощата и оставих велосипеда си подпрян отвън. Изпратих телеграмата и когато излязох навън...

Тук Ърнест Симс млъкна, като че ли нещо го беше стиснало за гърлото; като че ли обзелите го чувства надвиха самообладанието му от закалена стомана.

– И когато излязох навън – продължи той, успявайки да надмогне моментната слабост – там беше този иконом, който учеше малката Марлен Хибс да кара велосипед на моя велосипед.

Сега вече Криспин се почувства задължен да каже мнението си и само можем да съжаляваме, че критичната му забележка бе толкова неадекватна.

– Не е трябвало да прави това.

– Прав сте, че не е трябвало – съгласи се Ърнест Симс с острия тон на човек, чиито най-съкровени чувства са били накърнени, – същото му казах и аз. Казах му, че велосипедът е собственост на Короната и когато той използва тази собственост, за да преподава уроци по каране на велосипед, той умишлено обижда Нейно величество кралицата. Казах му, че ако го хвана да прави такива неща още веднъж, на момента ще го затворя, без да ми мигне окото.

– Това сигурно го е впечатлило – предположи тихо Криспин.

– Никак. Започна да говори как му е дошло до гуша от полицейски произвол. Нещо повече – вашият иконом отпрати заплахи.

– Заплахи?

– Да, сър, заплахи. Каза, че ще си разчисти сметките с мен. Каза, че ще направи така, че да се проклинам, задето съм се родил.

– Това не ми харесва.

– На никой не би му харесало, особено когато в допълнение неполнолетната Марлен Хибс стои наблизо и се пръска от смях.

– Тц-тц-тц.

– Много точно казано, сър, тц-тц-тц. Да не споменавам намеците на малката за Гестапо и това, че ме нарече копой. Сигурно е чула думата в някой филм.

– Чудовищно – каза Криспин, – чудовищно. Но какво мога да направя аз?

– Уволнете го, сър – повиши глас властта. – Той е подривен елемент.

Това бе политика, която Криспин с удоволствие би следвал, но имаше причини, които не можеше да сподели със своя събеседник, възпиращи го от подобно действие. Той съчувстваше на Ърнест Симс с цялото си сърце, но беше с вързани ръце, в безизходица и безпомощност.

– Ще говоря с него – каза домакинът и още докато го казваше, усети колко нерешително прозвуча.

Полицаят явно бе останал със същото впечатление и това стана ясно от суровостта на тона му, когато си взимаше довиждане.

– Много добре, сър – беше всичко, което каза, но ако беше добавил „и мисля, че не е трябвало и да очаквам нещо повече от червей като вас“, едва ли щеше да изрази по-недвусмислено чувствата си.

След като отдели достатъчно време на госта си, Криспин излезе на алеята пред къщата и закрачи неспокойно назад-напред, замислен за скорошния разговор. Маневрата беше много рискована, защото навън той бе в сериозна опасност да бъде срещнат от някой от наемателите, например от полковник Нортън-Смит, с неговото изобилие от забавни истории за живота в Далечния изток, или пък Р. В. Чизхоум, който обичаше да споделя мрачните си предчувствия за това какво ще се случи на всички нас, ако нещата продължават да се развиват по този начин. Но Криспин имаше нужда от чист въздух и, досущ като племенника си, мислеше по-добре, когато се движеше.

Криспин си блъскаше главата в отчаяни опити да разбере какво точно е имал предвид неговият служител, когато е намекнал на Ърнест Симс, че ще съжалява за това, че се е родил. Можеше да бъде това или онова, но какъвто и да беше скритият смисъл на думите му, беше ясно, че са свързани с някакво действие, което той със сигурност не би одобрил. Ако имаше нещо, на което един стопанин-пацифист гледа с подозрителност, това е възможността собственият му иконом да направи така,

че полицаите да се проклинат за това, че са се родили.

Ето защо още щом Барни излезе от къщата, на мига усети, че нещо с нейния мил домакин не е наред и понеже си беше една добра душа-самарянка, тя започна да го разпитва.

– Нещо не е както трябва? – подхвана тя разочopleянето на загадката.

Криспин подскочи от изненада с пъргавината на зърно мексикански боб в нагорещен тиган, но когато осъзна чии са думите, веднага се успокои. Нямаше нищо против компанията на Барни, напротив – беше добре дошла. Още от първата им среща в офиса на Уилоуби той изпитваше към нея истинска привързаност. Дори си помисли, че няма да е лошо, ако ѝ сподели страховете си. И когато тя повтори въпроса си, той не отвърна: „Не, не, нищо“, както би направил, ако го попиташе полковник Нортън-Смит или пък Р. Б. Чизхоум. Кратко и ясно, както се казва, той отговори:

– Да, много съм разтревожен, госпожо Клейборн.

– Барни – поправи го новата му наемателка.

– Да, много съм разтревожен, Барни. Получи се много неприятна ситуация.

– Много лошо. Неприятните ситуации са много неприятно нещо, нали? Какво се е случило?

– Чипъндейл (Томас Чипъндейл, 1718–1789, английски майстор на мебели, работил в различни стилове. Творбите му се отличавали с изящество и здравина, бел. пр.).

– Кой?

– Икономът ми. Казва се Чипъндейл – поясни Криспин.

Някоя друга, по-малко деликатна жена, при такова встъпление със сигурност би изцвилила: „Да е правил наскоро хубави столове?“, но Барни разбираше, че сега не му е времето за шеги. Очевидното страдание на Криспин накара сърцето ѝ м се свие от състрадание.

– И какво е направил този... Чипъндейл? – попита тя.

– Нищо особено – каза Криспин, – но това, което се кани да направи, е страшно. Общественото мнение в „Гъската и гъсо“ вече шушука в трепетно очакване какво ще се случи в близко бъдеще.

И Криспин разказа цялата история с полицаия Симс, а Барни слушаше с вниманието на високоплатен психиатър от „Харли Стрийт“. Когато Криспин свърши разказа, тя се опита да го успокои.

– Не виждам за какво трябва да се тревожите. На този Чипъндейл сигурно устата му е по-голяма отколкото трябва, но според мен това са

си празни приказки. Хайде да помислим какво може да направи? Колко полицаи има тук, в района?

– Само един.

– В такъв случай съм го виждала. Един такъв едър, сигурно е към сто кила, а Чипъндейл е дребосъкът, който, ако го затвориш в книжен чувал, няма да може да излезе. Още в първия рунд всичко ще е свършило.

– Но представете си, че Чипъндейл използва хитрост и му причини някаква скрита травма?

– Като например?

Криспин трябваше да признае, че в момента не може да уточни каква точно и Барни го посъветва да не позволява собственото му въображението да го кара да губи нужното в такива кризисни моменти самообладание.

– Мислите си за това, което се случва в криминалните романи – досети се тя. – Там злодеите пускат кобри в комините на полицаия или сипват някаква неизвестна отрова в чашата му с бира. Но ако все пак това ви притеснява, защо просто не му покажете вратата? Няма нищо трудно в това да уволниш един иконом, нали?

Криспин се колебаеше. Всички ние си имаме своите тайни, които предпочитаме да не споделяме с никой, но в този момент той усети, че е на ръба да разкрие своята най-мрачна тайна. Веднага след това нуждата от съчувствие надделя над предпазливостта.

– Не мога да го уволня – изпъшка той и сякаш планина се смъкна от плещите му.

– И защо не?

– Защото той не е иконом.

– Но той се държи като такъв.

– Искам да кажа, че той не е истински иконом.

– Не ви разбирам.

– Нает е от фирмата, която се занимава с поддръжката на къщата. Дължа им много пари. Дългът е вече от две години. Изпратиха го тук и не мога да се отърва от него, докато не им платя. Той е нещо като съдия-изпълнител. Не знам дали си имате такива в Америка.

Барни не беше от жените, които лесно можеш да учудиш, но в този момент не можа да сдържи възклицанието си. Никога нямаше да й мине през ум, че тези неща продължават в почтените къщи в Англия. Мелингъм Хол й беше направил силно впечатление и току-що споделената тайна направо я шокира.

– Искате да кажете, че сте в банкрут?

– Не знам накъде да се обърна.

– Гръм и мълнии! И през ум не би ми минало. Сега не се учудвам, че не искахте да заложите на Братска любов. И какво смятате да правите?

– Нямам представа.

– Аз имам – на мига отговори Барни. – Трябва да се ожените за някоя дама с много пари.

– Коя би взела човек като мен?

– С такава къща? Десетки. Само трябва да пуснете обява в „Таймс“, че очаквате предложения и те ще се втурнат насам като лисици след невръстно пиле. Боже господи, човече, вие сте добър, интелигентен, разбран, трезвеник, честен и обичате животните. Вчера ви видях да си говорите с котката, дето се навърта наоколо и чух колко хубави неща й казахте. За нула време ще ви глътнат. И тогава ще можете да ръководите това място както си му е редът и ще можете да уволните този Чипъндейл. А между другото – допълни Барни, явно в стихията си на детектив от криминален роман, за който все още липсваха няколко парченца от пъзела, за да стане картината напълно ясна – защо този Чипъндейл се прави точно на иконом?

– Предложението беше негово. Каза, че няма да ми е приятно гостите да узнаят в качеството си на какъв е тук, така че ще играе ролята на иконом. Не се налага да му плащам нищо.

Сериозността, с която Барни обсъждаше тайната страна от живота на собственика на Мелингъм Хол, изведнъж отстъпи място на веселието. Смехът ѝ със сигурност се чу в няколко съседни графства и подплаши всички налични пъдпъдъци.

– В такъв случай нещата се нареждат добре, според мен. Иконом, който работи без заплата и на всичкото отгоре не може да напусне! Ако разберат приятелите ми в Лонг Айлънд, ще им потекат лигите. За своите икономи се налага да плащат заплата колкото откуп за арабски принц и на всичкото отгоре никога не са сигурни кога верният служител ще се вслуша в зова на дивото и с кръвясал поглед ще напусне благородническият дом. Няма за какво да се тревожите. Вече се изяснихме, че можем да не обръщаме внимание на заплахите на Чипъндейл. Въздух под налягане. А като иконом си го бива. Живнете малко, Крипс, и се усмихвайте. От вас се иска само това. Ако крачите в живота с усмивка, ще се удивите колко много хора ще ви приближат и ще ви кажат: „На какво, по дяволите, се хилите? Какво толкова весело има?“ Ще намерите много нови

приятели.

Този чудесен съвет, толкова прост и в същото време толкова практичен, би трябвало веднага да се приеме от човека, за когото беше адресиран, но дори и да се бе съгласил да закрачи в живота с усмивка, ясно беше, че няма да започне още в същия миг. А и появявата на намиращия се на служба при него съдия-изпълнител нямаше с какво да повиши настроението му. Възможно е Чипъндейл да има своя малък кръг от почитатели, които засияват още щом го зърнат отдалеч, но Криспин нямаше честта да е един от тях.

– Търсят ви по телефона, сър – каза Чипъндейл, неznайно откъде изплувал. Ако бяха насаме, той щеше да използва съвсем друго обръщение, но присъствието на Барни го възпря. – Представи се за брат ви.

Криспин хукна към къщата, последван от Чипъндейл, който се отпрати към своето помещение, където имаше дериват. Икономът подслушваше всички телефонни разговори, защото човек никога не знае от кой храст може да изскочи заек.

– Бил? – вдигна слушалката Криспин.

– Ти ли си, Крипс?

– Гласът ти звучи странно, Бил. Да не се е случило нещо?

– Страшно си прав, че нещо се е случило. Проклетата Клейборн ми е откраднала „Момичето в синьо“ – избоботи Уилоуби. Устните на Чипъндейл се свиха в едно „Охо!“, докато устните на всеки по-емоционален човек биха промълвили „Боже мили!“.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Уилоуби се върна от почивката си в прекрасно настроение. Голфът беше минал отлично. Беше подобрил удара си, нещо, което го терзаше от седмици, а на седмата дупка нямаше кой да се мери с него. А мисълта, че „Момичето в синьо“ на Гейнсбъро го очаква на полицата на камината в кабинета, го караше да се чувства в еуфория. И ако ви се е сторило, че сте срещали някъде въздебел старши-сътрудник в адвокатска фирма, който пее и танцува едновременно като Херувим и Серафим, това със сигурност е бил нашият въздебел старши-сътрудник.

И да се случи точно това! Колко прав е бил Плиний Стари, когато е казал, че човек, на който много му порасне работата, сам си го проси, защото точно когато нещата тръгнат по мед и масло – скрита зад ъгъла, Съдбата чака в засада с бич от нещавена волска кожа.

Ако трябва да се върнем на другите участници в разговора, който започна така драматично, трябва да отбележим, че Чипъндейл слушаше с наострени като на доберман уши, докато Криспин стоеше вдървен от удивление, а слушалката трепереше в ръката му. Беше невъзможно да не е разбрал както трябва, защото гласът в слушалката замалко не спуска тъпанчетата му. Единственото разумно предположение беше брат му да халюцинира. Беше странно точно Бил да халюцинира, но Криспин отказваше да повярва, че жена като Бернадет Клейборн може да е виновна за страшното престъпление, в което я обвиняваше гръмовният глас от слушалката. Добрите момичета – мислеше си той – не крадат и ако Барни не беше точно момиче, то тя несъмнено беше добра. Последният му разговор с нея беше поредното явно доказателство за това.

– Какво, какво, какво? – закудкудяка той като домашна кокошка, подгонена от улично псе.

Никога само една проста думичка не е изразявала толкова ужас, възмущение и несъгласие.

– Това шега ли е, Бил?

Последва кратък интервал, вероятно използван от Бил да избърше част от горчивата пяна, избила на устата му.

– Не е никаква шега, братко. Няма я. Заминах за няколко дни и я оставих отгоре върху камината в кабинета ми и когато се върнах, я нямаше.

– Потърси ли навсякъде?

– Този въпрос, както и предишният, трябва да съдържат ирония, нали? Не ми говори така, все едно съм си загубил очилата.

– Загубил си си очилата ли?

– Не съм казал, че съм си загубил очилата.

– Аз постоянно си губя очилата.

– По дяволите очилата ти!

– Вярно, Бил.

Това кратко отклонение на тема средства за корекция на зрението като че ли по някакъв начин се отрази благотворно на Уилоуби, възвърна отчасти самообладанието му и когато възобнови разговора, гласът му, въпреки че още съдържаше нещо от интонацията на параходен комин, беше все пак по-минорен.

– За какъв дявол ме питаш дали съм търсил навсякъде? Ако оставиш една миниатюра върху камината и тя изчезне оттам, някой просто трябва да я е взел.

– Може да е паднала на пода.

– Какво искаш да кажеш?

– Ами така, духнал вятър и тя паднала – каза Криспин, но дори и на него му се стори, че предположението не е твърде интелигентно, а на Уилоуби – още по-малко. Последва още една пауза. Най-накрая той каза:

– Не се прави на магаре, Крипс.

– Добре, Бил.

– Духнал вятър!

– Разбирам какво искаш да кажеш, Бил, но защо...

– ...мисля, че тази жена ми е откъмнала картината? Че кой друг може да бъде? Казах ти, че тя и Пайл ми гостуват. Нали не мислиш, че уважаван адвокат на голяма компания като Пайл ще вземе да краде вещи, оставени от домакина на камината?

– Нито пък очарователна жена като Барни – бойко отвърна Криспин.

– Очарователна жена – изкрещя Бил, – дрън-дрън. Тя е змия и то от най-отровните. Зная, че точно тя ми е откраднала миниатюрата и ще ти кажа защо. Вечерта преди да заминат аз им я показах на вечеря и Хоумър Пайл, който въпреки че се опитваше да бъде любезен, изобщо не прояви интерес. Два пъти го хванах да се прозява скришом. На проклетата жена, обаче, направо й потекоха лигите. Постоянно я взимаше в ръце, милваше я и не преставаше да дърдори колко е хубава. Още тогава сигурно е взела решението си да я има на всяка цена и след като всички

си легнахме, тя се е промъкнала и я е свила. Това е единственото възможно обяснение. Искам си я обратно, по дяволите.

– Наистина те разбирам, Бил.

– И ще си я взема. И ето каква е твоята задача.

– Моята ли?

– Да, твоята. Не съм ти позвънил, за да чуя колко много съжаляваш и колко неприятно е това, което се е случило и така нататък. Искам действие, не съчувствие. Тя е взела миниатюрата със себе си в Мелингъм. Отивай при нея, кажи ѝ, че знаеш за престъплението и я заплаши, че ако не ми я върне незабавно, ще се обадиш в полицията.

– О, не бих могъл.

– Тогава претърси стаята.

– Не бих могъл.

– Защо не?

– Не бих могъл.

– Слушай, Криспин. Знам, че си постоянно в затруднено положение. Давам ти сто паунда, ако ми върнеш „Момичето в синьо“.

Криспин бе залят от вълна на ужас и възмущение. Почувства съвсем осезаемо как косата му или по-скоро това, което беше останало от нея, се изправя на челна стойка. Колкото и да симпатизираше на парите, този път предложението го отврати. Изправи се в целия си ръст – безмислен жест, като се има предвид, че Уилоуби беше на много мили отук и изговори едно драматично и едносрично:

– Не!

– Двеста – вдигна мизата брат му и затаи дъх.

– Не! Съжалявам, Бил, но аз категорично отказвам да имам нещо общо с това. Госпожа Клейборн е една уважавана от мен жена, жена, на която се възхищавам и аз отказвам да нараня чувствата ѝ, повдигайки безпочвени обвинения срещу нея.

– Безпочвени ли каза?

– Да, безпочвени. Ти нямаш абсолютно никакви основания за подозренията си.

– Освен това, че е известна крадла от магазини. Не знаеш това, нали? В Ню Йорк няма да се намери и един универсален магазин, където да нямат назначена специална група детективи, които да следят дали няма да се появи да пазарува. Защо е дошла в Англия знаеш ли? Веднага ще те светна – в Америка е станало твърде напечено за нея.

Криспин бе чул достатъчно.

– Трябва да се срамуваш от себе си, Бил. Сбогом – хладно каза той

и едно тръсна слушалката на мястото ѝ.

Няколко минути след като сложи край на тази недостойна сцена Криспин все още стоеше разтреперан, като човек, току-що отървал се на косъм, но не окончателно отърсил се от шока на тежко автопроизшествие. Мислите му в голямата си част бяха хаотични, но подсъзнателно той изпитваше благодарност към покойния Александър Греъм Бел за изобретяването на телефона. Ако беше застанал лице в лице срещу побеснелия си брат едва ли би успял да вземе такава решителна позиция. Още от ранно детство Уилоуби беше доминиращият брат и задочното участие на господин Бел му бе попречило да надделее и този път. Благодарение на гореупоменатият благодетел на човечеството слабият бе успял да постигне триумф над силния, а достойното му поведение би спечелило овации-те и на най-критичната публика. (Чипъндейл в частност беше изключително впечатлен. Изненадата, че Криспин е способен на такова поведение, бе пълна.)

След като силните емоции около този сблъсък на волите попреминаха, възмущението отстъпи място на чувства от по-толерантен характер. Всъщност, Уилоуби беше човек, на който можеха да се простят някои изблици. Разбира се, беше чудовищно от негова страна да позволи скръбта по изгубената миниатюра да замъгли разсъдъка му до такава степен, че да си измисля истории за кражби от магазини, но като се успокои и като се замисли над казаното, навярно сам щеше да се убеди колко не е прав. Човек поне може да се надява. У Уилоуби никога не е имало истинска злоба, просто понякога говореше без да мисли.

Щом достигна до това утешително заключение, Криспин се намери отново да излезе навън сред лъчите на следобедното слънце, като таеше надежда да продължи прекъснатия разговор с Барни, но точно в този момент вратата се отвори и влезе Чипъндейл.

Появяването му напомни на Криспин, че освен проблемите, с крайно неджентълменското отношение на брат му към една жена, която той уважаваше и от която се възхищаваше, той си има и свои собствени проблеми и може би затова не почувства радостен трепет в душата си. Въпросителното „Е?“, което измърмори, беше лишено от дружелюбна покана за разговор. Не беше забравил, че е обещал на Ърнест Симс да говори с този човек по въпроса за непристойното му поведение и неприятното задължение караше сърцето му да се облива в кръв. Да говори с този плазмодий в лакейска униформа означаваше да говори строго и непоколебимо, а Криспин умееше да прави това само по телефона.

И да беше усетил някаква липса на сърдечност, Чипъндейл,

изглежда, не се засегна. Той заговори като на добър стар приятел:

- Може ли само за една минутка, хазяин?
- Не ме наричайте „хазяин“.
- Няма да е лошо да изоставим формалностите, нали, старче?

В неотдавнашния си коментар за персонала на къщата-пансион Барни бе описала икономата като „дребосък“ и всеки безпристрастен наблюдател би се видял принуден да потвърди думите ѝ. Целият му ръст бе не повече от шейсет и шест инча (1 инч = 2,54 см, т.е. около 167 см, бел. пр.) и по мнението на тези, които го познаваха, това беше предостатъчно. Не можеше да се каже, че е мъж, който привлича с физиката си. Кожата му имаше цвят на кал, ушите му стърчаха като дръжките на антична гръцка ваза, а очите и носът му напомняха за добре хранена пуйка. Като го гледаше човек, можеше само да се диви как на Марлен Хибс би могло да ѝ бъде приятно в неговата компания, въпреки безплатния урок по каране на велосипед. Това, че са му поверили отговорна работа от фирмата, която представляваше, най-вероятно се дължеше на факта, че тези, които ангажират услугите на съдия-изпълнител ценят повече интелекта, отколкото красотата.

- И не ме наричайте старче – каза Криспин. – Какво желаете?

В мигове на по-лековат светски разговор Чипъндейл би отговорил, че иска десет хиляди на година, „Ролс Ройс“, вила в Южна Франция и диамантена корона. Но сега беше дошъл по работа.

– Само една думичка, приятел – каза той. – Първо, трябва да започна с това, че когато говорихте с брат ти Бил по жицата, аз съвсем случайно бях на деривата.

Криспин усети треперене във всичките си налични крайници. Дори и мустаците му се размърдаха. За момент той дори не намери сили да промълви и дума, но след това се отприщи:

- Как смееете да подслушвате частни разговори?

– И ако нямаш нищо против, сладур – продължи Чипъндейл, очевидно приемайки, че ако току-що чуто е било въпрос, той е бил риторичен, – постъпи като пълен глупак да го отрежеш по този начин. Ако някой ти предлага двеста кинта, най-малкото, което можеш да направиш, е да бъдеш любезен. Любезността нищо не струва, както беше казал някой. Това съм го научил още в неделното училище.

След тази критична бележка Чипъндейл седна на един стол и си вдигна краката на масата.

– Въпреки това беше прав да откажеш да обвиниш дамата в престъпление – продължи той. – Това нямаше да те доведе до никъде – тя

просто щеше да отрича всичко... как беше оная дългата дума с „к“... категорично – каза Чипъндейл със зле прикрита гордост от богатия си речник. – И тогава какво ще правиш? Къде е доказателството? Но ако претърсиш стаята й, това е друга работа. Когато Бил препоръча такова действие, разбрах, че е умно момче. И понеже ти няма да искаш да свършиш сам тази работа, защото не си свикнал на такива неща, ще оставиш всичко на мен. Всъщност, имаш голям късмет, защото си попаднал на много опитен претърсвач. Имам дългогодишна практика още от времето, когато бях малко момче. Всеки път, когато татко спечелеше нещо от залаганията на кучешките надбягвания, той криеше парите някъде около къщата, така че майка да не може да им сложи ръка, затова тя ми изплащаше скромна комисионна за всяка сума, която намирах, а аз винаги намирах почти всичко. Няма да ми отнеме много време, драги, да намеря тази миниатюра, каквото и да означава това. Май беше някаква малка картина, нали? Мисля че имаше такива неща в приемната на къщата, където бях на служба миналата година, държаха ги в стъклена витрина. Няма проблем, ще я намеря. Нищо трудно – човек просто трябва да си отваря очите.

Чипъндейл за миг замълча, защото реши, че на Криспин са нужни няколко секунди, за да смели информацията.

– А сега трябва да се запитаме – смени тона той – за един много важен въпрос. Ще даде ли Бил наистина двеста кинта? Това са много пари, но по тембъра на гласа изглеждаше на паралия човек. Тези богаташи имат нещо по-особено в начина на говорене. Някаква властна нотка, ако разбираш какво искам да кажа, като съдията на футболен мач, когато вади червен картон от джоба си и гони играч от терена. Така, да приемем, че сме спечелили двеста кинта и да се захващаме.

Ужасът и възмущението така силно клокочеха във вътрешността на Криспин, че освен гъргорещи звуци той не можа да обели и една думичка по време на целия този отвратителен монолог. Най-накрая успя все пак да си възвърне дар-словото.

– Няма да претърсвате стаята на госпожа Клейборн! – изрева той, а Чипъндейл се усмихна снизходително. Тези новобранци! Киртаци! Толкова лесно се впрягат.

– Знам какво си мислиш, приятел. Казваш си: ами ако нещо стане гаф и ме хванат? Е, разбира се, ако ме хванат, работата няма да може да се потули. Всички ще се разнищят да извикаш полиция и да ме тикнат в затвора. Ти обаче ще кажеш „Не!“ , не искаш да прашаш горкия нещастник в затвора, защото сигурно му е за първи път и не е устоял на

внезапното изкушение. И тогава те ще кажат, ами като не искаш да го пратиш в дранголника, уволни го тогава и ти ще им кажеш, че не можеш да ме уволниш, защото съм тук в качеството си на съдия-изпълнител и тогава всичко ще излезе наяве за дълговете ти и това здраво ще навреди на престижа ти в обществото. Но ти не се притеснявай, старче, няма да ме хванат, не и ако свършиш своята половина от работата. А тя е да отведеш някъде дамата, докато аз действам. Ще ѝ кажеш: „Я да вземем ние двамцата да се поразходим из имението, сладурче“. И щом вие излезете, аз влизам. Нищо сложно, въпреки че щеше да е по-лесно, ако живееше само в една стаичка, а не в цял апартамент. Ще започна от шкафовете, защото жените обикновено там крият такива неща. Във всекидневната, както се казва, възможностите за укриване стават повече. Може да се наложи да търся в чекмеджета и така нататък. Не трябва да забравям да си взема длето. А сега – каза Чипъндейл, – как ще се разберам да делим? Ти осигуряваш човека с парите, аз свършвам цялата работа – предлагам фифти-фифти.

Цялото отвращение и погнуса, което се бе натрупало у Криспин още от самото влизане на този долен човек изплува на повърхността. Би дал много само да можеше вместо пискливия си глас да използва йерихонските тръби на гърлото на Бил, но и с това, с което разполагаше, даде всичко от себе си.

– Забранявам ви да приближавате апартамента на госпожа Клейборн! – опита се да звучи гръмогласно той, доколкото гласните му струни позволяваха. – Напуснете!

Чипъндейл го изгледа втренчено.

– Искаш да кажеш, че няма да подпомогнеш операцията?

– Точно това искам да кажа.

– При всичките тези мангизи?

– По дяволите твоите мангизи – възмутено извика Крис-пин.

– Значи разваляме сделката?

– Няма никаква сделка. Напуснете!

Чипъндейл измърмори нещо неразбираемо. Това беше някаква фраза, която използваше, когато е толкова замаян от учудване, че не можеше да каже нищо друго.

Ако някой бе свидетел на двата току-що провели се разговора, свидетел, способен да долови и най-тънките нюанси на речта на участниците, едва ли щеше да пропусне да отбележи благородството на Криспин през цялото това време. Въпросният свидетел щеше да си каже: ето един

човек, закъсал до такава степен, че из дома му навсякъде щъкат разни съдия-изпълнители и за да продължи да функционира той трябва да търси от брат си Бил двеста и три паунда, шест шилинга и четири пенса и когато същият този брат му предлага колосална сума, за да обвини една жена в кражба на миниатюра, той отказва, защото уважава тази жена и ѝ се възхищава и не иска да нарани чувствата ѝ.

А когато неговият изкусител му предлага да претърси стаята ѝ и по този начин чрез кражба да осигури миниатюрата, той най-достойно му заповядва да напусне, като му разяснява, че нищо не е в състояние да го накара да участва в такова злодеяние. Рицарската епоха не е мъртва, щеше да промърмори възхитеният свидетел, осъзнавайки, че точно такова поведение спечели навремето неувяхваща слава на рицаря Бейар (Пиер дьо Терей, Сеньор дьо Бейар, френски рицар, 1474–1524 г., загинал в битка след като служил вярно на трима крале, бел. пр.).

За съжаление, обаче, педантичният хроникьор трябва да заяви, че железното държане на Криспин не бе вдъхновено само и единствено от рицарския дух. Наравно с него в борбата помагаше и непоколебимата увереност, че след като Братска любов премине през формалностите да финишира пръв в надбягването от два и половина в Нюмаркет, той не би имал нужда от тези двеста паунда, които бяха възбудили алчността на Чипъндейл. От победата на коня Криспин щеше да спечели над хиляда.

Колкото и да беше сигурен, че Братска любов няма да го подведе, все пак Криспин бе обзет от известна нервност. Знаеше добре, че понякога стават и нещастни случаи. Конете навехваха крак или се препъваха, като превръщаха по този начин и най-сигурните капиталовложения в пари, хвърлени на вятъра; жокеи се сблъскаха със съперниците си и биваха дисквалифицирани... Нямаше край списъка от произшествия, които можеха да провалят и най-светлите надежди.

Часовникът показваше, че състезанието трябва да е приключило преди около час и Криспин се затюхка за неудобствата на провинциалния живот. В доброто старо време в Лондон щеше да има резултатите само няколко минути след финиша. В Мелингъм се налагаше да слуша новините по радиото в девет часа, защото след всичко, което се случи, не можеше просто да вдигне телефона и да поиска нужната му информация от Уилоуби.

Крачейки из библиотеката той почувства, че се задушава. Усещаше, че трябва да излезе навън, на въздух, дори това да означаваше да мине покрай езерото. Криспин тръгна към вратата, когато тя изведнъж се

отвори, все едно от някой от ураганите, които беснеят по източния бряг на Америка и които стават особено емоционални около нос Хатерас. В библиотеката влезе Барни.

– Още ли сте тук? – попита тя. – Не ми казвайте само, че сте говорили по телефона с Бил досега. Какво точно искаше?

При стеклите се обстоятелства въпросът беше доста конфузен и най-добрият отговор, който Криспин можеше да даде бе, че Бил не е искал нищо особено.

– Значи само да си побъбрите, а? Като двама стари приятели, които си разменят клюки през плета? Е, аз пък дойдох да ви попитам дали искате да дойдете на разходка с колата на полковник Нортън-Смит. Той ще ме откара до Солзбъри да разгледам катедралата.

Програмата на излета не се стори на Криспин много привлекателна. От всички гости на дома полковник Нортън-Смит беше човекът, чиято компания му се нравеше най-малко, а що се отнасяше до катедралите, Криспин можеше да преживее спокойно и без тях. Той синтезира всички тези чувства в краткото:

– Благодаря, но не мисля да се присъединя.

– Както желаете, но да знаете, че изпускате един истински духовен празник.

И само след секунди вратата отново се отвори и гласът ѝ отново прозвуча доброжелателно, всъщност, както обикновено.

– А, между другото, много умно постъпихте, че не заложихте на Братска любов, както ви бях посъветвала. Финишира втори. Току-що получих телеграма.

И тя изчезна отново, а на Криспин се стори, че библиотеката се завъртя в лудешки танц. Той се задъха, залитна и започна да издава звуци като в предсмъртна агония, все едно обеμισлото томче на „Събраните проповеди на епископ Понтифекс“ (издадени от „Оксфорд Юнивърсити прес“, 1839 г., бел. пр.) беше напуснало мястото си на рафта, за да го хлопне точно по темето. Осъзнаването на факта, че неговите сто паунда, както много други сто паунда в младостта му бяха отишли на вятъра и сега нямаше да може да изпълни задълженията си към ремонтните работници и да се отърве от техния човек в Мелингъм, му подейства като внезапен пристъп на епилепсия и маларична треска едновременно. Той страдаше, колкото и да е странно, по абсолютно същия начин, по който на страница осемдесет и трета във фундаменталния си труд епископ Понтифекс предупреждаваше читателите си, че ще страда човек, сторил грях, а именно ще го мъчи постоянно чувство за вина и раскаяние. Ако

парафразираме думите на епископа, който твърди, че ако човек съгреши, непременно ще се почувства като най-долната отрепка, то и Криспин се чувстваше точно така.

Никой не може да каже колко време мина преди да успее да намери сили да се изправи срещу сполетялото го нещастие и да погледне на ситуацията в цялата ѝ дълбочина, но най-накрая нещо подобно на мисъл се загнезди в мозъка му и той я насочи в посока внимателно изследване на капана, в който бе попаднал. Криспин напрегна всичките си налични мозъчни клетки, за да намери някакъв изход.

И много скоро той съзря такъв. Не беше от тези, които рицарят Бейар би одобрил, но на Криспин се стори добър. Възгледите му за това какво трябва да е отношението на един мъж към жена, която уважава и от която се възхищава, бяха претърпели радикална промяна.

И той натисна звънеца.

– Чипъндейл – каза той, когато се появи петното върху местния пейзаж, – затворете вратата.

Чипъндейл затвори вратата.

– Мислих върху предложението, което ми направихте преди малко, Чипъндейл, и стигнах до заключението, че ако сте наистина убеден, че претърсването на апартамента на госпожа Клейборн ще помогне за намирането на миниатюрата на брат ми...

– Най-лесната работа, приятел – прекъсна го ведро икономът.

– Тогава направете го при първия удобен случай – каза Криспин.

ГЛАВА ДЕСЕТА

След като чу затварянето на телефона в Мелингъм Хол известно време Уилоуби стоя неподвижен, в поза, не много различна от тази на световноизвестния „Мислител“ на Роден. Той се обвиняваше, че е прархосал пари за междуградски разговор с някой, от когото не можеше да очаква никаква помощ. И този „някой“ бе собствения му брат Криспин. Винаги го бе обичал, но не беше сляп за факта, че в случай на нужда той бе последният човек, на когото можеше да се разчита. Дори и да беше реагирал както трябва на последния SO5, нищо съществено нямаше да свърши. Криспин, както бе казала и Барни, беше любезен трезвеник, честен и мил с животните, но за откривател на откраднати миниатюри просто нямаше необходимата квалификация. Не че трябваше да бъде обвиняван за това. Просто някой хора ги бива в намирането на откраднати миниатюри, а други – не. Тази работа със сигурност бе свързана с хормоните.

За такава задача – мислеше Уилоуби – трябваше някой по-млад, по-схватлив и когато ситуацията изисква решителни действия, да е по-малко склонен да се мотае бездеен със зинала уста и изцъклен поглед; някой като Арчи Гудуин, например, от разказите за Ниро Улф (Ниро Улф е дебелият детектив от криминалните романи на Рекс Стаут, 1886-1975г. Той разкрива повечето престъпления от писалището си и предоставя досадната работа на своя асистент Арчи Гудуин, бел. пр.) или... Внезапно в съзнанието му блесна като божествено откровение спасението – като племенника Джералд.

Колкото и да внимаваше да не го показва, защото вярваше в принципа, че младите трябва да се държат изкъсо, Уилоуби винаги се бе отнасял с възхищение към Джери. Това бе естественото възхищение на играч на голф с хендикап осемнайсет (хендикап в голфа е допълнителния брой удари, които се дават на по-нискоразрядните състезатели, за да могат да завършат срещата, бел. пр.) към такъв, който е с плюс две и играе в шампионата за аматьори. И ако майсторството със етика и топката не гарантира задължително умения и в други области, поне говори за хладнокръвие и възможност за концентрация в конкретната задача – две много важни качества за деликатната операция, която обмисляше.

Хора като Уилоуби бързо взимат решения. Едва мисълта за Джери го беше спходила и той беше вече на телефона.

- Ало, Джери?
- О, здравей, вуйчо Бил.
- Зае ли си?
- Не.
- Можеш ли да наминеш при мен?
- В офиса ли?
- Не, къщи.
- Добре.
- Побързай.

Не му се наложи да чака дълго. Джери живееше само на няколко улици от „Кингс Роуд“, само на един хвърлей от „Челси“, а в този момент имаше много голяма нужда да поговори с вуйчо си, защото искаше да се сложи край веднъж завинаги на тези глупости за попечителства и попечители. Щеше да поиска парите си и по този начин да стане ако не равен финансово на момичето, което обича, то поне да бъде един достоен ухажор, на когото никой няма да може да се присмива.

Вера Ъпшоу му беше казала как могат да се уредят нещата. Нищо по-просто от това. Отиваш при вуйчо си Бил и му казваш право куме в очи: „Вуйчо Бил, трябва да те уведомя, че прегледах обстойно всички документи и открих, че това попечителство може да се прекрати, така че хайде да се разберем като разумни хора, в противен случай ще отнеса нещата до съда“.

Не веднага, разбира се. Не можеш да влезеш ей така в дома на един човек и да започнеш да го тъпчеш с подковани ботуши, без дори да си казал едно „здравей“. Очевидно трябваше да се кажат някои въвеждащи към темата фрази, просто да тръгне разговорът – например как вуйчо Бил е един прекрасен роднина, с когото отношенията винаги са били най-сърдечни. Ето защо първите минути на срещата им бяха запълнени с въпроси за това как е минала кратката почивка на игрището за голф и едва когато с помощта на една машина и парченце брикет Уилоуби показваше как е замахнал на шестнайстата дупка, Джери реши да захване поделови разговор.

– Онова попечителство, вуйчо Бил.

– А, да, затова исках да се видим – каза Уилоуби. – Прекратявам го. Ще получиш парите другата седмица.

Джери не залитна, но това беше само защото беше седнал на един удобен мек фотьойл. Чувстваше се по същия начин, както Криспин, след като Уилоуби му подписа чека за двеста и три паунда, шест шилинга и четири пенса без миг колебание; радост от щастливата развързка и

в същото време нещо като разочарование от това, че всички аргументи в своя полза, които беше репетирали внимателно, бяха станали безполезни. В случая на Криспин преобладаваше радостта и той я беше изразил с кратко и остро изсумтяване – сигурен белег на душевен екстаз. По същия начин изразяваше еуфорията си и когато вкарваше топката на игрището за голф от цели десет крачки. Джери беше изгубил дар-слово и докато се мъчеше да намери думи, с които да изкаже благодарността си, Уилоуби продължи:

– Сигурно се чудиш защо баща ти е наложил това попечителство? Защо не ти е оставил парите да ги наследиш направо? Сигурно те е озадачавало, нали?

Джери призна, че е така.

– Какво ти е известно за младините му?

– Чувал съм, че не е бил много състоятелен до трийсетгодишен.

– Това, което ни касае сега е какво е правил, когато е бил на двадесет и две. Оженил се за разпоредителка в кино, която често е посягала към чашката. Това е било преди да се ожени за майка ти.

– Искаш да кажеш, че е бил бигамен?

– Разбира се, че не – заклати глава Уилоуби. – След като сам си е направил живота изключително неприятен в продължение на две години, неговата благоверна се споминала от погълнатото количество. Това го направило предубеден към ранните бракове. Възприел мнението, че всички мъже до трийсетгодишна възраст са малоумни, склонни към впускане в брачно съжителство с първата уличница, която срещнат, а той не искаше такова нещо да се случи с теб. И така, баща ти оформи това попечителство, като ме назначи за попечител с правото да ти дам всичко, щом се убедя, че си готов за това. Затова аз пазих нужното мълчание до преди ден, виждайки, че не си готов, а си се засилил към олтаря с неподходяща партия. Вера Ъпшоу може и да е подходяща за някой милионер, но не и за теб. На нея ѝ трябва съпруг, който ще я отрупа с бижута и Ролс-Ройси. Може би при това условие тя би била добра съпруга, въпреки че аз не бих се обзаложил. Годажът наистина е развален, нали?

– Да, слава богу!

– И ти като мен мислиш, че това е спасение на косъм? Да? Точно така. Винаги имай едно наум, че колкото и красиво да е едно момиче, а аз винаги ще твърдя, че Вера Ъпшоу е определено в топ десет, не е разумно да се жениш за нея, ако тя няма други достойнства. Подобен пример беше и Мадам Флора Феи преди двайсет и пет години, а Вера е

възпитавана да стане една втора Мадам Флора Феи и като че ли вече я е достигнала. Развалянето на годежа с гръм и трясък ли стана? – поинтересува се вече бившият му попечител.

– Бих го определил по-скоро като гукане на гълъб. Майка ѝ ми се обади по телефона и изпълни душата ми с божествен нектар. Какъв прекрасен глас има – сподели мнението си Джери.

– Много мелодичен, нали? Помня го от едно време. И какво ти каза?

– Доста неща бяха, но общият смисъл беше, че Вера е размислила.

– Което, преведено на езика на Флора Феи, означава, че е срещнала някой с много повече пари от теб.

– Мислиш ли?

– Сигурен съм. Това е повторение на онова, което се случи с Мадам Флора и мен преда двацет и пет години. Тя не го споменава в своите „Спомени за театъра“ (пред Реджиналд Тресилиън), но по едно време Флора и аз бяхме сгодени. Тя ме разкара заради Чарли Ъпшоу, току-що наследил милионите на фирмата „Диетичен хляб Ъпшоу“ – по-голямата част от която тя похарчи преди години.

Някой по-повърхностен племенник би измърморил едно: „Разбирам, разбирам. Ето защо никога не си се женил.“ и може би щеше да го потупа по рамото, но Джери знаеше много добре, че чичо му е останал ерген, защото просто така му харесва и че ако някога вуйчо му застане пред олтара, това ще бъде само защото е бил влачен дотам от чифт буйни коне и всеки път, когато се сещаше за Чарли Ъпшоу, той чувстваше дълбока благодарност към него заради навременното му вмешателство. Джери се задоволи само със забележката, че ангелите-хранители отпреди двацет и пет години са били също така добросъвестни, както и днес, а когато Уилоуби го попита какви, по дяволите, ги дрънка, той обясни, че ангел-хранителят му го е спасил от брак с Мадам Флора Феи, като е извадил на сцената Чарли Ъпшоу в най-важния момент.

– А моят ангел-хранител – добави Джери – уреди нещата така, че Вера да срещне този, за когото твърдиш, че има много повече пари от мен. А сега, след като отмени попечителството, мога да предприема някои действия, свързани с момичето, което обичам.

– О, господа! Пак ли си влюбен?

– Да, но този път е истинско.

– Някоя неподходяща, разбира се.

– Напротив, тя е милионерка. И това беше големият проблем, освен че бях сгоден за Вера. Докато бях беден, не можех да предприема нищо,

защото знаеш как се отнасят хората към мъж без никакви средства, който преследва момиче с авоари между един и два милиона. Презират го, защото си мислят, че е един гнусен търсач на богата зестра, който иска само да си уреди охолен живот на гърба на съпругата.

Уилоуби ококори очи. Той беше човек, който можеше да събере две и две и фразата „между един и два милиона“, прибавена към спомена за телефонния разговор, в който Джери попита за името ѝ, насочваше към наследницата на господин Донахю.

– В младата Джейн Хъникът ли си влюбен?

Удивен от прозорливостта на вуйчо си, Джери замлъкна и Уилоуби продължи:

– Но ти си я виждал само веднъж.

– Всъщност, два пъти, въпреки че и един път е достатъчно.

– Да, разбирам. Тя е една млада привлекателна кукличка.

– Трябва ли да я наричаш така? – настръхна Джери.

– Разбира се, едно момиче или е млада привлекателна кукличка, или не е. Ако е млада привлекателна кукличка, защо да не я наричам така? А има и толкова много пари.

– Само да знаеш колко ми се искаше да ги няма.

– Да, вярвам ти. Но минавало ли ти е през ум, че ще трябва да се състезаваш с голяма конкуренция? Още щом новината се разчуе, презрените ловци на зестри с вкус към охолния живот ще започнат да никнат като гъби след дъжд.

– Зная, точно затова трябва веднага да я видя.

– Страхувам се, че няма да стане. Тази вечер заминаваш за Мелингъм.

– Какво!

– О, да, забравих да ти спомена, че има едно малко условие, свързано с отменянето на попечителството. Преди да ти предам парите, има една малка задача, която искам да свършиш за мен. Спомняш ли си оная миниатюра, която ти показах на обяда?

– Онази на пра-пра-баба ти?

– Или може би на пра-пра-прабаба. Да, точно тази. „Момичето в синьо“. А спомняш ли си госпожа Клейборн, която беше на обяда?

– Разбира се. Ти я наричаше Барни.

– Не желая да ти казвам как бих я нарекъл в този момент. Тя ми открадна „Момичето в синьо“ и го е взела със себе си в Мелингъм.

– Шегуваш се.

– Де да беше така.

– Но жена като нея не може да бъде крадец.

– Точно това казах на брат й, когато ме предупреждаваше за нея и ми разказваше, че в Ню Йорк универсалните магазини треперят като зайци щом я видят да се запътва към входа и аз изобщо не се съмнявам, че нейните познати и приятели винаги внимателно си броят лъжиците и вилниците след като им е била на гости. След неговите думи аз отказвах да му повярвам, че ще се опита да ме обере – все пак ми е гост, яде хляба от масата ми... Ох, само да знаех, както се казва в романите.

Джери бе разтърсен до дъното на душата си. Познанството му с Бернадет Клейборн беше кратко, но още от първия миг тя му беше харесала извънредно много и дори сега, изправен пред фактите, той не можеше да повярва във вината й.

– Ама ти сигурен ли си?

– Разбира се, че съм сигурен. Кой друг би могъл да я вземе? Не, тя я е взела и ти отиваш в Мелингъм, за да претърсиш стаята й.

– Боже господи, не мога да направя такова нещо – подскочи Джери.

– Ще ти се наложи, ако искаш да отменя попечителството. Вярвам във взаимопомощта. Всеки помага на другия.

– Но аз имам среща с Джейн Хъникът в събота.

– Ще трябва да се отложи. Прати на момичето телеграма, че спешно са те извикали в провинцията.

– Не й знам адреса.

– Имам го в офиса. Напиши телеграмата и аз ще я пусна утре сутринта.

– Не знам как се претърсва стая.

– Човек се учи с практика. За бога, престани да правиш от мухата слон за такова дребно нещо, с което ще се справи и бавноразвиващо се шестгодишно дете. Човек ще си помисли, че искам да изкачиш Еверест. Ще ти отнеме не повече от двамадесет минути, за да обърнеш всичко наопаки.

Силно подозрение, че това е истинско подценяване на задачата обзе Джери и кожата му настръхна при мисълта какво го очаква в Мелингъм Хол, Мелингъм-в долината, телефон Мелингъм 631, но разбираше, че е безсмислено да се противи на желанията на вуйчо си.

– Добре – почти безшумно изрече той.

– Чудесно! – каза Уилоуби. – Има много хубав влак около седем. Ще се обадя на Криспин да те чака.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Джери хвана „много хубавия влак“ без проблеми, а на следващия ден следобяд Вера Ъпшоу се върна от Брюксел със стиснати устни и бръчки на красивото си чело.

Вера се мръщеше много рядко, защото майка ѝ я бе предупредила, че това води до появата на бръчки, но щом влезе в апартамента на площад „Итън“, челото ѝ бе действително набраздено, а откритието, че Мадам Флора Феи е излязла, задълбочи неудоволствието ѝ. В живота на едно момиче възникват проблеми, които може да разреши само откровеният и чистосърдечен разговор с любящ родител, а точно от такъв разговор изпитваше нужда тя от дни.

За щастие преди намръщената физиономия да стори непоправимото, в ключалката се превъртя ключ, вратата се отвори, влезе Мадам Флора и след като поздравя дъщеря си, се тръшна в най-близкия фотьойл, заявявайки, че на крехкото ѝ тяло му е дошло до гуша от този свят.

– Пак тия литературни обяди – обясни тя. – Не знам защо изобщо ходя там. Все пак не съм като Джими Фодърджил да се боря за аристократична титла, че да не пропускам нито едно събитие. Този специално беше в чест на Ема Лусил Ейджи, дете написа оная мръсна книга, която се продава с милиони в Америка. Издателите ѝ организираха обяда като част от кампанията за Англия. Пиле vol-au-vents, плодова салата и около петнайсет от най-скучните речи, които съм слушала. Тази Ейджи ни разказваше в продължение на близо час как е започнала да пише проклетата книга, когато едно най-обикновено извинение би свършило работа, а Джими, от името на поканените, също произнесе обръщение, което и самостоятелно беше в състояние да помрачи и най-доброто настроение и едва тогава ни беше разрешено да излезем на слънце. Но защо ти разказвам всичко това, както казвам често на малоумните си колеги в главната мъжка роля някъде във второ действие? Искам да чуя какво се случи при теб. Докладвай.

– Нищо.

– Нищо?

– Е, видях Брюксел и много делегати от балканските страни, имаше екскурзия с автобус до Мален, концерт за карильон (музикален инструмент, представляващ комплект камбани, всяка с различен тон, бел. пр.),

екскурзия с катер на пристанището на Антверпен и банкет.

– Не се прави на глупава, пиленцето ми – прекъсна я Мадам Флора, – знаеш какво имам предвид. Получи телеграмата ми, в която ти съобщих, че съм дала на твоя беден драскач двуседмично предупреждение, нали? Оттам нататък какво стана? Концентрирай се в сърдечната връзка. Очертава ли се в скоро време да загубя дъщеря, но да се сдобия със син? Между другото, оня ден се срещнах с един човек в приемната на Американското посолство, който знае всичко за Хоумър Пайл и той ми каза, че всеки път, когато Хоумър спечели по-малко от сто и петдесет хиляди долара на година, цъка с език и си мърмори: „Странно защо толкова малко този път?“. Със сто хиляди на година би била много щастлива. Зарадвай отруденото сърце на маман, ангелче мое. Говори.

Вера използва горчивия смях, с който посрещна извинението, че в книжарницата на „Фланъри енд Мартин“ нямат екземпляри от „Нарцисови дни“.

– Наистина сумата е прилична – съгласи се тя, – но няма изгледи да ми се представи такава възможност.

Мадам Флора издаде звук, който при по-малко мелодичен глас би прозвучал като нещо средно между изсумтяване и измучаване. Дори и на сцената не бе изразявала удивлението си толкова правдоподобно.

– Искаш да ми кажеш, че съм се лъгала за Хоумър Пайл и че всички онези разтапящи погледи, които ти отправяше, не означават нищо?

– Най-вероятно.

– Не е възможно. Знаем какъв е проблемът. Имало е твърде много хора наоколо. Как можеш да очакваш някой да извърти разговора към шаферки и сватбени торти, когато през цялото време е затънал до колене в делегати от балканските страни? Разбирам какво се е случило. Тъкмо поеме дъх, за да излее сърцето си и отнякъде чува „е-хо, здравейте“ и някой делегат от Балканите разбутва навалицата с лакти и се залепва като цирей за вас. Със същия успех би могъл да ти направи предложение и на Пикадили.

Това не утеши Вера. Мадам Флора се постара да звучи оптимистично, но дъщеря ѝ остана безучастна.

– Бяхме сами и необезпокоявани много пъти, мамо. Вечеряхме заедно всяка вечер.

– И нищо не се случи?

– Нищо.

– Изумена съм. Просто не разбирам.

А обяснението беше съвсем просто. Това, което и двете не бяха

взели под внимание, беше фактът, че през целия си зрял живот Хоумър Пайл бе страдал от комплекс за малоценност по отношение на жените. Той беше много скромен човек и не таеше никакви илюзии за собствената си привлекателност – очила с рогови рамки, сферична глава и тая негова непохватност. Струваше му се, че не притежава качества, които да компенсират всичко това. Лично за себе си нямаше никакви колебания за желанието си да свърже живота си с Вера Ъпшоу, но му липсваше смелостта да попита какво мисли тя по въпроса. Свинарите от приказките вероятно са страдали от същия синдром, когато са се влюбвали в принцеси и е трябвало да им признаят чувствата си.

Бедата при доход от сто и петдесет хиляди долара всяка година – всъщност при Хоумър цифрата беше по-близо до двеста хиляди долара – е че човек свиква с това и не го възприема като нещо в свой плюс. Той подозираше, че има жени, за които богатството му би било неустоима примамка, но знаеше, че за одухотворен човек като автора на „Нарцисови дни“ и „Утрото започва в седем“ то няма никаква стойност. Ето защо той не посмя да сподели за любовта си, а остави тайната като червей да гризе сърцето му и в резултат на това челото на Вера Ъпшоу бе набраздено с бръчки, а Мадам Флора Феи бе готова всеки момент да изпадне в несвяст.

– Днес ще вечеряме заедно – обезсърчено каза Вера, – но не се съмнявам, че ще продължи да говори за международното значение на тези конференции на П.Е.Н. и с какви интересни хора може да се запознае човек на тях. Няма да каже нищо по-лично. А утре заминава за провинцията, за да се види със сестра си. Тя е отседнала в някакъв Мелингъм Хол в Хемпшир или Съсекс, или където и да е.

Вера избухна в плач. Мелодичният глас на майка ѝ се присъедини с мощен боен вик.

- Къде каза, че отива?
- В Мелингъм Хол.
- Тогава има още надежда.
- Какво искаш да кажеш?

Очите на Мадам Флора искряха, както често се случваше, когато постигаше своето на репетиция в спор с някой режисьор.

– Слушай, миличка. Всичко ще се оправи. Познавам Мелингъм Хол. Бил Скруп ме заведе там за един уикенд преди двайсет и пет години. Имението е на брат му. Това е най-романтичното място на света, напомня за стари времена, пълно е със сенчести кътчета и уединени алеи, където местните девойки са разбивали сърцата на храбри рицари.

Като ти кажа, че точно там се запознахме с баща ти и не бяхме извървели и половината от втората алея, когато той ме помоли да стана негова съпруга, ще разбереш какво имам предвид. Доста конфузно – продължи Мадам Флора замислено, – защото аз бях сгодена за Бил Скроуп по това време, а баща ти беше сгоден за едно момиче, на което съм забравила името, но тези неща винаги могат да се нагласят с малко такт. Повярвай ми, сладурче, няма да имаш никакви проблеми с Хоумър Пайл, щом веднъж го омагьоса атмосферата на Мелингъм Хол.

Тук тя направи пауза. В погледа ѝ се четеше разочарование.

– Не ми се виждаш много въодушевена. Защо не пляскаш с малките си ръчички и не танцуваш пролетни танци из стаята?

В реакцията на Вера наистина липсваше оживлението, което майка ѝ имаше правото да очаква.

– Идеята е чудесна – каза без ентузиазъм тя. – Само се сетих, че не си помислила за една дреболия. Как ще се на-мърдам в този Мелингъм Хол? Не мога просто да отида там и да се провикна: „Ехо, ето ме и мен!“, като някой делегат от Балканите.

Мадам Флора не се поддаде на тези пораженчески настроения.

– Разбира се, че можеш, щом си платиш входната такса. Не ти ли споменах за това? Братът на Бил, някога богат, сега го е закъсал здраво и приема гости на пансион. Дори ще ти постеле червен килим.

Апатията у Вера се изпари на мига. Сега майка ѝ нямаше причини да я упреква в липса на ентузиазъм. Със съвсем различен тон тя повтори репликата си, че идеята е чудесна.

– Но аз не мога да отида ей така за няколко дни. Трябва да си набавя рокли, разни други неща.

– Купи си всичко, което поискаш, момичето ми – каза Мадам Флора Феи. – Няма да се стискаме. Целта ни е да изкараме акъла на Хоумър Пайл.

Докато Хоумър със своя отказ за сътрудничество създаваше толкова грижи на Вера и майка ѝ, ексцентричното поведение на Д. Г. Ф. Уест се оказа не по-малък източник на раздражение у Джейн Хъникът. Телеграмата му, с която отменяше очакваната с такова нетърпение вечеря, без дума на обяснение, освен че отивал в провинцията, я накара направо да побеснее. Тя беше момиче с благ характер – би трябвало да е, щом е успявала да се усмихва през цялото време на различните донахювци, които пътуват със самолет – но в този миг тя усещаше почти непреодолимо желание да го фрасне с тухла по рижата глава.

И защо в провинцията? За какво му е да ходи в провинцията? И

къде точно в провинцията? Джейн се сети, че има източник, от който вероятно можеше да получи отговор на тези въпроси – вуйчо му Уилоуби.

Когато позвъни в офиса му, казаха й, че е заминал, най-вероятно за къщи. Тя хвана такси до площад „Челси“ 31, все още под пълна пара.

Уилоуби беше в кабинета, стиснал пура между устните си, а до него на масата стоеше освежителна чаша с уиски и сода. Препрочиташе писмото, пристигнало тази сутрин от племенника Джералд. Вече го беше прочел два пъти и всеки път, с изключение на послеписа, с чувство на удовлетворение. Винаги е приятно за един началник да знае, че подчиненият, на когото е доверил деликатна задача, се показва достоен за доверието.

„Нещата – пишеше Джери – трябва да се задвижат скоро. Вчера и днес валя непрестанно и госпожа Клейборн не е мръднала от апартамента си, така че нищо не успях да направя, но я чух да казва на вуйчо Криспин, че утре ще прескочи до селото да пие чай с викария, с който очевидно се е сдушила. Веднага щом пътят ми е чист, ще започна претърсването. Това, че е настанена в апартамент прави задачата по-трудна, защото има много повече места, където човек трябва да погледне, но щом е решила да се налива с чай при викария, ще имам предостатъчно време.

И все пак мисля, че грешиш, като предполагаш, че тя е свила миниатюрата ти. Тя е очарователна жена. Първото нещо, което направи при пристигането ми беше да ме целуне по двете бузи и да ме помоли да я наричам Барни. Каза още, че се надява да съм се възстановил от оня обяд и попита за теб с много топли чувства. Може да обича да си пооткрадва от магазините, въпреки че, може би историята ти е предадена доста изопачено, но се кълна, че тя не е човек, който ще задигне нещо от къща, където е поканена да гостува. Както и да е, ти ме изпрати тук да претърся стаята й и ще го направя.

Отдавна не бях идвал в Мелингъм, но мисля, че не се е променило много, освен, може би, че вуйчо Криспин нещо е превъртял. Държи се все едно си е наумил нещо и се стряска от всякакви шумове. Вчера влязох в библиотеката, а той стоеше там в някакъв транс и не ме видя, а когато се прокашлях, за да кажа нещо ободряващо, например «Този дъжд май няма изгледи изобщо да спре някога» или нещо такова, той подскочи като подплашен фазан и за малко не си удари главата в тавана. Освен това е наел най-необикновения иконом, един тип на име Чипъндейл, който се обръща към всички със «старче», «приятел» и т.н. Предполагам, че в днешно време човек е принуден да наеме каквото му попадне,

но като погледна Чипъндейл и като си спомня за майордомите от детството ми, се извърщам настрана.

П.П. Не мислиш ли, че миниатюрата може да е някъде в кабинета ти? Полъх на вятъра може да я е съборил на пода. Потърси ли навсякъде?“

Тъкмо Уилоуби препрочиташе послеписа и си мислеше, че що се отнася до ощетеност откъм интелект племенникът му Джери имаше много общо с брат му Криспин и на вратата се появи Джейн.

Той я поздравя сърдечно. Беше му станала много симпатична по време на краткото им познанство. По правило избягваше момичета от нейната възрастова група, но имаше нещо у нея, което го привлече още от пръв поглед.

– Влез и се настанявай, пияни моряко – приветства я той. – И ако обръщението ми те озадачава, имах предвид начина, по който харчиш пари откакто удари джакпота.

Обвинението не беше безпочвено. Внезапният достъп до истинско богатство беше замаял главата на момичето, но не толкова, че да не може да мине през всички по-големи магазини като всепоглъщащ пожар. При положение, че разходите ѝ бяха гарантирани от фирмата „Скроуп, Ашби и Пембертън“, тя си беше накупила няколко рокли, няколко шапки, скъпа кола и малко скъпа бижутерия от „Бонд Стрийт“. Сравнението, което Уилоуби направи с нафиркан морски труженик по време на отпуск на сушата беше много точно. Писатели от всички епохи са отбелязвали многократно за пагубното влияние на парите и човек остава с впечатлението, че те са нещо, което заслужава единствено презрение. Е, от време на време всички ние срещаме хора, които си падат по тях и един от тях бе Джейн. За нея парите явно бяха нещо като запълване на дългогодишна липса.

– Предполагам, че си дошла – каза Уилоуби, – за да ми съобщиш за решението си да купиш имение в провинцията и искаш „Скроуп, Ашби и Пембертън“ да осигурят парите. Ако е така, нека да ти предложи Мелингъм Хол, Мелингъм-в долината. Имение – мечта, от елизабетинската епоха, павирани алеи, собствен водоизточник, просторни паркове и езеро. Вярвам, че брат ми Криспин ще склони да го продаде.

Джейн обеща да го има предвид.

– Но в момента – каза тя – единственото нещо, което искам от „Скроуп, Ашби и Пембертън“ е информация, касаеща Д. Г. Ф. Уест.

– Какво искаш да знаеш за него?

– Къде е? И какво иска да каже с това заминаване, когато утре

вечер трябваше да вечеряме заедно? Всичко беше уговорено и изведнъж получавам телеграма от него, в която ми пише, че вечерята се отлага, защото заминавал в провинцията.

– Да, в къщата на брат ми, тази, дето ще я купуваш. Тръгна много внезапно.

– Но защо? След като имаме среща...

– Може пък да е на диета, какво ще кажеш? Бяга от изкушението.

Джейн нададе вик. Някаква лампичка ѝ просветна и тя изгледа косо Уилоуби.

– Казахте ли му за парите?

– Да. Защо не?

– Тогава разбирам какво се е случило. Има скрупули относно женитба с богато момиче и, както казахте, бяга от изкушението.

– Както в разказите в женските списания?

– Точно така. Не мислите ли, че съм права?

– Не бих се учудил. Той е достатъчно глупав да постъпи така.

– Господин Скруп, говорите за човека, когото обичам – възмутена повиши глас Джейн.

– О, наистина ли го обичате?

– Разбира се. Че кой не би?

– Например аз. Пише на хората писма с идиотски послеписи. Но се радвам да чуя, че го обичаш, защото и той те обича. Каза ми го.

– Разбира се, че ме обича. Виждам го в очите му. Ама и той с тия скрупули.

– Да, каза ми и това.

– Какъв глупак!

– Госпожице Хъникът, говорите за човека, когото обичате.

– И все пак има нещо чудесно и красиво в това, не мислите ли?

– Не.

– Искам да кажа, че не са много мъжете, които ще позволят на скрупулите си да застанат между тях и един милион долара.

– Това е защото повечето мъже имат разум.

– Ама то е достатъчно само да го погледнеш и ще разбереш що за човек е. Не смятате ли, че има прекрасни очи?

– Не.

– Какъв е бил като малко момче?

– Ужасен мърльо.

– Е, остава да се направи само едно нещо. Трябва да отида в това Мелингъм и да се преборя със скрупулите му. Ще ми дадете ли

препоръчително писмо до брат си?

– Не е необходимо. Той приема гости срещу заплащане.

– Колко удобно. Значи просто звъня на вратата и влизам?

– Точно така.

– Довиждане тогава, господин Скроуп. Няма да отнемам повече от скъпоценното ви време.

– Винаги ми е приятно да се видим. Позвъни ми, ако решиш да купиш Бъкингамския дворец или каквото и да е друго нещо. „Скроуп, Ашби и Пембъртън“ са винаги на твоите услуги.

Известно време след като Джейн излезе, с нова пура и ново уиски със сода, Уилоуби седеше окъпан в сантиментални видения, които спождат старите ергени, когато слушат истории за младежка любов, въпреки че самият той никак не одобряваше брака. Уилоуби беше ширококроена душа и допускаше, че другите хора бяха може би на друго мнение. Затова му беше приятно да си мисли, че племенникът му скоро ще свърже съдбата си с тази на една много богата наследница, защото не се съмняваше, че Джейн Хъникът ще успее да налее акъл в главата на Джери. Познанството му с нея го беше убедило, че тя е момиче, което, както канадската конна полиция, никога не изпуска преследвания човек.

Пожелавам й късмет – казваше си той, когато една обезпокоителна мисъл се загнезди в главата му. – Пристигането й на мястото на бойните действия няма ли да отклони мислите на Джери от свещената мисия?

Терзанията му не продължиха дълго. Човек с бистър ум, Уилоуби осъзна, че тревогите му са напразни. Тези скрупули, за които си говореха досега, по някакъв начин задължаваха Джери да достави стоката и да престане да се числи към класата на бедните ухажори, като заслужи парите от попечителството. Присъствието на Джейн щеше да му действа стимулиращо, подтиквайки го да даде най-доброто от себе си. С възстановен душевен мир той се отправи към телефона.

– Крипс?

– Здравей, Бил.

– Само исках да ти кажа, Крипс, че ти изпращам още един гост, момиче на име Хъникът, тя е приятелка на Джери. И не ми казвай „О, Бил!“, все едно ти съобщавам за смъртта на любима леля. Да, знам, че не искаш момичета да се мотаят наоколо, но това точно е специално. Съвсем наскоро наследи голямо богатство и купува всичко, което й се мерне пред очите. Има голяма вероятност, ако си изиграеш картите правилно, да поеме имението в свои ръце.

Ефектът от това съобщение върху Кристин беше поразителен –

звучите, които започна да издава, напомняха силно на бронхиален пристъп. Ако някой го бе видял в този момент, по вдървената поза щеше да го вземе за статуя, издигната от негови приятели и почитатели. След малко, когато цялата красота на думите на Уилоуби се просмука в разсъдъка му, сковаността отстъпи на едно непознато оживление, като у боен кон, чул сигнал за атака. Бойните коне, както знаем, са обучени да започнат да нервничат, щом вниманието им е привлечено от зова на бойна тръба. Те тръпнат, треперят, чаткат с копита, радват се на силата и младостта си и цвият като джаз-тромпетисти. Криспин се държеше по абсолютно същия начин.

Но щом се поуспокои, в душата му започнаха да се прокрадват съмнения. Уилоуби беше човек, който обича да се шегува и по най-сериозните въпроси. Може би това е неговата представа за хумор. Мисълта беше парализираща, но имаше начин да се разбере истината. Уилоуби беше представил момичето като приятелка на Джери и той можеше да даде официална информация относно реалния ѝ финансов статус. Тръгна да го търси и го намери в билиардната да се упражнява. Беше в доста мрачно настроение.

– Джералд – каза той, като по този начин предизвика недопустим пропуск при доста елементарен удар, – познаваш ли момиче на име Хъникът?

Щеката падна от ръцете на Джери и изтрака на пода. Младият мъж получи странното усещане, че сърцето му е напуснало обичайното си място и ако не беше стиснал здраво зъби, сигурно щеше да изскочи навън. Като че ли беше проговорил гласът на съвестта. Откакто отмени уговорката за вечеря, нито за миг не го напускаше чувството за вина. Чувстваше се като най-презряната твар на земята, като мъж, който кани момиче на вечеря и след това не си удържа на думата. В неговите представи единствено Бенедикт Арнолд би постъпил по този долен начин и се опитваше да не гадае какво ли си мисли за него Джейн.

– Уилоуби ми каза – продължи Криспин, – че била на път за насам.

Още веднъж сърцето на Джери изпълни подскок в стил Нижински (Вацлав Нижински, 1890–1950 г., руски балетист, бел. пр.). Криспин се размаза пред очите му и се наложи да премигне няколко пъти преди да си проясни погледа и да възстанови фокуса си. Вуйчо му все още трептеше като лента от първите години на киното.

– На път за насам? – изграчи той.

– И казва, че я познаваш.

– Че я познавам?

– Да – каза Криспин, справедливо раздразнен, защото никои вуйчо не обича да разговаря с племенник, който моделира репликите си по ехото в швейцарските Алпи. – Че я познаваш. Познаваш ли я?

– Да.

– Богата ли е?

– Да.

– Имам предвид наистина богата.

– Има между един и два милиона долара – каза Джери, разтреперан.

– Ха! – отвърна Криспин, отново в духа на бойния кон.

Джейн пристигна рано следобед на другия ден, но Джери нямаше възможността веднага да разговаря с нея надълго и нашироко. Когато Криспин посрещаше гостенка, която може да реши да купи Мелингъм Хол, той проявява цялото си гостоприемство. Може би затова колкото пъти да се опитваше да я срещне, Джери се натъкваше на двамата – Криспин дърдореше, а Джейн слушаше вежливо. Една когато Криспин бе повикан от Чипъндейл на телефона и остави двамата млади сами до езерото, разговорът, който Джери едновременно очакваше с нетърпение и който изпълваше душата му със страхове, можеше да започне.

Чипъндейл, в свойствения си доброжелателен стил, се помота достатъчно дълго, за да намигне приятелски на Джери и да покаже два вертикално изпънати палеца, вероятно знак, че Джейн е срещнала одобрението му. Може би за момент дори му мина през ум да се присъедини към тях за един дружески разговор, но после размисли и се оттегли. Така двамата останаха сами в компанията на една патица, на вид поразително приличаща на Чипъндейл, която крякаше замислено недалеч от тях.

Ако Джери бе опитал да започне разговора, репликата му най-вероятно щеше да е по-близо до патешкия кряк отколкото до човешката реч, защото беше страшно притеснен и не беше в състояние да сглоби и най-простата фраза. Въпреки че тази среща не дойде като изненада, гласните му струни отказваха да сътрудничат. Първа заговори Джейн.

– Струва ми се, че лицето ви ми е познато – каза тя. – Господин Д. Г. Ф. Уест, ако не се лъжа?

Господин Д. Г. Ф. Уест още не беше в състояние да даде своя достоен принос към настоящия разговор и затова тя продължи:

– Сигурно се чудиш какво правя тук? Казваш си, това момиче си пада по пътуванията – днес тук, вчера Борнмът, онзи ден Лондон – не се ли заседава за малко на едно място? Обяснението е много просто. Помислих си, че щом Мелингъм Хол е толкова неустоим, че не си

издържал на изкушението, дори това да означава да пристъпиш свещения си обет да ме заведеш на вечеря, трябва да е някакъв земен рай и аз трябва да дойда да му хвърля един поглед. Признавам, че си струва идването. Но все пак жалко за вечерята. От гледна точка на „Бариболт“, искам да кажа. Хората очакваха солидни постъпления, защото знаеха, че няма да жалиш парите.

Джери си възвърна способността да артикулира. Не беше нещо кой знае колко остроумно, но все пак човешка реч:

- Съжалявам – каза той.
- Аз също.
- Щях да ти пиша и да ти обясня.
- Опитай се да ми обясниш сега.
- Само че не мога.
- Нещо не схванах.
- Искам да кажа, че е тайна. Можеш ли да пазиш тайна?
- Не.
- Би могла да опиташ.
- Добре, ще опитам.
- Добре тогава. Ето как стоят нещата.

И той разказа цялата история, като не пропусна нито една подробност, колкото и дребна да изглеждаше, а тя слушаше внимателно. Когато изслуша всичко отначало докрай, Джейн произнесе присъдата си безкомпромисно, както беше направила след като беше изслушала свидетелските показания по делото „Онапулос енд Онапулос“ срещу корпорацията за стъклени бутилки „Линкълншир и Истън каунтис“.

- Вуйчо ти е истински хищник.
- Не, няма такава нещо.
- Да те изпрати тук с такава задача.
- Много иска да си върне миниатюрата.
- Предполагам, но продължавам да твърдя, че каквито и да са причините, той все пак е един хищник. Знаеш ли какво бих направила аз, ако имах вуйчо, който иска да претърсвам стаите на хората? Щях да му кажа да върви по дяволите. Учудена съм, че ти не си го направил.

- Не можех. Парите.
- Парите не са всичко.
- Са, доколкото става дума за мен. Виж, влюбен съм в момиче...
- Това е чудесно.
- ...и тя е дяволски богата, а аз съм дяволски беден.
- Не виждам какво значение има това. Щом е достойна да се

влюбиш в нея, значи няма да има нищо против.

– Проблемът не е дали тя има против, а в това, че аз съм против.

– Не искаш да приличаш на ловец на зестри?

– Точно така.

– Минавало ли ти е някога през ум, че трябва да се освидетелстваш?

– От време на време, да... от време на време, не. Но мисля, че общо взето постъпвам правилно.

– А аз не. Ако мястото за селски идиот в Мелингъм-в долината е вакантно, трябва да се кандидатираш. Както разбирам, няма смисъл да се спори с теб. И така, какви са плановете ти? Кога започва обиска?

– Днес следобед.

– Господи!

– Точно така е, но няма мърдане.

– Какво ще стане, ако те заловят?

– Не ми се мисли за това. Надявам се, че всичко ще мине както трябва. Имат уговорка с викария да пият чай. Нали ще се молиш за мен?

– Ако мислиш, че това ще помогне – каза Джейн, – трябва да е молитвата за попадналите в опасност в открито море, защото знам само нея.

Заради забавянето си – намигането на Джери и вдигането на палци на одобрение за Джейн – Чипъндейл не успя да достигне навреме до деривата в стаята си, за да подслуша разговора на Криспин. И без това не изпусна нищо съществено, заради което да си счупи краката от бързане. Обаждаше се викарият, за да благодари на Криспин за два чифта стари панталони и каничка със счупен чучур – дар за предстоящата разпродажба в помощ на годишния излет на младежите, организиран от църквата. Разбира се, благодарностите бяха придружени от няколко мили думи, за да не изглежда разговорът прекалено делови. Викарият спомена също с какво нетърпение очаква компанията на госпожа Клейборн на следобедния чай.

– Очарователна жена, не мислите ли?

– Да, очарователна, очарователна.

– Бихте ли й напомнил да вземе оня роман от Ема Лусил Ейджи, мисля, че така се казваше авторката, който тя ми препоръчваше много горещо?

Криспин обеща, че няма да забрави, както и направи.

С две думи, нищо особено, което да възнагради усилията на Чипъндейл да вдигне слушалката на деривата.

Някъде час по-късно, когато приближаваше четири и половина, Криспин се отправи към библиотеката с цел да избегне евентуална среща с Р. Б. Чиззоум, който искаше да разговаря с него за положението в Близкия изток. С вдигнати крака на масата и разгърнал проповеди, там той завари Чипъндейл, изтегнат удобно на един от фотьойлите.

На заварения изглежда му беше приятно да го прекъснат, въпреки че беше човек, който имаше нужда от всички проповеди, до които би могъл да се докопа.

– А, ето те и тебе, приятел – весело каза той. – Знаех си, че ще дойдеш рано или късно. Чел ли си някога този автор? Нарекъл се е Шептящият каноник. Много е ерудиран в областта на огъня в ада. Предполагам, че на духовниците от онова време им се е налагало, ако са искали да запазят работата си. Имам братовчед – духовник. Е, като казвам духовник, имам предвид, че чисти църквата в Хамърсмит, бърше праха от пейките, мие пода и следи дали библиите са по местата си. Справя се с работата си много добре. Викарият го нарича Томас Чистофайника, понеже това му е името, също както и моето, само дето аз съм Реджиналд Кларънс. Ето виждаш ли колко малък е света?

Криспин, който с недоволствие изслуша тези откровения, изведнъж направи епохално откритие и побърза да го сподели с иконома си.

– Чипъндейл, вие сте пили.

Обвинението до такава степен отговаряше на истината, че у почувствителен човек срамът щеше да покрие лицето с алена окраска, но Чипъндейл призна без видима промяна в десена. Не си падаше особено нито по изчервяването, нито по засрамването.

– Направо в десятката, старче – каза той, – уцели направо в десятката. Надникнах в „Гъската и гъсока“ за няколко бързи и знаеш ли какво ми каза Бийфи?

– Кой, по дяволите, е Бийфи?

– Бийфи Хибс, съдържателят, с разрешително за продажба на тютюн и алкохол. Пада се чичо на Марлен Хибс, на която преподавах уроци по каране на велосипед с велосипеда на Симс и той ми каза, че Симс се е заяждал с Марлен.

– Симс не би направил подобно нещо.

– Ама го е направил. Тя има куче на име Бъстър, което много обича. Порода бултериер. И този Симс я срещнал на главната улица и й казал с много невъзпитан тон, че кучето го ухапало по крачолата и когато тя му отговорила, че по закон на всяко куче е разрешено да започне първо, той й казал, че ако това се случи още веднъж, ще го преследва с най-

голяма суровост и при следващата им среща Бъстър няма да има на какво да стъпи, във всеки смисъл на думата, но всичко това сам ще си го е изпросил. Наранил чувствата на бедното момиче, както можеш да си представиш. Като я видях, цялата беше обляна в сълзи и трябваше да й купя ягоди и сладолед, за да възвърне розовината и усмивката си. А когато човек си пийне, чувства прилив на сили и понеже ченгето има нужда от един добър урок, измислил съм начин да му го върна тъпкано, ако всичко мине добре.

Това беше една възможност Криспин да изпълни обещанието си, което бе поел към полицаи Симс, но той не се възползва. Имаше си толкова грижи, че не му се занимаваше въобще с дребните дразги на тези нищожества. Интересуваше се единствено от способностите на Чипъндейл да претърсва стаи, в които силно се съмняваше поради видимо безпомощното му състояние в резултат на употребата на алкохола, който господин Хибс имаше разрешително да продава.

Криспин му обърна внимание на този детайл без да прави и опит да спести огорчението на слушателя си с тактични увъртания.

– И как сега ще намериш миниатюрата, като си се отрязал като шопар?

Чипъндейл помисли по въпроса и видимо се развесели. Изкикоти се като добре забавлявана хиена преди да отговори. Знаеше, че след няколко такива бързи навлиза във върхова форма. След като доби сериозен израз, той се съгласи, че може би е малко понаквасен, но категорично отхвърли предположението, че се е отрязал като шопар.

– Само леко посърбнал, сладур. При сегашните обстоятелства, ако мога да използвам тази фраза, две-три чашки бяха просто неизбежни. Човек не може да се нагърби с важна задача като моята без малко външна помощ. Спомням си, когато бях малко момче и тършувах навсякъде за спечеленото от баща ми от кучешките надбягвания, винаги трябваше да удрям по една глътка от тоника на мама с витамин В, за да навляза във форма за изпълнение на задачата. Не се притеснявай, друже. Ще доставя стоката без проблем. Ти само си стой тука.

Чипъндейл се запъти към прозореца с несигурни стъпки.

– А, мадам се появи и сега ще бъде навигатор по пътя към къщата на викария. Пътят е чист. Е, хайде, аз тръгвам за да подложам вещите й на... как беше думата... ох, както и да е.

И той излезе, за да се върне само след миг със замислена физиономия.

За да подложам вещите й на щателен обиск – каза той. – Знаех си, че

ще се сетя.

И той остави Криспин в плен на съмненията си. И преди в живота си бе изпитвал съмнения, но рядко така силни като сегашните. Толкова много беше заложено на карта, а и мисълта, че успехът или провалът бяха в треперещите ръце на човек, който показваше недвусмислени признаци, че с прекалил с приемането на стимуланти, беше крайно неприятна. Уверенията му, че е само леко сръбнал, нито за миг не измамиха доверието на Криспин, а по-скоро затвърдиха мнението му, че малко шопари са в състояние да се отрежат по този начин. И при това положение как ще бъде в състояние да действа ефективно в покоите на госпожа Клейборн? Много хора, например, смятат, че песента прави труда полек. Какво му гарантираше, че Чипъндейл няма да се разпее? Дори и в този момент апартаментът на Барни може би кънтеше от пиянски песни и хора от всички посоки се изсипваха пред вратата, за да проверят какво се е случило.

Но тревожните мисли отстъпиха място на успокоителни размишления. Чипъндейл беше бизнесмен, който разчиташе на това начинание, за да се обогати със сто паунда и нямаше да позволи на музикалните изблици да го надвият. През цялото време щеше да си мисли за тези сто паунда и щеше да си свърши работата, потискайки желанието да се изявява в песенни форми. А най-важното нещо беше, че не съществуваше никаква възможност Барни да попречи на операцията. Бяха я видели да отпътува към викария. Накратко, всичко се нареждаше чудесно и както войникът на Киплинг, Криспин каза на разтуптените струни на своето сърце да замлъкнат.

Въпреки всичко безпокойството така и не изчезна съвсем, за да му позволи просто да си седи и да чака завръщането на икономския боен отряд. „Ти само си стой тука“ – беше му казал Чипъндейл и той наистина имаше намерението да го послуша, но библиотеката със своя приглушен мрак му идваше твърде много. Изведнъж му се прииска да излезе на открито, където няма шест или седемстотин тома проповеди от викторианския период, които да го гледат с мълчалив укор. Той стана и се запъти към коридора да си вземе шапката и по този начин получи прекрасната възможност да види в цял ръст Барни, която тъкмо влизаше в къщата.

Една от най-непопулярните сред древните гърци способности на Горгоната била да превръща в камък всеки, който бил достатъчно неблагоприятен да се заяпа в нея и тази неочаквана среща с някой, който би трябвало в този момент да се налива с чай и да поглъща препечени

филийки с масло у викария имаше сходен ефект при Криспин. От медицината знаем, че е невъзможно при жив човек сърцето да спре да бие, но и най-официалният документ не би могъл до го убеди, че с него не се е случило именно това.

Барни го поздрави с присъщата си жизнерадост, а той продължи да стои като сух пън.

– Здравсти, Крипс. Върнах се за една книга, която бях обещала да занеса на викария. Забравих я горе в стаята. Само ще изтичам да я взема.

Може би това бяха единствените думи, в състояние да размразят Криспин. Те разбиха слабата му надежда, която таеше, че чаят е отложен и че може би ще успее да я убеди да се поразходят навън.

– Аз ще я донеса – на пресекулки изрече той.

– Глупости – каза Барни. – За каква ме имаш, за инвалид? Все още мога да се справям с няколко стъпала.

И тя изчезна, вземайки по две наведнъж, а Криспин, бавно като алпинист, който изкачва Матерхорн (Матерхорн, 5,419 м, връх в Алпите на границата между Швейцария и Италия, бел. пр.), се запъти обратно към библиотеката. Имаше вид на човек, който е търсил теч на газ със запалена свещ. Друг човек в същото положение би се удавил, както се казва, във водовъртеж от чувства, но Криспин изпитваше само едно – пълно отчаяние. „Това е краят!“ – мислеше си той. По природа не блестеше с особено въображение, но в миг пред очите му изникна жива картина на това, което щеше да се случи.

Барни щеше да стане свидетел на това как Чипъндейл подлага вещите ѝ на щателен обиск и нямаше да се въздържа от коментар. Щеше да подложи злосторника на кръстосан разпит и Чипъндейл щеше да си признае всичко, подчертавайки ролята си само на инструмент, действащ по заповедите на злодея Криспин Скроуп. Ще бъде засегната темата за миниатюрата и тя твърдо щеше да отрече някога да я е взимала и сигурно щеше да го съди за клевета или каквото там ще, свързано с колосални обезщетения. В най-добрия случай щеше да разкаже историята на останалите гости, които вкупом и начаса щяха да се изнесат. А ако самите те му бяха противни, не беше такъв случай с парите им.

В такова положение човек просто скрива лицето си в шепи, а когато Кристин надигна глава след незнайно колко дълго време, видя до себе си Чипъндейл.

От гледна точка на някой официален представител на Клуба на анонимните алкохолици или някоя друга институция, проповядваща въздържане, Чипъндейл беше в несравнимо по-добра форма, отколкото

когато излезе от библиотеката. Тогава беше закичил главата си с лозови листа и устата му бълваше пиянски брътвежи. А сега само някой съдия от Върховния съд би посмял да се мери с него по трезвеност.

Обаче един добър лекар, занимавал се задълбочено с подобни случаи, би установил, че тази трансформация е в резултат на шок и то на жесток, безмилостен шок, защото очите му гледаха със стъклен блясък, дишаше с хрипове и се потеше толкова обилно, че на човек, пътувал повече из Европа, непременно щеше да му напомни за фонтаните на Версайския дворец.

– Ку-ку! – каза той и избърса с ръкав потта от челото си. – По дяволите! – и избърса чело още веднъж. – Дано да не ми се случи друг път. Бил ли си някога затворен в тясна клетка заедно с тигър-човекоядец?

Истината беше, че на Криспин никога не се беше случвало и той побърза да отговори с раздражено поклащане на израстъка си.

– Какво – попита той и щеше да добави „се случи“, но гласът му изневери. След като преглътна веднъж-дваж той се почувства готов да продължи. – Какво се случи? – прозвуча дрезгаво гласът му.

– Хубав въпрос, приятелю – отвърна Чипъндейл, продължавайки да бърше потта си. – Минах през огъня на ада, старче, но излязох невредим. Спасих се, защото запазих присъствие на духа. Винаги съм бил такъв, още от дете. Там, където други щяха да пристъпват страховито от крак на крак с вина, изписана на челото им, аз се държах с високо вдигната глава и не само не загубих дар-слово, ами дори проведох разговор. А ти какво щеше да направиш, ако някоя дама те хване в будоара си, както хвана мене? Ще ти кажа какво щеше да направиш – щеше да се изчервиш като роза и щеше да си глътнеш сливиците. Нямахме да можеш и една дума да обелиш. Аз, от друга страна...

– Продължавайте! – каза Криспин.

– Аз, от друга страна, сложих пръст на устните си и щом тя влезе в стаята си, прошепнах „Шпът!“ . Не казвам, че въобще не ме уплаши, защото ще излъжа, но благодарение на моето присъствие на духа, за което вече споменах, аз успях да вдигна пръст до устните си и да прошепна „Шпът!“ . Нали си е жена, естествено, че вместо да пази тишина, тя започна да ми задава въпроси. Искаше да знае какво правя там, тъкмо от което се нуждаех, за да започна да разказвам. Давам ти от три пъти да познаеш какво й казах.

– Продължавайте! – повтори Криспин.

– Казах й, че както случайно съм си пасял по коридора покрай нейната стая, съм чул някакъв шум вътре и понеже съм знаел, че е заминала

на сладки приказки у викария, съм предположил, че шумът не идва от нея, така че съм решил, че това е крадец, който се е промъкнал и тараша из вещите ѝ, на което тя отвърна, че съм кретен, защото крадците не крадат посред бял ден. Тогава аз ѝ казах: „О, така ли? Ето къде правите капитална грешка, защото точно тогава крадат, защото знаят, че точно тогава всички са навън да играят тенис или каквото ще. Ще се почувствате (казах ѝ го) доста глупаво, ако продължавате да гледате скептично на този факт и откриете малко по-късно, че диамантите на семейство Клейборн са изчезнали. Ще изглеждате истинска глупачка и тогава изобщо не идвайте при мен за съчувствие“. След тези мои думи погледът ѝ като че ли стана по-замислен и тя захвапа долната си устна. „Е, къде е този крадец?“ – попита тя. „Влезе в спалнята“ – отговорих ѝ и тя каза: „Ами, тогава да хвърлим по едно око“. Така че влязохме двамата вътре и тя каза, че не вижда никакъв крадец, а аз ѝ казах: „А прозорецът е отворен, нали? Най-вероятно той е...“ Не ти ли се намира някоя пура, приятелче? Имам нужда от едно успокоително.

Криспин му предложи кутията с пури. Нищо на света не беше в състояние да го накара да заобича Чипъндейл, но беше принуден да признае, че в трудна ситуация тази гнида беше показала находчивост и заслужаваше награда. Беше чул само част от разказа му, но вече изпитваше приятно чувство на облекчение, защото очевидно темата за миниатюрата едва ли щеше скоро да излезе на преден план, каквато и посока отгук нататък да поемеше разговорът между Чипъндейл и Барни, това поне беше сигурно. Този факт го караше да се чувства отлично и Криспин не само му предложи пура, но му поднесе и огънче.

– Мерси, приятел – каза Чипъндейл. – Винаги съм казвал, че пушенето успокоява нервата. Докъде бях стигнал? А, да, до спалнята на дамата. Тя ме попита къде ми е крадецът, като се кикотеше като кобила. И в този момент, познай какво. Шкафът в ъгъла на стаята изведнъж кихна.

– Боже господи! – възкликна Криспин.

Неприкритият му интерес поласка Чипъндейл. Много често, когато разказваше някоя история, публиката му го прекъсваше с викове да се разкара, но този път явно беше завладял слушателя си.

– Точно така, имаш право, старче – каза той. – Горе-долу и аз това си казах. Няма защо да крия, че това кихане ме прободеше както куршум масло. Сигурно съм подскочил една педя. Дамата, от друга страна, стоеше без да мигне. „Наздраве!“ – каза ми тя, но когато я информирах, че не съм аз, а шкафът, тя моментално прояви интерес: „Значи наистина има крадец“ – каза тя и аз казах: „Не само крадец, бейби, – ами крадец с

цяла шепа прахоляк в носа“. И тогава тя ми заприлича на оня тигър, дето те питах дали си бил затворен с него в малка клетка. Настръхна като царя на джунглата, подушил плячка. „Тази работа заслужава да ѝ обърнем сериозно внимание“ – каза тя и хукна към другата стая. След миг се върна с една статуетка, която преди това стоеше върху камината, нещо малко по-дълго от една педя и без дрехи. Може би Шекспир или кралица Виктория. Прошепна ми бързо да отворя вратата на шкафа, което и направих. Отвътре се показва някакъв образ в сгърчена поза. Тя се приближи с един скок и го фрасна със статуетката там, където се носи шапката. Ударът трябва да е бил много силен, защото той направо се изгърколи навън. Оказа се рижавото момче, дето пристигна преди две дена. Казаха ми, че ти е племенник. Уест му беше като че ли името или нещо такова.

– Джералд!

– Ако така се казва.

– Но какво е правил в шкафа?

– Не останах да разпитвам. Духнах. Исках да бъда на безопасно разстояние от онази статуетка и колкото по-бързо, толкова по-добре. А що се отнася до оная операция, за която си говорехме, да знаеш, че аз се отказвам. Може да изгубя пари, но на човек могат да му се случат и много по-лоши неща от това да не спечели сто кинта. Ако някога ти хрумне пак да претърсваш апартаменти на дами с такива смъртоносни удари, разчитай само на себе си – завърши Чипъндейл и направи кръгче тютюнев дим.

ГЛАВА ДВНАДЕСЕТА

Джери, след като се раздели с Барни, излезе да потърси Джейн. Намери я на алеята пред къщата. Стоеше до колата си и той веднага забеляза (така са влюбените мъже), че след последният им разговор тя е с нов тоалет. Това доста го учуди.

– Здравсти, здравсти – извика той. – Заминаваш ли някъде?

– В Лондон. Нюйоркският ми адвокат е дошъл и иска да се видим. Току-що се обади по телефона. Нещо свързано с наследството, предполагам. Ще се върна тази вечер. Но това не е интересно. Кажки какво се случи. Как се справи?

– Не много добре – призна Джери.

– И аз така си помислих.

Не се изискваше много проникателност, за да стигне до това заключение. Даже от разстояние му личеше, че е скръбен и унил. Когато панически бягаш от бойното поле, настроението никога не е приповдигнато. Наполеон, който е преживявал подобно нещо при Москва, не е крил факта, че е имал и много по-щастливи моменти в живота. Джери с две ръце би се подписал под същата декларация, ако някой му я беше поднесъл в писмен вид. Само един поглед бе нужен на Джейн, за да разбере, че Джери не е дошъл да споделя триумфа си. По същия начин би изглеждал средновековният рицар, който трябва да признае на дамата на своето сърце, че е бил повален от коня си още при първия двубой на турнира.

– Нещо не е наред ли?

– Нищо не е наред.

– Горкичкото ми.

– Тя влезе и ме сгащи.

– Но тя каза, че ще ходи у викария – възкликна Джейн.

– Трябва да е размислила – въздъхна Джери и поклати глава. – Ако всички хора, които казват, че отиват у викария, наистина отиват там, този свят щеше да бъде много по-добър и по-щастлив.

Заключението бе плод на дълги размишления.

– Тя нахълта вътре преди да имам каквото и да е време изобщо да започна – продължи той.

– И какво й каза?

– Не казах нищо във въпросния момент. Криех се в един шкаф.

- Ти си се... нещо не разбирам.
- Бях в един шкаф. Скрит.
- А, да, разбирам. Чул си я да влиза.
- Точно така.
- И тя погледна в шкафа?
- Точно така.
- И какво я накара да направи това?
- Кихнах. Няма нищо смешно.
- Не се смея, само се усмихвам. Спомних си за „Алиса в страната на чудесата“. Момчетата трябва да се бият, когато кихат, защото го правят нарочно само за да дразнят хората. Грубо ли се държа с теб?
- Доколкото мога да си спомня, не сме разговаряли. Тя просто ме фрасна по главата с някаква статуетка.
- Олеле!
- И след това ме попита какво правя там.
- Неприятен въпрос. Особено след удар със статуетка по главата.
- Много неприятен въпрос – съгласи се с горчивина в гласа Джери.
- Трудно е да се сетиш какво да отговориш.
- Така беше в първия момент. За щастие се сетих, че на обяд си говорихме за една книга, която тя горещо ми препоръча. Казах, че съм дошъл да я взема.
- С обяснението, разбира се, че винаги, когато ходиш да взимаш книги, първата ти работа е да влезеш в някой шкаф.
- Казах й, че съм направил това, защото съм чул гласове.
- И Жана Д'Арк е чувала гласове, но не се е крила в шкаfoве.
- И съм помислил, че са крадци и съм се канил да ги изненадам.
- Казал си й това?
- Да.
- Не ти ли се стори малко тъпо?
- Не малко, а много тъпо, но това беше най-доброто, което в момента можах да измъдря. Трябва да имаш предвид, че току-що ме бяха ударили по главата с нещо, което почувствах като Статуята на свободата. Мисловните ми процеси бяха малко в безпорядък, а скоростта, с която разсъждавах, беше доста забавена.
- И тя как прие тази тъпотия?
- С известно съмнение, както ми се стори. Предполагам, че ме е взела за откачен.
- Като че ли това беше следата, която Джейн отдавна бе чакала. Поведението й до този момент, като на Флорънс Найтингейл (Флорънс

Найтингейл (1820–1910) – английска филантропка, организираше по време на Кримската война служба за подпомагане на ранени, бел. пр.), споделяща болките на ранен войник, прие строгостта на гувернантка, която е хванала един от подопечните си в момент на унищожаване на неприкосновения запас от конфитюр в килера. Явно Джери без да иска беше зачекнал тема, върху която от известно време Джейн бе размишлявала усилено.

– Каквото в действителност си – язвително отбеляза тя.

– Не разбирам за какво намекваш.

– Разбира се, че разбираш. Всички тия излияния за момичето, което обичаш, но не можеш да й кажеш, защото тя е богата, а ти не си.

– А, за това ли?

– Да, за това.

– Какво мога да направя, като се чувствам така?

– Трябва ти само малко усилие на волята – строго нареди Джейн.

– Няма ли да си помисли това момиче, че я обичам само заради парите й?

– Разбира се, че няма.

– Но всеки друг...

– Какво те е грижа за всички други? Да ядат пасти. Какво значение има, ако една тумба празноглавци си мислят, че е само заради парите? А, между другото, не си ли си помислял как се чувства бедното момиче?

– Искаш да кажеш богатото момиче?

– Каквото и да е. Защо не вземеш под внимание и нейните терзания?

– Нейните какво?

– Терзания казах. Мъка, нещастие, тормоз, както ти хареса. Може и страдание.

Беше представила нещата под един нов и интересен ъгъл, на който Джери не беше обърнал внимание досега. Той беше скромнен младеж и никога не му бе идвало наум да се възприема като демоничен любим, който кара жените да страдат по него и да се тръшкат от нерви и съмнения. Погледна Джейн ужасен.

– Наистина ли мислиш, че тя се чувства така?

– Разбира се. Горкичкото мишленце, което копнее за теб, гасне по теб, гледа на теб като на своя приказен принц и всяка сутрин си казва: „Може би днес той ще дойде, яхнал своя бял жребец, ще ме прегърне и ще ми каже, че ме обича“, а какво всъщност се случва? От тебе ни вест, ни кост. Убедена съм, че се чувства ужасно, плаче като съдрана, не се

храни, станала е кожа и кости и възглавницата ѝ прилича на швейцарско сирене от хапане през ношта.

Беше убедителна. Точно както беше успяла да го убеди, когато използваше красноречието си в защита на стъкларите от „Линкълншир и Истън каунтис“, така успя и сега.

„Колко е права – помисли си Джери, – че трябва да отида да се освидетелствам. Всеки мъж, който се държи по същия начин, т.е. горе-долу като глупавия индиец, който бил толкова лош експерт по скъпоценни камъни – може смело да пристъпи прага на най-реномираните лудници и ще го показват на посетителите като най-ценния си експонат“.

Всичките му скрупули, с които толкова се гордееше, изчезнаха яко дим. Той пристъпи до нея и прошепна страстно името ѝ.

– Джейн, Джейн... ще се...

– Само един момент, старче.

Не беше тя, която изрече тези думи. Като че ли изпъзлял от някаква дупка в земята, между тях стоеше Чипъндейл.

– Извинявай, че ви прекъсвам, приятел – каза Чипъндейл с любезно намигване, – обаче шефът те търси. Явно иска да ти каже нещо.

Въпреки че сме имали вече повод да споменем, че ако всички мъже бяха плочки за домино, то Криспин Скруп щеше да бъде двойна нула, би било нередно да пренебрегнем наличието на определена интелигентност, както и способност да мисли и да прави някои заключения. Началото на мисловния процес бе провокирано от екзотичния факт, че Джералд е бил намерен сврян в един шкаф в спалнята на госпожа Клейборн. Това го наведе почти веднага на хрумването, че може би е имал същата причина каквато и Чипъндейл да бъде там. Племенниците по правило не се свират в шкафове ей така, просто за да задоволят някой свой каприз и няколко минути напрегнато мислене помогнаха за разкриване на цялата мистерия. Беше писал на Уилоуби да забрави за телефонния разговор, който бяха провели, и че е размислил и сега с цялата си душа и сърце е за деминиатюризирането на госпожа Клейборн. Така. Но Уилоуби, като практичен човек, е решил, че две глави мислят повече от една. Така. И точно той трябва да е мобилизирал и Джералд към ударната група. Това можеше да се очаква от човек, който е толкова заинтересован от успеха на делото.

Надеждата, стъпкана в калта след дезертирането на Чипъндейл, отново започна да покълва. Джералд се бе провалил като претърсвач на стаи, но си оставаше умен младе и можеше да му хрумнат и други идеи, а Криспин имаше нужда точно от идеи, защото самият той нямаше нито

една.

Без да губи време в молби и спорове с Чипъндейл, тъй като юначеството на Барни със статуетката го беше впечатлило достатъчно, за да е наясно, че всичко ще бъде напразно, той попита:

– Знаете ли къде е господин Уест?

– Най-вероятно държи главата си под някоя чешма – предположи икономът.

– Намерете го и му предайте веднага да дойде при мен, – каза Криспин, отбягвайки отговора на запитването на Чипъндейл, да не би да желае да цунка удареното място, за да му мине.

Когато пристъпи в стаята, Джери не беше в най-слънчевото си настроение. Това тесто се случва на мъже, които първо са понесли тежка рана по главата и веднага след това са били прекъснати в момент на предложение за брак. Той хвърли на вуйчо си един хладен поглед и изстреля едно още по-хладно „Да?“. На Криспин не му убягна липсата на сърдечност, но имайки предвид колко спешно трябва да предразположи единствения си съюзник, реши да осигури сърдечност, достатъчна за двама.

– Седни, Джералд. Една пура? – предложи той и отвори кутията с успокоителни.

– Не, благодаря.

– Нещо за пиене?

– Не, благодаря – отвърна Джери.

Държанието му беше обезкуражително, но Криспин бе настоятелен.

– Повиках те тук, Джералд, защото трябва да обсъдим едно нещо с теб.

– О?

– Да, нещо много важно. Чипъндейл ми разказа за фаталната ти среща с госпожа Клейборн.

– О?

– Надявам се, че главата те боли по-малко.

– Грешиш.

– Още ли те боли?

– Все повече.

– Съжалявам. Неприятно нещо. Госпожа Клейборн е доста силна жена. Разбрах, че те е намерила в шкафа си. Търсил си миниатюрата на вуйчо си Уилоуби, разбира се.

Негодуванието на Джери изведнъж се трансформира в обърканост. Мнението му за интелекта на вуйчо му Криспин би могло да се обобщи

със споменатата метафора за доминото. При всички случаи, никога не бе му приписвал проницателност.

– Може би трябва да спомена – продължи Криспин, гледайки го право в очите, – че Уилоуби ми се обади по телефона, за да ме информира за изчезването на миниатюрата и ме помоли да направя всичко в своите възможности, за да му я намеря. Искаше да претърся апартамента на госпожа Клейборн. Бях много изненадан, но естествено изявих желание да му помогна с каквото мога, така че споделих проблема с Чипъндейл и дори му обещах значително възнаграждение, ако се заеме с, както се казва, черната работа.

– А-ха, ето защо Чипъндейл беше там! – възкликна Джери и за миг забрави понесения от главата му удар с тъп предмет.

– Точно така. Той също е търсел. Чипъндейл е опитен търсач. Още като малко невръстно момче, когато баща му спечелвал нещо на състезанията с кучета и криел паричките, за да не ги намери майка му, той, действайки от нейно име, намирал скритото и то, както разбрах, почти винаги. Предполагам, че това е дарба от бога и аз напълно разчитах на него до срещата ти с госпожа Клейборн.

Само споменаването на името накара Джери да потръпне, а главата му запулсира като африкански тамтам.

– Но след като станал свидетел на тази среща – продължи вуйчо му Криспин, – бойният му дух за съжаление съвсем го напуснал. Току-що ми каза, че не иска да има никакво взимане-даване с жена с такива директни методи на действие и толкова точна ръка.

– Значи дезертира?

– Да.

– И ти искаш аз да поема щафетата оттам, откъдето той я е захвърлил?

– Изразяваш се поетично, но точно.

Според Джери, преди сключването на каквото и да е партньорство, трябваше ясно да се уточнят условията и задълженията. Това, което беше готов да направи за вуйчо си Бил, въпреки че един успех би означавал много и за самия него, имаше своите граници. И никой не би могъл да го нарече неблагоприятен. Ако директните методи на действие на Барни бяха впечатлили толкова много Чипъндейл – един обикновен и донякъде случаен свидетел, не е учудващо, че действителният обект на нейното засилено внимание изпитва известни колебания дали втори път да я доближи на по-малко от ръка разстояние.

– Нали не очакваш да направя още един опит с претърсване на

апартамента ѝ? – попита Джери. – Защото, ако е така...

– Не, не – прекъсна го Криспин, въпреки че се надяваше силно точно на това. – Парен каша духа и подскача до тавана.

– И който го е гонила мечка, не ходи в гората.

– Да, да, да – прекъсна го Криспин. – Но може би ако някой следобед я звезда на дълга разходка из околностите?

– Дори и тогава не.

– Или до Солзбъри, за да разгледа катедралата?

– Колата ще се развали още преди да е излязла на пъти и тя ще се върне, въоръжена с най-тежката статуетки.

– На всичкото отгоре тя вече разгледа катедралата Не, трябва да измислим нещо друго. Нека помислим.

И те се замислиха.

– Имаш ли някаква идея? – попита Криспин след известно време.

– Една.

– И аз също.

– Същата?

– Не знам. С удоволствие ще чуя твоята.

– То е просто едно предположение – започна несигурно Джери.

– Добре. Продължавай.

– Ами спомни си един детективски роман, който четох като дете.

Там имаше един клептоман, който постоянно крадеше неща от хората и един ден свил цяла пачка от палтото на някой си Гибс. Палтото си висяло в коридора, Гибс бил забравил да извади парите и така нашият човек се позамогнал.

– Интересно, но как ще ни послужи на нас?

– Идвам до това. Детективът посетил този човек и казал: „Бихте ли ми предали парите, които взехте от джоба на палтото на господин Гибс вечерта на двайсет и трети януари?“, а другият казал: „Той си ги иска обратно, така ли?“ и ги предал.

Последва продължителна тишина. Наблюдавайки как Криспин гледеше мустаците си, Джери имаше неприятното усещане, че вуйчо му не е чак толкова интелигентен, колкото би му се искало. Беше чел тази книга доста отдавна и му се струваше, че нещо е пропуснал.

– Хм – изхъмка Криспин.

– Не мислиш ли, че ще свърши работа, а?

– Едва ли. Клептоманът, изглежда, е бил изключително отстъпчив човек. Много се съмнявам, че госпожа Клейборн ще прояви такава готовност да се раздели с миниатюрата.

– Може би си прав. Да, предполагам, че по-скоро ще ти се нахвърли с първата ѝ попаднала подобна статуетка.

– На мен?

– Предположих, че ти като възрастен човек, което носи някак си повече тежест, ще се нагърбиш с преговорите.

– Грещиш – бързо го отрязва Криспин. Последва тишина, след което Джери отново подхвана разговора.

– Каза, че и ти имаш идея.

– А, да. Колкото и да е странно, тя също е взимствана от детективски роман. Запознат си с приключенията на Шерлок Холмс, нали?

– Зная ги наизуст – потвърди Джери, – но кое от тях би ни свършило работа? Да не би „Приключението с петте портокалови семки“? Да не си решил да сплашиш госпожа Клейборн, като ѝ изпратиш пет портокалови семки с бележка да остави миниатюрата върху слънчевия часовник?

– Това не ми е идвало наум.

– А може и да мине. Разбира се, всичко зависи от това дали е алергична към портокалови семки. Много хора не са.

– Моят план не е толкова построен върху разказ, колкото върху нещо, което Холмс казва в един от случаите. Ако си спомняш, той твърди, че когато в една къща стане пожар, инстинктът кара хората да спасяват първо най-скъпите им неща; в случая с госпожа Клейборн, мисля, че можем да предположим, че ще бъде миниатюрата. Изглежда такава е човешката психика.

Джери, понеже нямаше мустаци, поглади замислено брадичката си.

– Чакай да се изясним. Нещо не ми е съвсем ясно. Да не би да предлагаш да запалим Мелингъм Хол?

Криспин не можа да сдържи скръбна въздишка. Картината на един застрахован горящ Мелингъм Хол беше наистина привлекателна.

– Няма да е необходимо. Просто ще задействаш пожарната аларма.

– Аз ли?

– Това е работа за млад човек.

– Но аз не знам къде е тази аларма.

– Ще ти я покажа.

– И само натискам един бутон, така ли?

– Не, дърпаш едно въже. То е вързано за една камбана.

– И госпожа Клейборн ще изскочи?

– Мисля, че можем да разчитаме на това.

– С миниатюрата в ръце.

– Предполагам.

– И как ще разберем? Ще я претърсим ли?

– Моля?

– Трябва ли да я опипам отгоре до долу, както във филмите? Тя ще ме удари отново, а аз изпитвам ужас от тази мисъл.

– Не съм мислил за това.

– И ако нещото е у нея, какво трябва да направя? Аз я удрям, грабвам го и хуквам?

– И за това не съм мислил. Не, трябва да призная, че и моето предложение не се оказва много плодотворно. Издиша в детайлите.

– Да, не бих го наредил сред най-резултатните.

– Също като твоето – каза Криспин наежено.

– Горедолу – трябваше да се съгласи Джери. – Да имаш нещо по-добро?

– Страхувам се, че не.

– Нито пък аз. Истината е, че не можеш да накараш мозъкът ти да заработи както трябва в задушна библиотека, пълна с толкова избрани проповеди. Аз мога да мисля само когато ходя. Затова смятам да се поразходя четири-пет мили и се надявам, като се върна, да мога да ти предложа нещо по-интересно.

Когато Джери се върна около осемдесет минути по-късно, лицето му блестеше не само от разходката, но и от светлината на вдъхновение. Той уведоми Криспин, че е открил точната формула.

– Един пълководец е велик – каза Джери, – когато може да се поучи от пораженията си. Докато някой посредственик, след като враговете му са го помлели, само казва „язък“ или „тюх“ и се оттегля в палатката си, където се опитва да забрави погрома, великият водител запалва лулата, сяда и казва на себе си: „Тази, последната битка, беше пълна катастрофа и изобщо няма да изглежда добре в мемоарите ми, но сега трябва само да помисля и да видя какво мога да извлека като полза от нея“. Виж ме мен, например. Аз прегърпях поражение. Превърнах се в обект на силно подозрение от страна на госпожа Клейборн, защото не съм такова магаре, за да си мисля, че тя е повярвала на историята с книгата. Вече ми е лепнала етикета „лошо момче“, което трябва да се наблюдава постоянно и би повярвала на всичко, което някой би казал в моя вреда. Така че, когато се върне от гостуването при викария, от теб се иска само да й кажеш, че аз още от дете съм си крадец и съм постоянна тревога и мъка за семейството. Кажй й, че са ме изключили от училище за кражби, разбил съм сърцето на майка ми и съм ти струвал сума ти пари да ми потулваш

зулумите. И единственото разумно нещо, което може да направи човек, отседнал в Мелингъм, докато аз съм тук, е да предаде всичко ценно, което има, на съхранение в сейф. В противен случай, ще кажеш, няма как да не го докопам. Сега как мислиш, би ли се обзаложил, че със сълзи на очи Барни ще ти благодари за съвета и ще ти даде миниатюрата?

Криспин пое дълбоко въздух.

– Джералд, ти си гений!

– И аз си мислех, че ще ти хареса.

– Просто не виждам начин да не успеем.

– Няма начин. Хайде, тръгвай. Сигурно всеки момент ще се върне.

Криспин се запъти навън с бодра походка, която нямаше нищо общо с тромавото тътрене на краката, с което неотдавна изкачваше стълбите, а Джери седеше и мислеше какви страшни късметлии са вуйчовците му да имат такъв умен племенник, който да ги измъква от смрадливите блата, в които са затънали и с двата си крака. „Да – мислеше си той. – Нямаат си никакви грижи, когато са изправени пред някаква дилема, защото едва ли са много тези, за които Д. Г. Ф. Уест няма лекарство“. Дори се зачуди защо такъв надарен човек като него никога не си е помислял да се отдаде на дипломатията.

Още не бе престанал да се самопотупва по рамото, когато вратата се отвори и влезе Чипъндейл с присъщата си непринуденост и непоколебима увереност, че е добре дошъл. Джери не се изненада от появяването му. Беше в Мелингъм Хол достатъчно отдавна, за да знае, че каквито и недостатъци да има този уважаван дом, в него винаги можеш да разчиташ на едно – всеки момент можеш да се натъкнеш на Чипъндейл. Разбира се, в момента не изпитваше особено желание за разговор.

– Няма го – каза той, надявайки се да пресече нещата в зародиш.

– Моля?

– Ако търсите господин Скроуп, той излезе.

Чипъндейл отрече всякакво желание за среща с господин Скроуп. По думите му, той бе дошъл само за да се осведоми за състоянието на главата на Джери и да задоволи любопитството си дали краткото му пребиваване в шкафа не е по някакъв начин свързано с проклетата миниатюра. Премисляйки фактите, бил стигнал до извода, че Джери трябва да е от корпуса за бързо реагиране на господин Уилоуби Скроуп.

– Както и вие – каза Джери, не виждайки смисъл да не признае.

– Е, хората казват „Колкото повече, толкова по-весело“. Но, между другото, аз вече излязох в запас.

– Да, вуйчо ми спомена, че сте дезертирали.

Глаголът причини на Чипъндейл видима болка.

– Да, наистина подадох оставката си. Помислих, че това е най-разумното, след като видях на какво е способна тази дама. Какъв захват само! А замахата? Господи! Между другото, как е главата?

– Не много добре.

– Така си и мислех. Силна жена. Здрави китки. Не съм сигурен, но като цяло не ми харесва. Обичам жените да са по-женствени. Американка е, нали? Така си и мислех. В Америка всички стават такива – това е от постоянното участие в демонстрации, схватки с полицията и тъпчене с хамбургери. И като стана дума за полиция, знаеш ли какво ми дойде наум, когато я видях как замахва със статуетката? Искаше ми се на твоето място в шкафа да бъде полицаят Симс.

Джери каза, че с удоволствие би сменил мястото си в шкафа с който и да е и след това пожела да се информира кой е този Симс.

– Местното Гестапо. Нарича себе си полицай Симс. Между нас двамата има вражда, породена от своеволното му и грубо държане.

– Грубо, така ли?

– И своеволно. Ако си представиш някой човекоядец, излязъл да си осигури мръвка за вечеря, няма да си далеч от истината.

– Изглежда гадняр.

– И е. Голям гадняр. Дори гадняр и половина. Бих искал да му се нахвърля някой път, но е трудно при човек с такъв ръст.

– Разбирам какво имате предвид. Ще има голяма разлика в масата. Той е един едър гадняр, а вие сте един дребен гадняр.

По лицето на Чипъндейл отново се изписа недоволство от нетактичността на Джери.

– И така може да се каже, предполагам.

– Значи сте с вързани ръце.

– И да, и не. Изобщо не ми пука да се изправя срещу такъв хипопотам с голи ръце, но имам план, който ще стъпче гордостта му в праха, ако го приведа в действие. Само че ми е нужен съучастник.

– Подайте обява във вестника – предложи Джери. – И какъв е планът?

– Ще ти кажа. Трябва да започна с това, че ченгето има проблеми с краката.

Но тъкмо започнал с това встъпление, той бе принуден да прекъсне заради появяването на Криспин и Джери бе оставен да гадае, ако желае, разбира се, каква връзка може да има между проблемите с краката на Симс и триумфа, на който се надяваше Чипъндейл, при условие, че си

намери съучастник, разбира се. Най-вероятно Симс страдаше от мазоли и задачата на съучастника бе да стъпи върху тях. Въпреки че му беше трудно да съзре как гордостта на полияца ще бъде стъпкана в праха, колкото и болезнено да изглеждаше това.

Още докато Криспин влизаше в стаята, стана ясно, че не всичко е наред. Физиономията му носеше отпечатъка на човек, изпуснал птицата на щастието си. Очите му бяха изскочили от орбитите си, мустаците бяха унило увиснали, а това, което беше останало от косата му, беше разочорлено като при човек в пристъп на лудост. Приличаше на вестonosец от гръцка трагедия, който носи вести за разруха и гибел и много добре знае какво го очаква.

Но все пак имаше една разлика между Криспин и вестonosеца. От втория се очакваше да произнесе една предълга реч, пълна с „О, злочестина! О, горко ни!“ и разни други неща за боговете, които са обърнали гръб. Криспин започна със същината без никакви увертюри.

– Тя е дала миниатюрата на викария за благотворителната разпродажба в помощ на годишния излет, организиран от църквата – каза той с глас, сякаш идващ от гробница.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Шокът от лошата вест кара различните хора да реагират различно. Някои твърди характери я приемат с вдигната глава, но от тримата присъстващи никой не можеше да се похвали с челична натура. Криспин, който още при научаването на новината се бе разтреперал като желе, все още се люлееше; Джери изхърка като гумена играчка, настъпена по погрешка от бавачката; докато Чипъндейл за нула време изрецитира ругатните от речника на някакъв стар морски вълк. Няма да преувеличим, ако кажем, че настъпи пълно вцепенение.

Криспин първи наруши неловкото мълчание.

– Тази жена трябва да е луда. Ами картината е от Гейнсбъро. Струва цяло състояние. Какво, по дяволите, я е накарало да постъпи така?

– Религията, старче – каза Чипъндейл, който беше винаги насреща, когато имаше нужда от логично обяснение. – Религиозна страст. Понякога обзема жените. Имах една леля, която веднъж заложи изкуствените зъби на баща ми, за да даде своя принос към мисията за пропагандирането на евангелието сред непросветените жители на Западна Африка. След като бе строго разпитана от семейството, тя обясни, че трупала съкровище в рая, но едва ли е натрупала много, защото за едни изкуствени зъби не можеш да вземеш повече от няколко шилинга. Става дума за леля Миртъл – продължи той, желайки да избегне всякакви недоразумения за коя точно от лелите му ставаше дума. – Ще ви кажа нещо много забавно за леля Миртъл... Моля? – каза той, защото Джери беше взел думата.

Джери обясни, че е казал само „По дяволите леля ви Миртъл!“ и Чипъндейл, удивен от съвпадението, му каза, че точно това са били думите, които баща му изрекъл, когато разбрал за изчезването на изкуствените си зъби.

– Беше много привързан към тези зъби. Можеше да чупи бадеми с тях и, разбира се, без тях не можеше да поддържа жизнерадостен вид. Няма да повярвате какви неща изрече по адрес на непросветените жители на Западна Африка, въпреки че ако бе помислил малко, щеше да разбере, че никой не може да ги вини за това, което се бе случило със зъбите му. Но всичко това за леля Миртъл ви го разказвам само за да илюстрирам на какво са способни жени, изпаднали в религиозен екстаз.

Джери се съвземаше много бавно и още не възвърнал обичайното

си благоразположение, попита кисело какво толкова религиозно има в това да направиш дарение в благотворителна разпродажба в полза на годишния излет на младежите, организиран от църквата.

– Аз дори не ги знам какви са тия младежи.

Чипъндейл се изненада от такава празнота в познанията на приятеля си. Винаги готов да се притече на помощ, той побърза да я запълни.

– Това е едно стадо малоумници, които се събират на групи по енориите в провинцията. Повечето от тях пеят в църковния хор и посещават неделното училище, а веднъж в годината им отпускат юздите и им организират излет. Пътуват с автобус и ги запасяват с кифли, твърдо сварени яйца и лимонада, а това, разбира се, струва пари. Не можеш да си набавиш кифли, твърдо сварени яйца и лимонада ей така, без пари, да не говорим за наемането на автобус и бакшиш за шофьора, затова викарият организира тази разпродажба, за да набави мангизите. Ако питаш мен, той е пълен глупак да се занимава с такива работи. Много по-просто е да издави тези малки хулигани в кофа с вода. Това ще им даде урок как се подиграва с физическите недостатъци на хората. Знаеш ли как ме нарече един от тях вчера?

Въпросът бе адресиран към Криспин, който отговори със същата раздразнителност като Джери.

– Не искам да слушам как са ви нарекли вчера. И престанете с тези кръчмарски изрази.

– Аз също не бих искал да ги чувам отново – съгласи се икономът. – Откъде ги учат тези думи, понятие си нямам. Предполагам, в неделното училище. Но бях започнал да ви разказвам за леля ми Миртъл. Тя имаше изкуствени зъби също като баща ми, но докато неговите му бяха по мярка и му седяха като тапет на стена, при нея не беше така и тя се принуди да си купи още един чифт и така първият оставаше непотребен. Леля ми Миртъл мразеше да прахосва, но не знаеше какво да прави с тях. Защо не заложи тях, за да даде парите за западноафриканците, не знам, но предполагам, че не се е сетила. След дълго мъдруване й дошла идеята да ги използва за механизъм, ако знаете какво означава думата, за капан за мишки. Обърна се към един учен, който познаваше, да й конструира един по такъв начин, че всяка мишка, която си пъхне носа вътре, да си получи заслуженото. И всичко щеше да тръгне по мед и масло, ако една нощ не беше отишла до кухнята в тъмното, и то без обувки, и не беше бутнала капана, който шракнал като менгеме и замалко да й откъсне палеца. Докторите в болницата решили да го ампутират, за да не се получи гангрена. И понеже зъбите си бяха нейни собствени, тя стана

единствената жена в източен Дълуич, където живееше по онова време, която можеше да каже за себе си без да лъже, че си е отхапала палеца на крака. Това ѝ създаде известен престиж. Е, не мога да остана повече да си бъбрим, момчета, така че, ако не ви трябва за нещо, ще се заема със задълженията си.

След като Чипъндейл излезе Джери и Криспин стояха без да обелят дума цял час. От двамата опечалени Джери беше този, който скърбеше повече заради унижението от мисълта, че когато е предположил, че мъзъкът му може да намери изход от всяка дилема, жестоко се е заблуждал. Както би се изразил Чипъндейл, гордостта му бе стъпкана в праха.

Джери не виждаше никакъв изход от ситуацията. Мисълта да нахлуят в дома на викария, да го вържат и да палят кибритени клечки между пръстите на краката му, докато предаде миниатюрата, му се стори непрактична. За момент се запали по нея, но разумът му подсказа, че такова действие може да доведе само до арестуването му от полицаи Симс. И ако такова събитие би превърнало бдителния редови полицаи в сержант, той предпочиташе това издигане в служебната йерархия да бъде върху нечий друг гръб. Нека полицаи Симс засега посвещава огромната си енергия в решаване на проблема с краката си.

Какъвто и да бе той.

Както се бе случвало и преди, атмосферата в библиотеката му се стори потискаща. Нямаше достатъчно кислород да поддържа огъня на мисълта му. С надеждата, че свежият въздух и разходката ще стимулират отново малките му сиви клетки, той стана и каза на Криспин, че излиза да се поразтъпче.

Но още преди да стигне до вратата тя се отвори и той видя, че Чипъндейл, този пощенски гълъб в човешки образ, се бе върнал.

Отправените от Джери и Криспин към него погледи бяха ледени. Има моменти, когато племенник и вуйчо искрено приветстват компанията на дребното мършаво човече с физиономия на домашна птица, но този не бе сред тях.

Това, което още повече ги раздражни обаче беше избождащият очите факт, че олицетворението на крилатата фауна бе в отлично настроение, все едно току-що бе купил целия свят и беше платил в брой. От дълбините на безизходицата, в която се намираха, това беше направо непоносима гледка. Ако беше влязъл един меланхоличен Чипъндейл – както и да е; а един Чипъндейл, облян в сълзи, може би щеше да бъде посрещнат дори сърдечно; но един Чипъндейл, ухилен до уши като чеширски котарак им подежда като нож в гърдите и когато отвори

уста да облекат чувствата си в слова, той ги прекъсна най-безцеремонно и заговори:

– Имам добра новина за вас, приятели – каза той и странната идея, че на света точно в този момент можеше да съществува нещо като добра новина ги лиши от словесност. Изцъклените погледи и висналите ченета показваха колко силен бе интересът им, но думи не бяха произнесени. Ако не беше кройката на дрехите, можеха да минат за двама трапистки монаси (монасите от този орден, основан през 1664 г. в Ла Трап са давали обет за мълчание и други въздържания, бел. пр.), които тайно от братята си слушат криминална радио-пиеса.

За разлика от Криспин, който без протакане започваше от същината на нещата, Чипъндейл предпочиташе заобиколния начин. Известно време той занимава слушателите си с нещо като обръщение към тинейджърите, които са на прага на живота и се нуждаят от неговите безценни съвети.

– Имайте кураж – каза той, – не се предавайте, казвайте си, че най-тъмно е преди разсъмване и колкото и да надвисват буреносните облаци, накрая слънцето пак ще се усмихне за всички. Но – добави той, – само кураж не е достатъчен. Трябва също и способност да се мисли бързо. Ако не можеш да мислиш бързо, когато е надвиснала беда, свършено е с теб.

Той самият винаги съобразявал бързо и в този случай, когато викарият се е докопал до проклетата миниатюра, той вече открил как трябва да се действа. И как точно?

– Ще ви кажа, приятели – продължи Чипъндейл, проявявайки малко човещина да смъкне напрежението от публиката си. – Ние всички искаме миниатюрата, нали? Аз току-що бях при викария и я взех.

– Взели сте я? – попита Джери.

– Но как е възможно? – попита Криспин.

– Всичко е възможно, старче, ако мислиш достатъчно бързо.

– Искате да кажете, че миниатюрата сега е у вас? – не можеше да повярва Криспин.

– Радвам се, че ме попита това – каза Чипъндейл. – Да, проклетото нещо е у мене.

Сега вече и двамата асимилираха за какво става въпрос и радостни викове, два на брой, едновременно раздвижиха застоялия въздух в библиотеката. Погледите им бяха изпълнени със страхопочитание. Нищо не бе останало от предишното им убеждение, че с изключение на едноклетъчните в заблатените водоеми, Чипъндейл е най-низщата форма на

живот, която природата е създавала досега.

Последваха бурни аплодисменти. Джери каза, че Чипъндейл е венец на майката-природа. Криспин подкрепи това мнение. След това Джери добави, че Чипъндейл е свръхчовек и Криспин вметна, че точно това е думата, която той също искал да употреби и добави, че все още му е трудно да осъзнае как дори надарен човек като него е постигнал този триумф.

– Но как успяхте? – попита Джери.

– Отидох при него и се разприказвахме – скромно каза Чипъндейл.

– Какво имате предвид?

– Да – каза Криспин. – За какво се разприказвахте?

– Познайте от три пъти.

– Моля ви!

– Добре – милостиво склони Чипъндейл. – Казах му, че момичето на картината е досущ като момичето, което обичах и загубих, защото тя умря в ръцете ми от една болест... как ѝ беше името... сифилис?

– Може би тифус?

– Точно така. Казах му, че е гушнала чемшира от пристъп на тифус и много ми се иска това нещо да ми напомня за нея, така че, би ли бил така добър да ми я продаде преди да открие разпродажбата и да дойдат останалите купувачи. Казах му, че тя означава много за мен и съм сигурен, че ще разбере и той каза да, да, наистина, разбира се и ще ми я даде. Така и направи и си тръгнах от тях с картинката, увита в амбалажна хартия. Елементарно.

– Възхитително – възкликна Криспин. – Нямам думи да опиша вашата изобретателност.

– Нито пък аз – каза Джери. – Това показва колко...

Той замлъкна и Чипъндейл попита какво показва това.

– Колко бяхте прав за това, че слънцето се усмихва на всички – каза Джери. Той се канеше да каже, че това показва, че не можеш да съдиш за умствените способности на човек по това как изглежда, защото дори и този, който на външен вид прилича поразително на най-отблъскващия вид пернати, може въпреки това да притежава умствения багаж на велик генерал, но навреме съобрази, че това може да прозвучи малко обидно.

– И какво направихте с миниатюрата?

– Скрил съм я, друже – усмихна се Чипъндейл. – Мисля да я предам на господин Скроуп, за да се погрижи за нея.

Криспин се съгласи, че така ще бъде най-добре и Чипъндейл каза, че отива да направи каквото трябва.

– Но преди това има едно друго нещо, което трябва да уточним. Дали си спомняш – обърна се той към Джери, – за полицай Симс и проблемите му с краката?

Джери го увери, че не е забравил, въпреки че точно в този момент не виждал как проблемът на служителя на реда, по-скоро предмет на интерес от страна на медицината, се вписва в пейзажа на нещата. Информацията може би трябвало да се отнесе към някой специалист-ортопед.

– Какво му е на краката?

– Сутринта и рано следобед – каза Чипъндейл – нищо, но надвечер, когато е направил обиколката си, те се спарват и това му причинява значителни неприятности. На мен лично не ми го е казвал, защото не сме в такива отношения, но го знам от жената на пощаджията, където е на квартира. Той казал на нея, а тя на мен, че когато е в края на дългите си и предълги обиколки, чувствал ходилата си като подпалени.

– Много лошо.

– Зависи как гледаш на това. За мен това си е жив късмет. Манна небесна, както се казва.

– И защо мислите така?

– Добре, хайде да помислим. Какво първо прави човек, когато чувства ходилата си като подпалени? Слага ги в студена вода.

Джери се съгласи. Криспин също. Но и двамата споделиха, че все още не виждат как този факт може да представлява интерес за двама души, които в никакъв случай не се числят към близките приятели на полицай Симс.

– Сега ще разберете – каза Чипъндейл. Говореше със спокойното търпение на учител в начално училище, който изпитва трудност да обясни нещо съвсем очевидно на двама ученика, които схващат по-бавно от обичайното за бавноразвиващи се деца, но е твърдо решен да им го набие в дебелия тикви. – Знаете ли потока?

Криспин все още не схващаше.

– Потокът, който се влива в езерото – каза Чипъндейл, губейки малко от пословичното си търпение.

– О, да, разбира се, че зная потока.

– Така, след последната си обиколка Симс отива до потока, сваля ботушите си и потапя краката си във водата.

– Имате предвид подпалените си ходила – бързо вметна Джери.

– То си е същото – каза Чипъндейл, този път съвсем нетърпеливо. – Това, на което искам да наблегна е, че полицай Симс сяда там и разхлажда краката си във водата.

– И какво?

– И всеки, който иска, може да се промъкне незабелязано зад гърба му, да го бутне и да му направи едно свето кръщение – възбудено завърши Чипъндейл и загледа двамата пред себе си с блеснал поглед.

Джери схвана какви са намеренията на Чипъндейл. Спомни си какво беше казал за стъпкването на гордостта на полицай Симс в праха. Без съмнение, такава баня щеше да свърши хубава работа в тази насока. Още веднъж той се възхити на широкия размах на иконома и на задълбочените му познания по стратегия и тактика.

– Кога смятате да направите това? – попита той почти с богоговение.

Въпросът искрено изненада Чипъндейл.

– Кой, аз ли? – попита той. – Няма да го направя аз. По дяволите, там нали ще бъде първият заподозрян при тези мои обтегнати отношения с кучия му син и ако нямам непоклатимо алиби, направо ще ме окошарят. Работата ще свърши някой от вас двамцата. Може да хвърляте жребий.

На Джери това се стори разумно. Той, Криспин и Чипъндейл бяха съюзници, свързани помежду си като бойни другари, рамо до рамо срещу трудностите и не мислеше, че е прекалено за един съюзник да пожелае някой от другите двама да бутне един полицай във водата. Това си беше една дребна услуга, каквато всеки би трябвало да очаква от съюзника си. Ако някой от тримата мускетари бе поискал другите двама да бутнат кардинал Ришельо в Сена, другите двама мускетари щяха с готовност да скочат като пружини.

Поглеждайки към Криспин, с надежда да открие подобен ентусиазъм и подкрепа на плана, той с учудване прочете изписаното на лицето му нежелание да сътрудничи. Даже няма да е преувеличено, ако кажем, че Криспин беше ужасен.

Когато заговори, това пролича и от гласа му, въпреки че не бе многословен.

– Какво! – измуча домакинът.

– Чу много добре, старче – тупна го дружески по гърба Чипъндейл.

– Никога не бих си и помислил да направя такова нещо.

– Ами тогава по-добре започвай да мислиш, иначе няма да получиш миниатюрата. Аз ще я занеса в Лондон сам и ще прибера за себе си тези двеста паунда, които брат ти Бил предлага за нея. Ако се държиш честно, ще получиш своя дял. Но откажеш ли да направиш това простицкото нещо, за което те моля, няма да получиш и пени. Какво ще кажеш, приятелю?

Джери също се изказа в полза на каузата на Чипъндейл.

– Мисля, че е по-добре да се съгласиш, вуйчо Криспин – каза той.

– Разбира се, че е по-добре да се съгласи.

– Може да се падне на мен да свърша работата – помъчи се да го ободри Джери.

– Разбира се, че може.

– А дори и да се падне на теб, от какво има да се притесняваш? Всичко ще отнеме само минутка. Просто едно хубаво побутване.

– Като да си топнеш хляба в соса – допълни Чипъндейл.

– А ако те хване, можеш да кажеш, че си искал да го потупаш приятелски по гърба и си го бутнал без да искаш.

Тези аргументи, колкото и разумни да бяха, не успяха да убедят Криспин. Той продължаваше да се чувства като главен герой в ужасен кошмар. Но приятелското изявление на Чипъндейл, какво щял да направи в случай, че откаже тази дребна услуга, натежа повече пред естествения нежелание да се отнесе към един служител на реда като с парче хляб.

– Добре – каза той със задгробен глас.

– Само така – в един глас изреваха Джери и Чипъндейл.

– Тогава да не губим време – каза вторият. – Значи хвърлям монетата и вие избирате.

И той подхвърли една монета.

– Ези – измърмори Криспин.

– Тура – каза Чипъндейл.

– Лош късмет – каза Джери. – Е, мисля, че най-добре е аз да тръгвам за Лондон и да запозная вуйчо Бил с последното развитие на нещата. Предполагам, че ще прояви голям интерес.

И той излезе, за да провери разписанието на влаковете. Чипъндейл остана, за да даде някой и друг съвет, така необходим на неопитните тласкачи на полицаи в потоци.

– Чел ли си онези разкази за един индиански вожд на име Чинг или нещо такова? – попита Чипъндейл. – Забравил съм му името, но това, което съм запомнил, горещо ти го препоръчвам. Не си мисли, че всеки празноглавец като Симс задължително трябва да е и глух, защото случайно зная, че не е. Оня ден, когато беше намъкнал туловището си в „Гъската и гъсока“, си говорих с един приятел тихичко и споменах името му по повод, че е едно противно нахално ченге, а тази змия в тревата ме чула. Вдигна голяма тупурдия. Да знаеш, че е винаги нащрек и веднага ще те усети, ако настъпиш някоя суха съчка, така че внимавай.

Чингачгук, това беше името на индианския вожд, въпреки че, честно да си кажа, не ми се вярва. Ти какво мислиш? Представи си, че кръщаваш детето си в църквата и когато викарият каже: „Кажете името на това дете“, ти казваш „Чингачгук“. Ами че веднага ще повикат полицаи Симс да те отведе за пиянство и хулиганство. И така, пак се върнахме на въпроса за Симс – имай предвид, че е над сто килограма, така че трябва да го бутнеш хубаво. Вложи цялата си сила.

И с едно безгрижно „Чингачгук“ Чипъндейл излезе и остави Криспин насама с мислите си.

Барни, върнала се от гостуване у викария, не беше в обичайното си приповдигнато настроение. Викарият я беше посрещнал добре, не ѝ бе отказал нищо, в смисъл на препечени филийки с масло или сладкиши, но въпреки това тя се чувстваше депресирана. Мислеше си за Д. Г. Ф. Уест и странния начин, по който прекарваше летните си следобеди.

Това беше първото ѝ посещение в Англия и, разбира се, можеше да приеме, че е обичайна практика на младите англичани да се завират в шкафове, вероятно с идеята да изскочат внезапно и да уплашат някого, но нещо като че ли ѝ подсказваше, че този случай е индивидуален, а не просто пример за това какво се случва по всяко време и в цялата страна. И по тази причина беше в реда на нещата да се поинтересува за душевното здраве на Джери. Всички свидетелства насочваха към заключението, че младежът е съвсем нередовен и това я натъжаваше много, защото за краткото време на тяхното запознанство тя се отнасяше към него с нескрита симпатия. „Очарователен младеж“, беше си казала в началото на познанството им. А сега горчиво съжаляваше за тази му слабост. Дори си беше измислила теория, че тези неща, които върши, са проява на типичното английско чувство за хумор.

Точно в този момент мислите ѝ бяха отклонени от появата на авансцената на нейния домакин. Той излезе от къщата и се отправи към езерото. Барни му извика и Криспин се обърна; и когато се приближи, измъченият му поглед събуди веички майчински инстинкти у нея. Това бе лицето на мъж, който носеше бремето на толкова тревоги, че тя се зачуди как изобщо е способен да се движи под тежестта му. Видът му ѝ напомни как изглеждаше покойният ѝ съпруг на първи януари през изминалите съвместно изживяни години. Тогава покойният господин Клейборн, поради навика си да посреща Новата година у дома, никога не бе в добро настроение.

– Крипс! – извика тя. – За бога! Приличаш на труп, престоял дълги дни във вода.

Наистина имаше известна прилика между Криспин и споменатите тленни останки, защото изминалото време не бе успяло да намали ужаса от задачата, която стоеше пред него. Освен това изпитваше болезнено съжаление за миналото. „Какви мрежи се налага да плетем – казваше си той, – когато се обърнем към брат за двеста и три паунда, шест шилинга и четири пенса и след това загубим сто от тях, като заложим на кон, който финишира втори. Половината от нещастията в живота – мислеше си той, – се дължат на коне, които финишират втори; другата половина, когато избереш ези, а се пада тура“.

Човек не може да мисли за такива неща дълго време без това да му се изпише на лицето. Цялата загриженост, която Барни чувстваше към Д. Г. Ф. Уест сега се насочи към този нов претендент за съчувствието й. И нищо чудно в това. Д. Г. Ф. Уест беше само познат, докато Криспин Скроуп й беше станал много близък. А и беше толкова безпомощен, лесно раним, изобщо този тип човек, който без женска ръка да го направлява неминуемо ще се оплете в собствените си крака и ще потъне в някое от многобройните тресавища на живота. Сърцето й се късаше за него.

– Какво има, Крипс? Какво те мъчи? – попита загрижено тя.

Труден въпрос; не можеше да се отговори само с няколко думи. Криспин, както сами се убедихте, не обладаваше изобилие от интелект, но все пак му се намираше толкова, че да схване колко неразумно би било да спомене по какъвто и да е повод миниатюрата. И все пак всичко у него го подтикваше да се довери на този ангел на съчувствието. Искаше да се разтовари от тежкото бреме на страшната неизвестност, която го дебнеше и караше сърцето му да замира в гърдата, както вероятно би се изразил Шекспир.

След миг му хрумна как да го направи. Налагаше се да фалшифицира истината. Дипломатите го правят всеки ден. И той реши да й каже всичко или по-скоро една цензурирана от него версия на всичко.

– Чипъндейл – изблея жално той. – Изнудва ме.

– Изразявай се по-ясно, Крипс. Прозвуча ми така, все едно каза, че Чипъндейл те изнудва.

– Точно това казах.

– За бога! Да не си извършил някакво престъпление?

– Не, не, разбира се, че не. Но той казва, че ако не правя каквото искам, ще каже на всички гости, че е съдия-изпълнител.

– И това лошо ли е?

– Фатално. Всички ще си тръгнат.

– А пък аз си мислех, че не обичаш гости.

– Нуждая се от парите им.

– Това ли иска Чипъндейл? Пари?

– Не. Иска да блъсна полицај Симс в потока.

Дълбоки бръчки прерязаха гладкото челото на Барни. За разлика от Вера Ъпшоу, тя никога не се тревожеше, че ще ѝ останат бръчки. Когато нещо истински я тревожеше, тя не се опитваше да превъзмогне природата си.

– Будалкаш ли се с мен, Крипс? – строго попита тя.

– Не, не.

– Защото така ми звучи. Да блъснеш полицај Симс в потока, няма много смисъл. И къде е процентът за Чипъндейл в това?

След като успешно премина мястото в разказа, където измислицата трябваше да замени истината, Крипин можеше да говори по-свободно. С разтреперан глас, но без паузи или заекване, той ѝ напомни за лошите отношения между полицај Симс и Чипъндейл, заплахата на последния, че ще накара първия да съжалява, че се е родил и каква трудност би имал един тежак петдесет килограма мъж да се опълчи открито на един над сто килограмов мъж. След това продължи с проблемите, които полицајът имал с ходилата си и навикът му да търси отмора в хладните води на потока.

– Той сяда на брега на потока и ги потапя във водата, така че ще бъде лесно да го бутне човек.

– Фасулска работа.

– Само че...

– Само че ти е съвестно да го направиш.

Крипин потвърди, че това е самата истина и Барни каза, че го разбира.

– Не приляга на човек в твоето положение да върши такива неща. Не ми ли беше споменал, че си съдия или нещо такова?

– Мирови съдия съм.

– Това прави ситуацията доста неудобна. Ако те хване, ще трябва да се изправиш пред себе си и да се изпратиш в кафеза за три месеца, в комплект с конско от страна на обществеността. Лошо. Но все пак има изход.

– Какъв?

– Аз ще свърша работата. По-добре е така и има по-голяма вероятност да се получат добри резултати. Ти си много слабичък и може да не успееш да го бутнеш както трябва, а аз съм по-мускулиста и ако се

облегна на някой, който е седнал на брега и си плацика краката в потоце, той пада във водата като специална доставка. Радвам се, че това се уреди. Не се съмнявам, ако голям товар ти е паднал от гърба.

И докато тя изговаряше тези думи, любовта като огромна вълна заля Криспин. И преди му се бе случвало, но много скоро пламенните чувства угасваха, причинявайки двукратното му изправяне пред съда за нарушено обещание за брак. Но този път той знаеше, че ще е завинаги.

След като от разписанието на ж. п. гарата разбра, че последният влак за Лондон е заминал преди около двацет минути и няма никакъв шанс да го настигне, Джери се върна в библиотеката, защото когато любимото момиче бе далече, все едно му беше къде ще отиде.

Настроението му беше жизнеутвърждаващо. Всякакви съмнения относно скорошното получаване на парите си, така че да може да си позволи желаната комбинация от предложение за женитба и самоуважение, бяха изчезнали. Той нямаше много високо мнение за изпълнителските способности на вуйчо си Криспин, но със сигурност дори и той би трябвало да успее да бутне един полицай в потока. А щом веднъж полицаят се озове във водата то и последната пречка пред хепиенда щеше да отпадне.

Тези мисли, подкрепени с една от чудесните пури на Криспин, бяха достатъчни, за да го накарат да изпадне в една сантиментална благосклонност към цялото човечество и когато вратата се отвори и влезе Хоумър Пайл, той го посрещна с лъчезарна усмивка. Познанството им беше ограничено до размяна на няколко реплики, засягащи времето, но той беше представител на човечеството и като такъв имаше привилегията да му се усмихват лъчезарно. В моментната си еуфория бе готов да се усмихне дори и на Чипъндейл.

Знаейки отпреди за задълбочения му интерес към климатичните особености на Британските острови, Джери реши да започне разговора с нещо, свързано с тази тема.

– Здравейте! Днес е приятен ден.

– Да – каза Хоумър.

– Слънцето грее. Полезно е за посевите.

– Да – потвърди Хоумър.

– Най-вероятно ще се задържи така. Говори се, че има фронт на високо атмосферно налягане, простиращ се над по-голямата част от Обединеното кралство на юг от Шотландските острови. Звучи обещаващо.

– Да – за трети път изграчи Хоумър и веднага смени темата. – Търся господин Скроуп.

– Той излезе на разходка. Трябва да се върне скоро. Нещо важно ли е? – поинтересува се Джери.

– Много. В стаята ми има мишка. Искам да му обърна сериозно внимание върху нея.

Джери усети прилив на жалост към вуйчо си Криспин. Гостите му сигурно постоянно го търсеха, за да му се оплакват. Ако не беше за мишките, то щеше да бъде за капещите кранове или заради странните миризми. Много отегчително. Не е чудно, че горкият човечец беше постоянно с угрижена физиономия.

– Съжалявам – каза той. – Наистина ли има мишка в стаята ви?

– Чувам дращене.

– Като нищо. И човек не знае дали няма да стигне по-далече и да ви захапне палеца на крака. Ще спомена за това на вуйчо, ако го видя преди вас и съм сигурен, че той ще осигури една котка.

– Бъдете така добър. Благодаря ви.

– Няма нищо.

Хоумър се оттегли и Джери се почувства облекчен. По всяко друго време не би имал нищо против компанията му, защото бе сигурен, че ако не беше в лошо настроение, би могъл да беседва по много по-интересни теми от мишки и стаи, но Джери искаше да остане сам и да мисли за Джейн.

Той стана и започна да крачи из стаята. Стигна до прозореца и погледна навън. Погледът му бе привлечен от една кола, която току-що спря пред главния вход. Изглеждаше скъпа кола и човек оставаше с впечатлението, че собственикът ѝ живее нашироко.

Така си и беше. Шофьорът излезе и отвори вратата. Първо се показа краката, а после и цялото тяло на Уилоуби Скроуп.

Джери извика едно приветстващо „Здравей!“ и добави може би излишното „Аз съм тук, горе“. Радваше се да види вуйчо си Бил, защото пристигането му спестяваше уморителното пътуване до Лондон. Сега нямаше нужда да ходи до площад „Челси“ и да рапортува за разволя на зададената заповед. Това можеше да стане и в Мелингъм Хол на по една пура и едно питие без никакви усилия от негова страна. Затова Джери натисна звънеца, призоваващ Чипъндейл, който влезе точно когато Уилоуби се настаняваше на един фотьойл.

– Ще искаш ли нещо, приятел? – попита Чипъндейл.

– Скоч и сода – каза Джери, познавайки вкуса на вуйчо си.

– Скоч и сода. Идвам веднага – каза Чипъндейл, както винаги любезен по своему и излезе.

Уилоуби се загледа след него с неприкрито любопитство.

– Кой е тоя? – попита той.

– Чипъндейл. Икономът на вуйчо Криспин.

– Не ми прилича много на иконом.

– Писах ти в писмото, ако си спомняш, че е малко необичаен.

– И откъде го е изкопал нашият Криспин?

– Не мога да ти кажа.

– Прилича ми на туберкуозна кокошка – отбеляза Уилоуби.

– Да, има определена прилика.

– Винаги ли те нарича „приятел“?

– Не винаги. Понякога „старче“, „човече“, или „сладур“.

– Ако се обърне така към мен, ще го фрасна по окото – като един истински английски джентълмен съобщи Уилоуби.

– Аз също съм се чувствал по този начин. Но трябва да имаш едно наум относно Чипъндейл. Голям мозък е. Мисли бързо. Без него едва ли щяхме да се докопаме до твоето „Момиче в синьо“. А – каза Джери, когато обектът на разговора им влезе с един приятно отрупан поднос, – остави го там, на оная масичка. Благодаря ви, Чипъндейл.

– Удоволствието е мое, старче – каза Чипъндейл любезно. – Уискито ще ти хареса, братле – добави той, обръщайки се към Уилоуби, след което леко го перна по рамото. – Отлично качество. И буре да изпиеш, няма да те боли глава после.

Той се оттегли отново, доволен, че е бил полезен на гостите, а Уилоуби, въпреки че бе наречен „братле“, не изпита желание да ускори движенията му с един по окото. За момент и уискито, и содата бяха забравени, а лицето му грееше в толкова правдоподобна радост, че всеки магнат от филмовата индустрия, ако го видеше, щеше на момента да му предложи безсрочен договор без капка колебание.

– Какво каза? – накланяйки се напред изклокочи той. – Докопали сте се до нея?

– Почти.

Отговорът като че ли не се хареса на Уилоуби. Въпросът му изразяваше едновременно обърканост и нетърпение.

– Какво, по дяволите, искаш да кажеш с това „почти“? Къде е?

– У Чипъндейл.

– Чипъндейл? Защо у Чипъндейл?

– Това е дълга история. Много заплетена. По-добре да започна от самото начало. Ще разбереш, когато чуеш всичко.

Наблюдавайки лицето на Уилоуби по време на разказа, магнатът от

филмовата индустрия щеше със задоволство да открие колко прав е бил в избора си, защото Уилоуби, който досега бе изразявал убедително радост, обърканост и нетърпение, сега показва, че може да изразява също и ужас, агония и удивление със същия безспорен успех.

– Искаш да кажеш – дрезгаво попита той, като актьор с възпалени сливици в шекспирова роля, – че всичко зависи от това дали Криспин ще бутне онзи полицай в потока? Ами че той не може да бутне и снимка на полицай в поток. Не бих се доверил на Криспин да смачка оса с чаена лъжича. Повикай тоя тип Чипъндейл.

– Искаш да говориш с него?

– Искам да му счупя гръбнака на три места, ако не ми даде миниатюрата, докато преброя до десет.

В поведението на Чипъндейл, когато се отзова на повикването, добър физиономист щеше да забележи определено отклонение от нормалното. По правило той приличаше на американска кокошка или на карамелена близалка, без да го тревожи каквато и да е мисъл. Сега, учудващо, той изразяваше радостта си толкова чистосърдечно, колкото Уилоуби преди да изпадне във фаза „ужас и агония“. Бе ясно, че нещо се беше случило, за да разпръсне облаците и слънцето необезпокоявано да се усмихне на всички.

Уилоуби, при когото годините на финансова стабилност бяха развили властно поведение, рядко криеше чувствата си. Притежавайки акции и облигации в огромни количества в банката и несекващи приходи на пари в брой, на него не му се и налагаше да го прави. Когато беше ядосан, показваше, че е ядосан. Репликата му, предназначена за Чипъндейл, прозвуча сурово:

– Ти!

– Кой, аз ли, братле?

– Да, ти, спукан пикочен мехур. Къде е миниатюрата?

– Коя миниатюра?

Джери се досети, че ситуацията ще се изясни до голяма степен, ако запознае присъстващите.

– Това е господин Уилоуби Скруп, Чипъндейл.

– О, това сте били вие – каза Чипъндейл облекчено. – Колебаех се да говоря пред вас открито, защото откъде да знам, че сте човек, пред когото мога да говоря открито. Ако вие сте човекът, който е скритият мозък на нашата малка работна група, няма нужда да държа устата си затворена. Разказа ли ви господин Уест какво се случи тук?

– Да. Къде е миниатюрата?

– Ще стигна дотам. Спомена ли ви за необходимостта местният полицай да бъде блъснат в потока? Е, сигурно ще ви е приятно да чуете, че всичко е извършено. Преди малко гледах от прозореца и го видях да джвака по пътя, подгизнал до кости. Нямахше сухо местенце по него. Напомни ми за оная песен, дето един пеел под дъжда – не че полицаят пееше, нищо подобно. Никога не съм виждал по-мокро ченге, освен от времето, когато едно се опита да арестува чичо Реджи за дребни улични залагания и леля Миртъл го заля с кофа сапунена вода, една достойна съпругеска постъпка, заради която трябваше да излежи трийсет дена без право на откупване. Така, нещото, което досега ни задържаше, вече не съществува и нищо не пречи да доставя стоката, което с удоволствие и ще направя веднага щом се кача до моята стая. „Нещото“ е в скрина, скрито под чорапи и лятно бельо. Отивам да го донеса.

Известно време след като Чипъндейл изприпка през вратата, Уилоуби седеше ням и неподвижен, все едно беше изпаднал в транс. След това, посягайки към чашата с уиски, промълви само една дума:

– Удивително!

– Този Чипъндейл трябва да е вложил цялото си сърце в наkisването на полицай Симс.

– Не, мислех си как нашият Криспин е имал куража и способността да изпълни такава деликатна задача без да се провали. Не знаех, че го има в себе си. Какъв урок за всички нас – никога да не отписваме човек като некадърник, само защото през целия си живот е постъпвал като пълен некадърник. Често той се нуждае само от стимул, за да разкрие скритите си качества. Ето че идва кризисен момент и неговите изпълнителски способности блесват с пълна сила. Наистина невероятно. Мога да ти разкажа истории за Криспин като момче и като младеж и ако трябва да съм безпристрастен, дори и от съвсем наскоро, които ще те накарат да се замислиш как изобщо се е отървал от лудницата. Но когато става дума за начинание, което поставя на изпитание уменията и изобретателността на професионален престъпник... Крипс! – извика Уилоуби, защото главата на семейството беше влязъл, олюлявайки се, и гледаше бутилката уиски на масичката като човек, който е на края на силите си. – Тази горгона, която нарича себе си иконом, току-що ни разказа за твоята величествена постъпка.

– Ъ? – измуча Криспин. Изглеждаше замаян.

– При потока.

– А, при потока? – едва промълви Криспин.

– И тъкмо казвах на Джери, че никога не бях подозирал, че

притежаваш такъв кураж и пъргавина. Поне за момент смелостта не ти ли измени?

– Не – каза Криспин. – Трябваше да се направи и го... ъ... направих. Всеки друг би направил същото.

– Не съм съгласен с теб. Това е...

Уилоуби смяташе да добави думата „героично“, но в този момент в библиотеката влезе Хоумър Пайл. Беше видял Криспин да се качва по стълбите и го беше проследил, за да го осведоми по въпроса за мишките и стаите. Беше стигнал до „О, господин Скроуп, съжалявам, че ви безпокоя“, когато погледът му падна върху Уилоуби.

– О, господин Скроуп! – възкликна той. – Не знаех, че сте тук.

– Току-що пристигнах. С кола. Трябваше да се видя по работа с госпожица Хъникът.

– Очарователна млада дама.

– Относно едно наследство, което имала.

– А, да, каза ми нещо по този въпрос тази сутрин.

– Обзалагам се, че не ви е казала всичко, защото не е знаела последното развитие. Но няма значение. Как сте, господин Пайл?

– В прекрасно здраве, благодаря. Намирам, че Мелингъм ми действва благотворно на нервите.

– Добре ли прекарахте в Брюксел?

През овалното лице на Хоумър премина сянка и за момент той забрави и мишки, и стаи. Спомни си вечерите с Вера Ъпшоу, когато само ако можеше да събере малко кураж, можеше да я помоли да се омъжи за него.

– Беше много образователно – каза той. – Между другото, господин Скроуп, получихте съобщението ми, нали?

– Съобщение?

– Телефонирах в офиса ви след като бяхте излезли на голф и предадох да ви кажат, че съм сложил миниатюрата в средното чекмедже на бюрото ви. Мога да ви обясня по-подробно, когато сме насаме. Засега само мога да ви кажа, че ми се стори по-безопасно така – каза Хоумър многозначително. – Мисля, че ще разберете какво имам предвид. Страхувах се, че може да попадне в чужди ръце, ако остане върху камината. И така, след дълги размисления, в един часа след полунощ, а може да е било и два, слязох долу и я преместих в средното чекмедже на бюрото в кабинета ви.

Когато беше силно развълнуван, лицето на Уилоуби, което така или иначе си беше доста червендалесто, винаги добиваше по-тъмни нюанси.

В този случай то стана пурпурно, представяйки картинка, която би заинтересувала всеки доктор относно кръвното му налягане. Очите му извъркнаха от орбитите си. Гледаше втренчено Хоумър, както един охлюв би гледал друг охлюв, който е казал нещо, което го е разтърсило до дъното на душата. Дори и ушите му бяха почервенели и от вида му беше очевидно, че му е трудна да повярва.

– Искате да кажете – заекна той. – Искате да кажете, че през цялото време тя си е била там?

– Точно така.

– Тогава какво е дала сестра ви на викария?

– Моля?

– Госпожа Клейборн е дала една миниатюра на викария за благотворителна разпродажба.

– А, тази ли? – каза Хоумър и не се сдържа да се засмее. – Казвала ми е за нея. Купила я за пет шилинга от една заложна къща и имала намерение да ви я подари като малък знак на благодарност за гостоприемството ви, но после си помислила, че това е твърде незначителен предмет и че не заслужава място в колекцията ви. Причината да се обърна към вас, господин Скроуп – каза Хоумър, изоставяйки безинтересната тема и се обърна към Криспин, – е, че в стаята ми има мишка. Излиза нощно време, когато съм си легнал и дращи по мебелите, което е много дразнещо. Но виждам, че сега точно сте зает, така че, може би по-късно ще ми отделите няколко минути.

Скоро след като той излезе Уилоуби, все още пурпурен, бе осенен от мисъл, която спомогна за бързото възвръщане на обичайния цвят на лицето му. Беше готов гласно да изрази критика към навика на Хоумър да се бърка в неща, които не са негова работа, когато му хрумна нещо друго и каза:

– Е, това ще ми спести двеста паунда.

Криспин, който схвана без затруднение значението на тези думи, избляе жално, което накара брат му да направи забележка.

– Не издавай такива животински звуци, Крипс. Със сигурност не очакваш от мен да плащам огромни суми за нищо.

– Но, Бил!

– Плащам за резултати. Бизнесът си е бизнес.

Джери зададе въпрос, от чийто отговор зависеше много. Неговата възбуда, както и при Криспин, беше голяма.

– Това и за мен ли се отнася?

Уилоуби се замисли и го успокои.

– Не, при теб е различно. Ти ще получиш парите си и ако смяташ да се жениш за Джейн Хъникът, ще имаш нужда от тях.

– За да си запазя самоуважението, нали?

– По дяволите самоуважението. Ще ти трябват, за да плащаш разходите по домакинството.

– Не разбирам.

– Ще разбереш. Между другото, тя къде е?

– Замина за Лондон. Каза ми, че нийоркският ѝ адвокат е дошъл и иска да се видят.

– Видях го тази сутрин. Значи вече ѝ е казал.

– Казал ѝ е какво?

– Че няма и едно пени да се усмихне.

– Какво!

Възклицанието бе изречено едновременно от Джери и Криспин, като при Криспин то прозвуча по-емоционално. Гласът му, когато заговори, приличаше на глас на проговорила мумия.

– Ти ми каза, че тя е милионерка и може да купи къщата.

– Е, не е милионерка и няма да купи къщата. Аз малко преувеличих, като казах, че няма и пукнато пени, но няма да има много.

– Мисля да отида да полегна.

Сравнението, употребено по-рано за приликата между по-младия брат Скроуп и корорещ се охлюв, сега спокойно можеше да пасне и на Джери, когато вратата се затвори след Криспин. Очите му бяха издути като на Уилоуби в момента, в който не можеше да повярва на ушите си.

– Но какво се е случило? Да не са намерили второ завещание?

– Скрито зад третата тухла вляво в кухнята? – усмихна се Уилоуби.

– Няма такова нещо. Джейн Хъникът получава всичко, обаче федералните акули на Съединените щати ще се погрижат да не остане много. Покойният господин Донахю изглежда е бил от онези хора, които не одобряват плащането на данъци. Не е бил плащал своите от петнайсет години. Можеш да си представиш какво ще направят акулите в този случай. Ще бъде истински празник за тях. Като добавиш дългове, задължения по допълнителни данъци, по общия доход, такси по погребение и всичко останало и ще остане съвсем малко. Същото нещо се случи с мой клиент оня ден. Цялото му имущество беше четиристотин хиляди паунда и те го орязаха до някакви си седем хиляди чисто. Ако на Джейн Хъникът ѝ останат толкова, може да се чувства щастливка.

– Но това е направо прекрасно! – каза Джери. – Направо великолепно! – и в момента, в който го изрече, в стаята влезе Чипъндейл. Носеше

малък пакет, увит в амбалажна хартия.

Уилоуби го изгледа косо.

– Какво искаш?

На Чипъндейл въпросът се стори забавен. Той закудкудяка като птицата, на която толкова много приличаше.

– Какво искам аз? Става въпрос какво искаш ти, старче. Ако си забравил какво ме изпрати да донеса изпод лятното ми бельо, трябва да се консултираш с личния си лекар. Ето го, приятелю. Но преди да продължим, аз размислих и реших да направя малка поправка в условията.

– За какво говориш, бе, кретен?

– Уговорката беше да кихнеш двеста паунда в случай на успех на операцията. Не е достатъчно. Като се има предвид всичко, което преживях заради тебе, затворен в малки стаи с тигри-човекоядци и напрягайки мозъка си до краен предел, ще увеличим сумата на триста.

Пурпурният цвят отново започна да залива бузите на Уилоуби.

– Триста!

– Една хубава кръгла сума.

Уилоуби стана на крака. Дишаше тежко. Той постави тежката си ръка на рамото на Чипъндейл.

– Ела тук – каза той и го заведе до прозореца. – Виждаш ли онова езеро?

Чипъндейл призна, че вижда езерото.

– Тогава отивай там и скачай в него – каза Уилоуби. – И още нещо. Преди да го направиш, непременно завържи един хубав голям камък на отблъскващия си врат.

След като даде тези полезни съвети, Уилоуби се отправи към вратата, но въпреки че очевидно бързаше да се отърве от присъствието на Чипъндейл, той се поспря, за да каже нещо на Джери.

– Утре ще ти дам чек – каза той и излезе.

Чипъндейл, въпреки че беше в шок, както би се случило с повечето хора, на които са им казали да се хвърлят в езерото, успя бързо да анализира ситуацията. Беше човек, който винаги можеше да събере две и две.

– Май отворих много голяма уста – със съжаление каза той. – Трябваше да се придържам към уговорката.

– Не, не е това – помъчи се да го успокои Джери. – Няма никакво значение колко щеше да поискаш. Просто не е същата миниатюра.

– Как така не е същата миниатюра? На мен ми се вижда точно такава.

Джери би предпочел да не се задълбочава в подробности, защото Джейн беше казала, че ще се върне вечерта и той искаше да я посрещне, но му се стори невежливо да остави бившия си съюзник в неведение. Дори когато с едно партньорство е приключено, партньорите имат някои задължения един към друг.

– Ето какво се е случило – каза той.

И разказа накратко историята. Когато свърши, Чипъндейл изруга „По дяволите!“ без да уточнява кой точно трябва да ходи в тази посока.

– Значи искаш да кажеш, че целият ми труд и мъки са били напразни?

– Страхувам се, че да.

– И няма да плати?

– Не.

Чипъндейл си сипа уиски със сода и се замисли. Когато заговори, в гласа му още се усещаше едно огромно несподелено съжаление.

– Трябваше да си осигуря писмен договор.

– Да.

– Въпреки че мога да го подведа за устно споразумение. Дали мога да го съдя?

– Излишно харчене на пари, не мислиш ли?

– Може би си прав. Какво искаше да каже с това за моя противен врат?

– Беше много ядосан. Говореше каквото му падне.

– Все тая. Няма да се учудя, ако е целял обида. Ще се консултирам с адвокатата си. Само че чух някой да споменава, че той също е адвокат.

– Така е.

– Тогава няма смисъл. Те се поддържат един друг. Ще трябва да разрежа тази работа. Знаеш ли какво – каза Чипъндейл без следа от мъка в гласа; слънчевата му същност бе изплювала на повърхността. – Не мога да се съдържа да не се разсмея, когато си помисля как всички ние се бяхтахме, за да се сдобием с проклетата миниатюра, а тя през цялото време е била не тази, която трябва. Смешно, нали?

Ако някой беше казал на Джери, че ще дойде време, когато ще има високо мнение за Чипъндейл и ще му е много симпатичен, щеше да отхвърли идеята като твърде абстрактна и незаслужаваща внимание; но сега, като чу тези смели думи, сърцето му се изпълни с нещо като обич към този човек. Щом Чипъндейл не можеше да се съдържа да се посмее, когато съдбата го е лишила от голяма сума пари, това показваше благородство на характера, което заслужава уважение.

– Приемаш го много мъжествено – каза той с възхищение. – Не бих казал, че аз щях да бъда толкова весел, ако вуйчо Бил не ми беше дал парите.

– За това ли говореше, когато ти каза, че ще ти даде чек?

– Да.

– Много ли?

– Доста много.

Сега беше ред на Чипъндейл да се възхити.

– Този твой вуйчо не ми прилича на човек, който лесно се разделя с парите си. Хипнотизира ли го?

Джери се засмя.

– Не се разделя с нищо. Баща ми ми остави една сума под попечителство и попечителят е вуйчо Бил. Не можех да ги имам без негово съгласие. И сега той се съгласи.

– И всичките са твои?

– Да.

– Тогава да го разбирам ли така, че отиваме в кръчмата и ти поръчваш пиенето?

Идеята беше привлекателна, но Джери поклати глава.

– С удоволствие, но имам много важна среща. Виж какво ще ти предложи – давам ти пет кинта и ти отиваш сам и се справяш с пиенето като за двама.

– Пет кинта!

– Искях да кажа десет. Става ли?

Чипъндейл отхвърли всякакви съмнения. Отговори, че става и още как. В стегната, но страстна реч, той описа Джери като един от най-благородните мъже, които природата е създала.

Колко дълго щеше да продължи тази ораторска изява никой не може да каже, защото тя беше прекъсната още в начална фаза от влизането на едно момиче в униформа на прислужница.

– Господин Чипъндейл, господин Скруп ви вика в кабинета.

– Някаква представа защо?

– Нещо свързано с господин Симс.

– Помислих си го – Чипъндейл се обърна към Джери. – Може да се наложи да разчитам на теб за свидетел, приятелю. Къде ще бъдеш?

– Някъде около входната врата.

– Добре. Най-вероятно няма да стане нужда, но е хубаво да знам.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Барни, връщайки се усмихната от засадата край потока, беше изпълнена с онова светло чувство, което човек изпитва след добре свършена работа. Ако заедно с обяснимото задоволство се прокрадавше и чисто женска жалост към жертвата, то тази жалост бе съвсем незначителна, защото един мъж, който е започнал работа в полицията, разсъждаваше тя, трябва да знае, че ще преживее много неща и част от тях няма да са приятни. И, в края на краищата, един мокър полицай може много скоро да се превърне в един сух полицай. Времето, което лекува всичко, реши Барни, ще се погрижи съвсем скоро полицай Симс да възвърне стария си вид. Всичко беше въпрос на малко енергичност и сухи хавлиени кърпи.

Известна част от мислите ѝ бяха насочени и към интелигентността на провидението. Като момиче в модерен пансион в Ню Йорк тя често пъти бе съжалявала, че не е дребничка и слаба като съученичките си, но сега знаеше, че провидението, когато е избирало калъп за формите и и се е спряло на по-едричък, е знаело за какво става дума. Съученичките ѝ може и да са приличали на принцесите и на феите от приказките, но щяха ли да могат безпроблемно да бутнат над стокилограмов полицай в потока? Едва ли щяха дори и да го заклатят. Ако бяха те, навярно полицай Симс щеше да си помисли, че някоя пеперуда е кацнала отзад точно между лопатките му. Но благодарение на впечатляващата си физика, когато Барни упражни съответния рязък натиск, той полетя към потока като изстрелян от пушка. Има компенсация за това да си XXL.

Светлото чувство изсветля още повече, когато мислите ѝ се върнаха към Криспин. Беше усетила някакво странно привличане към него още при първата им среща, може би защото той бе толкова различен от първия ѝ съпруг. Оттогава насам тя бе открила, че това привличане все повече се задълбочава.

Първоначалният ѝ импулс да го фрасне по тиквата, бе прераснал в твърдо решение в добри и лоши дни да прекара остатъка от живота си с него. Англия беше пълна с хора, които щяха да приемат за абсурдна възможността някой изобщо да се влюби в Криспин Скроуп. Например фирмата, която се бе ангажирала с ремонта по къщата, щеше да оглави списъка, но с Барни се бе случило.

Тя беше стигнала до външната врата и се канеше да влезе, когато

Криспин излезе – явно променил решението си да си почива. Опитът го беше научил, че ако наистина си беше легнал, щеше само да се върти, да се мятат, да се гърчи без да постигне желанието покой с това поведение на уелски заек с висока температура.

В първия миг, нетърпелива да му каже добрата новина, тя не забеляза угрижената му физиономия. Но в следващия миг бе толкова впечатлена, че чак нададе вик на удивление.

– Крипс! Какво се е случило? Какво има? Нещо лошо ли? – попита тя.

На шумотевицата, която би вдигнала на крак всички лисици в обединеното кралство, той отговори съвсем кратко.

– Какво ли не – а след кратък размисъл предложи: – Хайде да се поразходим.

И те тръгнаха по алеята.

– Разкажи ми – предложи на седмия метър от разходката тя.

– В ужасно положение съм – призна Криспин. Острият ѝ ум веднага напипа очевидното обяснение.

– Пари?

– Да.

– Сметка?

– Да.

– Колко?

– Сто паунда.

– И това ли е всичко? – попита Барни облекчена. За хората, които попадаха в нейната графа по доходи, сто паунда или равностойността им в долари бяха пари за дребни разходи. Затова тя му предложи един елементарен изход от ситуацията. – Нека да бъде твоят banker.

Криспин поклати глава.

– Не.

– Защо не?

– Не мога да взема от теб.

– О, я стига.

– Много благородно от твоя страна да ми ги предлагаш, Барни, но не.

– Ще ми ги върнеш, когато имаш или когато аз имам нужда от тях – предложи благородно тя.

– Не е същото.

– Защо?

– Просто не е.

Барни се предаде.

– Е, добре – каза тя примирено, – ако членовете на фамилия Скроуп имат своите принципи, нека е така. Иска ми се и данъчните служби в Америка да се отнасяха по този начин с парите ми. Имам чувството, че ги издържам от години. На кого дължиш парите?

– На работниците, извършили ремонта по къщата.

– А, приятелчетата на Чипъндейл. Но... ти ми каза, че брат ти Бил е дал парите да им платиш.

Не беше лесно на Криспин да признае за безразсъдната си постъпка.

– Загубих сто от тях на конните надбягвания – изблея жално той.

– А аз си мислех, че никога не участваш в залагания – строго вирна брадичката си Барни.

– Не бях го правил от много години, но нали знаеш как е като ти дадат точна информация.

– Аз ти дадох за Братска любов, но ти се отказа – продължи да упорства тя.

– Не се отказах – Криспин бе готов да се разплаче. Барни го погледна изумена.

– Чакай да се изясним – каза тя. – Чувствам главата си като пчелен кошер. Искаш да кажеш, че ти си размислил и си приел съвета ми?

– Да.

– И си заложил сто на Братска любов?

– Да, при Слингсби. Все още имам сметка там.

– Ами тогава за какво, по дяволите, е това вайкане и сълзи? Спечелил си над хиляда и двеста паунда.

Криспин почувства как кошертът, за който беше споменала Барни, бързо-бързо се настани в неговата собствена глава и сега тя цялата кънтеше от жуженето на пчелите. Не беше сигурен, че разбира какво означават думите й.

– Братска любов стартира при залог едно към осем.

– Но... но... ти ми каза, че е финиширал втори.

– Това е самата истина. Не четеш ли вестници?

– Не.

– А трябва. Братска любов финишира втори, половин дължина след Мускат Отонел, но е имало възражения. Нещо за бутане, бодване и не знам още какво. Комисия проверила обстойно случая, убедила се, че Мускат е нарушил наистина правилата, направили забележка на жокея друг път да внимава и дали победата на Братска любов. Ще получиш

чека си от Слингсби утре или в другиден най-късно. Какво ти стана?

Криспин не беше точно припаднал, но по всичко личеше, че нещата вървят натам и това бе причината за внезапната загриженост на Барни. Човекът хъркаше, все едно му бе заседнала рибена кост в гърлото по време на закуска. Затова тя го сграбчи както може да сграбчва само жена XXL и го замъкна до една грубо скована пейка близо до алеята. Там тя приложи солидна доза от личното си универсално лекарство срещу всички човешки болки и започна здраво да масажира врата му. Направи го прецизно и внимателно както първия път, поне тя така си мислеше, а Криспин отново преживя усещането, че е хванат в мощно менгеме. Затова той бързо се изправи и каза, че всичко вече е наред.

Барни поклати глава и не се съгласи с твърдението му.

– Мислиш, че е така – каза тя, – но никога няма да си наред, докато не си намериш съпруга, която да се грижи за теб и да внимава да не попаднеш в беда. Говорих ти вече за това оня ден, ако си спомняш. Ще се съгласиш с мен, че ако някъде наблизко има проблем, със сигурност и ти си там.

Беше невъзможно да отрича – още от младенческа възраст Криспин и бедите бяха неразделни спътници.

– Така че, имаш нужда от съпруга – завърши строго тя.

– Наистина.

– Опитай с мен – предложи Барни.

Особеният блясък, озарявал Барни преди пристигането на Криспин, бе засилил значително интензитета си при неговото заминаване. По неин съвет той беше отишъл в кабинета си, за да напише чек за ремонтните работници, а тя бе останала на дървената пейка, припомняйки си всяка подробност от събитията след завръщането ѝ от потока.

Седнала така, тя имаше много добра видимост към външната врата, през която в този момент влезе брат ѝ Хоумър, придружаван от едно момиче. Това би трябвало да е госпожица Вера Ъгапоу, която Криспин ѝ беше казал, че очаква, реши тя. Влаковете от Лондон спираха на половин миля и Хоумър най-вероятно бе отишъл да я посрещне.

Интересът ѝ към случая мигновено се повиши. Щом Хоумър си е мръднал задника и е отишъл да посреща момичета, които пристигат с влакове, това трябваше да означава нещо. Тя винаги бе гледала на него като на последния мъж, който ще тръгне по срещи с момичета. Погледът, който успя да хвърли на Вера, когато двамата минаха покрай нея, беше един преценяващ поглед и това, което видя, я убеди в значимостта на отклонението на Хоумър от нормалното. Това не беше просто

момиче, а една такава неземна красавица, че човек започваше да примигва начесто, когато я зърнеше; беше от онези момичета, които карат силните мъже да задържат дъха си и нервно да поправят вратовръзките си; момиче след което арабски шейхове се втурват като прегладнели тюлени след рибен пасаж. Накратко, реши Барни веднага, тя беше последният тип момиче, с което неориентираният ѝ брат би трябвало да се забърква.

Когато Хоумър ги запозна, тя успя да отговори с обичайната си сърдечност, но се чувстваше много неловко. Барни нямаше никакви илюзии относно физическата привлекателност на брат си, а във Вера тя прозря – и то съвсем точно – момиче, което кроеше планове да се омъжи за него заради парите му.

„Доста мрачно момиче е тази Ъпшоу“ – помисли си тя. Правеше впечатление, че ѝ е трудно да се усмихва, може би от страх да не ѝ се образуват бръчки.

Но не това бе причината за лошото настроение у Вера. Отново се беше умислила за очевидната невъзможност да измъкне някакво признание в любов от този сухар Хоумър. По пътя от спирката до Мелингъм Хол той бе говорил надълго и нашироко по доста въпроси. Беше привлякъл вниманието ѝ върху красотата на вечерта, беше говорил за празниците на П.Е.Н. в Брюксел и дори я беше уведолил, че споделя стаята си с една мишка, като върху последния въпрос се разпростря по-нашироко, но за сватбени камбани, епископи и низш клир не обели и дума и тя остана с впечатление, че така ще бъде винаги.

Наистина, още не беше пробвала ефекта на сенчестите кътчета и уединените алеи на парка, за които бе говорила майка ѝ, но тя вече се съмняваше дали те са достатъчно сенчести и уединени, за да доведат до някакъв сериозен резултат.

Разговорът между Барни, която се страхуваше от най-лошото; Вера, разстроена и смутена и Хоумър, който не знаеше какво да прави и къде да се дене нямаше как да тръгне непринудено. Когато след третата пауза Вера каза, че е време да влезе в къщата и да се представи на господин Скроуп, предложението ѝ бе прието радушно.

– Аз ще дойда с теб – каза Барни.

– Аз също – каза Хоумър. – Вече говорих с него за моята мишка, но с удоволствие бих навлязъл по-навътре в нещата.

– Има мишка в стаята на господин Пайл – обясни Вера с отегчението на момиче, което вече е чуло за мишките повече, отколкото би желала.

– Може да е повече от една – вметна Хоумър в желанието си да поддържа разговора.

– Не бих се изненадала – каза Барни, – Крипс не отказва нищо на гостите си. Добре, да тръгваме, той е в кабинета си.

– Аз не съм много убеден – каза Хоумър на тръгване, – че не е плъх.

Кабинетът на Криспин, в който толкова много поколения Скроуп бяха написали стотици писма до вестник „Таймс“, беше една мрачна и потискаща стая на приземния етаж и в момента в който в нея влезе Чипъндейл, тя стана още по-мрачна и потискаща, може би поради присъствието на полицаи Симс. Той седеше със скръстени ръце на един стол близо до бюрото и като че ли се стараше да внуши на околните усещането, че се намират в съд. Някой по-чувствителен човек, попаднал там, би приел за истински късмет, ако успееше да излезе само с една глоба.

Чипъндейл, който не беше от чувствителните, влезе с бодра, еластична стъпка. Щеше да се срещне лице в лице със сериозни обвинения, но единственото нещо, което го притесняваше в такива случаи, бе въпросът дали те можеха да бъдат доказани, а той знаеше много добре, че не могат. Да кажем, че съвестта му беше чиста, ще бъде неточно, защото той нямаше съвест, но имаше нещо много по-добро – алиби, което нито едно обвинение не можеше да пропука.

– Искали сте да ме видите, сър – каза той, замествайки, както беше свикнал в присъствието на външни хора познатото „старче“ и „братле“ с официални форми на обръщение.

– Добър вечер, господин Симс – добави любезно той. – Виждам, че сте се подсушили. Последния път, когато ви видях, бяхте целият вир-вода. Да не сте паднали в езерото?

Гласът му не би могъл да звучи по-състрадателно. Но единствената реакция у другия бяха плътно стиснати устни и леден поглед, който и преди началото на разговора не преливаше от топлота. Ситуацията трябваше да обяснява Скроуп.

– Симс е паднал в потока – каза той и Чипъндейл зацъка с език, явно удивен и заинтересуван.

– Може би някакъв пристъп на световъртеж? – опита да налучка причината икономът.

– Той казва, че някой го е блъснал.

– Някой го е блъснал? – повтори като ехо Чипъндейл, искрено изненадан. – Че кой би направил такова нещо на един блюстител на законността?

– Той обвинява вас.

– И ще ти уредя сурова присъда – каза полицаят. Произнасяше думите с наслада. – Най-малко шест месеца в панделата.

Нещо в държането на Чипъндейл наподобихи наранено честолюбие. Той се изпъна в цял ръст, който дори в такива случаи не беше нещо впечатляващо и погледна предизвикателно. Думите му не бяха „Не можеш да ме уплашиш, братле, с твоите заплахи, защото съм се подковал толкова добре, че ще минат покрай мен без да ги усетя, като тих ветрец“, но очевидно това беше нещото, което си мислеше.

– Невинен съм като младенец – каза той.

– Хо!

– И мога да го докажа.

– Хо!

– Кога се случи това престъпление?

– Като че ли не знаеш?

Бюрото беше наблизко и можеше да се удари едно с юмрук. Чипъндейл го направи.

– Отговорете на въпроса ми!

– Моля, отговорете на въпроса му, Симс.

– Около пет и половина – пресипнало отговори полицаят.

Чипъндейл щеше да удари по бюрото отново, но си беше наранил ръката лошо още първия път. Ограничи се само с един унищожителен поглед.

– В пет и половина аз бях в библиотеката на разговор с господин Скруп и неговия племенник господин Уест. Мога да призова господин Уест да потвърди истинността на думите ми. Но няма да е необходимо. Господин Скруп може също да свидетелства за това. Това е цялата истина, нали, господин Скруп?

– Точно така – каза Криспин. – В пет и половина, Симс, Чипъндейл беше с мен и племенника ми в библиотеката.

Полицай Симс явно остана объркан, но английската полиция не се дава така лесно.

– Може да е било по-рано от пет и трийсет – предположи той.

Чипъндейл повтори упражнението с унищожителния поглед.

– Колко по-рано?

– Четвърт час, може би.

– Значи престъплението може да е било извършено около пет и петнайсет?

– Някъде там.

– В пет и петнайсет – каза Криспин – Чипъндейл беше вече в библиотеката.

Това беше показание срещу което и най-хладнокръвните не можеха да възразят. Полицай Симс каза „Хо!“, стана от стола и тръгна към вратата.

– Сега вече – каза Чипъндейл, – знаеш значението на думите „невинен като младенец“ и мисля, че няма да е зле да приемеш съвета ми, братле, и да не отправяш безпочвени обвинения, за които нямаш никакви доказателства. Или поне малко. В противен случай ще си докараш по-голяма беля. Аз може да се срещна с адвоката си, а може и да не го направя, но ако не го направя, това ще бъде само заради доброто ми сърце. Как може даже и да ти хрумне, че аз ще те бутна в потока? Ако питаш мен, било е някое от момчетата от църковния хор. Не мислите ли така, господин Скроуп?

Криспин каза, че това е една правдоподобна теория.

– Ако седнеш на брега на поток в близост до местност, натъпкана с момчета от църковния хор, по мое мнение, сам си го просиш. Поне на един ще му хрумне интересна идея. И няма да го чуеш как се е промъкнал зад теб, защото ще внимава нито една съчка да не пукне под стъпките му, като оня Чингачгук, за който си говорихме миналия ден, господин Скроуп. Така че, ако бях на твое място, щях да се поразтършувам...

Чипъндейл не довърши изречението, защото вратата се беше затворила след полицая. Той се обърна към Криспин.

– Като че ли си разчистихме сметките с това тъпо ченге, нали, приятелю? Можеш да го наречеш славна победа, както в стихотворението. Чел ли си някога това стихотворение? Учил съм го в неделното училище. Едно дете намира череп и го носи на дядо си и той му разказва за една битка, която са водили по тези места, някъде в Белгия трябва да е било. Забравил съм повечето, но си спомням, че завършваше така: „Таква неща, разбираш, има ги във всяка славна победа“.

– А едно от нещата, които ще има в тази славна победа, – каза със задоволство Криспин, – е, че се виждаме за последен път, Чипъндейл.

– Не те разбирам, старче.

– Изпратих чек на твоите шефове за всичко, което им дължа.

– Изплатил си се?

– Да.

– Никога не съм си представял, че ще успееш – призна Чипъндейл.

– Какво си направил? Да не си обрал банка?

– Спечелих хиляда и двеста паунда на конните надбягвания.

Чипъндейл не успя да каже нищо, защото в този момент влязоха Барни, Хоумър и Вера.

Барни започна разговора.

– Здравей, Крипс. Зает ли си?

– Не, мадам – информира я Чипъндейл с характерната си услужливост. – Полицията си замина.

– Полиция? Да не би къщата да е била нападната?

– Ха-ха! Не, мадам, беше по личен въпрос. Някой бутнал полицай Симс в потока.

– Удивлявате ме. Поне е имал късмет, че денят беше хубав. Това е госпожица Ъпшоу, Крипс – представи я Барни.

– Приятно ми е да се запознаем, госпожице – каза Чипъндейл. – Е, ако няма нищо друго, господин Скруп, аз ще тръгна. Господин Уест...

– Господин Уест? – каза Вера.

– Моят племенник Джералд – каза Крипин. – Познавате ли го?

– Много добре. Тук ли е отседнал?

– Да.

– Колко хубаво.

– Приятен младеж е този Джери Уест – каза Барни и Чипъндейл побърза да се присъедини към всеобщото мнение. – Най-щедрият човек, когото познавам – каза той. – Съвсем наскоро ми даде една значителна сума да пия за негово здраве.

– И защо го е направил?

– Изобилие, мадам, богатство. Празник на духа. Получил е наследство. Нещо, свързано с отменяне на попечителство, под което са били парите му. Не съм сигурен за подробностите, но очевидният факт е, че сега той е богаташ. Пожелайте му късмет. Такова хубаво и свестно момче си го заслужава.

Може би от страх, че веднъж започнал възхвалите си, ораторът можеше да продължи до безкрайност, в този момент Крипин смени темата, като попита Вера дали може да ѝ покаже стаята.

– Дали ще бъде възможно – каза Вера, след като видя стаята и изрази одобрението си, – да използвам телефона. Трябва да уведомя майка ми, че съм пристигнала.

– Има телефон в библиотеката.

– О, благодаря ви – каза Вера.

– Мамо – каза тя няколко минути по-късно, защото в пощата на Мелингъм никога не си правеа труда да дават бърза връзка с Лондон.

Прекрасният глас на Мадам Флора Феи доплува по жицата.

– Здравей, пиленце. Значи си пристигнала. Какво ще кажеш за сенчестите алеи?

– Нищо. И не вярвам да се получи нещо изобщо. Хоумър е безнадежден случай.

– Какво каза? Хоумър безнадежден?

– Абсолютно. До никъде няма да стигнем.

– Имай търпение, детето ми – изгука Мадам Флора. – Такива са мъжете.

– Проявила съм цялото търпение, на което съм способна. Казвам ти, че е съвсем безнадежден случай и нямам никакво намерение да си губя повече времето с подобен пън.

– Тогава какви са плановете ти?

Мадам Флора поиска да сподели мнението си с Вера, че точно този пън е червив с пари, но както рядко ѝ се случваше, замълча.

– Ще се омъжа за Джералд.

– Художничето? Не говориш сериозно.

– Напротив. Той е тук. Винаги съм харесвала Джералд, а сега е получил и парите си. Той е богат.

– Не толкова, колкото Хоумър – вметна внимателно Мадам.

– И не толкова очилат, колкото Хоумър. И не толкова дебел, и не толкова досаден – прекъсна я Вера. – Джералд е много добър. Трябва само да се култивира. Ало, мамо, там ли си?

Въпросът беше зададен, защото от другата страна се получи продължителна пауза. Мадам Флора или беше припаднала, или се бореше с чувствата си. Сигурно последното, защото скоро гласът ѝ отново полетя по жицата.

– Да не би, обаче, да си забравила, сладката ми, че ти развали годежа?

– Не съм. Ти го развали. Нещо не си разбрала правилно и си действала импулсивно и на своя глава.

– На своя глава? Без твое знание?

– Точно така.

– Това ли ще му кажеш?

– Веднага щом го видя.

– Не ти ли се струва малко трудно за вярване?

– Ни най-малко. Но във всеки случай, щом се хвърля в прегръдките му и го целуна...

– Това ли си решила?

– Да, това.

– Е, късмет тогава, момичето ми. Мама ти стиска палци.

– Благодаря, мамо.

– Но не си мисли, че одобрявам. Напротив, никак не одобрявам. Не ми харесва този риж драскач.

– Няма нищо, мамо. Не си длъжна – завърши разговора Вера и в ушите ѝ вече звъняха сватбените камбанки.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

В кабинета Чипъндейл показваше безспорни признаци, че иска да е някъде другаде. Не можеше да си намери място, облизваше устните си и заставаше ту на единия, ту на другия си крак. Ако Шерлок Холмс беше тук, щеше да познае безпогрешно, че с десет паунда в джоба и точни инструкции от Джери Уест как да ги похарчи, той си мислеше само и единствено за „Гъската и гъсока“ и алкохола, който собственикът, господин Хибс, имаше разрешително да продава и както винаги щеше да бъде прав.

Но колкото и да беше зажаднял, не беше забравил добрите маниери. Когато се обърна към Барни, той беше самата любезност.

– Ще желае ли още нещо, мадам? – попита той.

– Не, за нищо не се сещам. Среща ли имате?

– В известен смисъл да, мадам. Господин Уест настояваше да отсоча до кръчмата и да пия за негово здраве.

– Тогава нека не ви задържам.

– Благодаря ви, мадам.

– Много поздрави на колегите.

– Благодаря, мадам.

Оттеглянето му бе последвано от тишина. Хоумър я наруши.

– Много странен иконом – каза той.

– Всъщност, той не е истински иконом. В действителност е съдия-изпълнител. Известно време Крипс имаше дребни проблеми с хората, извършили ремонтните работи и от фирмата са го изпратили, за да следи за интересите им. Но тази вечер Крипс ще им изпрати чек, така че в скоро време ще се разделим с него.

– О – каза Хоумър. Това разкритие като че ли не го впечатли особено. Имаше вид на човек, чиито мисли са заети с други неща. – Е, все пак той ми даде една добра идея.

– Това е много хубаво – отбеляза сестра му.

– Каза, че отивал да пийне в кръчмата „Гъската и гъсока“. Как мислиш, дали сервираят шампанско там?

– Едва ли.

– Тогава ще трябва да се задоволя с уиски. Разбираш ли – каза Хоумър, който изглежда почувства, че ако не можеш да се довериш на собствената си сестра, то на кого друго, – аз обичам Вера Ъпшоу и

изпитвам огромно затруднение да ѝ го кажа. Всеки път, когато сме заедно насаме, започвам да говоря за най-тривиални неща, започвам да се изпотпявам и да ме заливат огромни горещи вълни. Така не може да продължава. Трябва по някакъв начин да разваля магията ѝ. Както казах вече, този човек ми даде идея. Хрумна ми, че едно разумно количество алкохолен стимулант може да свърши работа. Поне си струва да се опита – завърши Хоумър и изскочи от стаята със скорост, съперническа на тази на Чипъндейл.

Той остави Барни с оцъклен поглед и увиснала брадичка. В този вид я завари Криспин при влизането си. След годежа си и победата на Братска любов със сто към осем, той чувстваше, че всичко върви от добре към по-добре, но видът на жената, която обичаше и която явно бе на ръба на някакъв срив, моментално понижи настроението му с няколко градуса и той изблея загрижено.

– Здравей! Ама нещо лошо ли се е случило, скъпичко? Приличаш на подплашена риба. Е, отива ти, разбира се. Отваря те някак. Обаче имам чувството, че нещо се е случило. Какво има, ангел мой?

– Преживях шок.

– Много лошо. Но беше неизбежно. Не може да блъскаш полицаи в потоците без да има, както се изразяват, постефект. Ще мине. Трябва ти само едно питие.

Барни се разтрепера цялата.

– Не споменавай тая дума пред мен! Хоумър отиде в „Гъската и гъсока“, за да се натряска.

– Така ли? Кой е Хоумър?

– Брат ми.

– О, да, разбира се. Сетих се за кого говориш. Беше тук преди малко, нали? Един с очила с рогови рамки и мишка в стаята. Защо иска да се натряска?

– За да събере кураж да поиска ръката на Вера Ъпшоу.

Сега Криспин разбра. И в двата случая, когато трябваше да разваля годежа си, трябваше да се подсили по същия начин, за да може да се изразява разбираемо.

– Е, няма нищо – утешително каза той, успокоен, че лошото не е толкова лошо и любимата му скоро ще преодолее ненужната възбуда. – Няма нищо опасно в това да се тонизира малко, нали?

– Разбира се, че има. Тя е една коварна Далила (Далила, жена на Самсон, е символ на женска хитрост и коварство спрямо доверчивите мъже. Тя успяла да изтръгне от него тайната на огромната му сила: че

косата му не бива да се подстригва; издала тази тайна на филистимците, те остригали къдриците му, извадили му очите и го оковали във вериги, бел. пр.).

– Защо говориш така? Тя е може би едно много добро момиче.

– Не е. Тя е вампир. Забелязах го веднага щом я видях. Тя прави всичко заради парите му. Нарочно го е последвала тук, за да го вкара в капана си.

– Е, може и да си права, но дори и така да е, не пропускаш ли нещо?

– Какво имаш предвид?

– Тя непременно ще му откаже. За нищо на света не бих искал да кажа нещо обидно за който и да е от братята ти, но нека да погледнем истината в очите... Хоумър... странно име. Чудя се защо са го кръстили така. Факт е, че родителите понякога ги хващат лудите пред купела с водата за кръщенето. Чипъндейл ми разказа за един тип, името му било Чингачгук. Ами виж и мене – Криспин, никак не ми харесва, но съм кръстен още Ланселот и Гауейн, защото майка ми много обичала поезията на Тенисън. Но за какво говорех? А, да. Исках да кажа, че Хоумър, колкото и да е паралия и да знае безброй забавни истории за мишки и т.н., не може да се каже, че е шедьовър. Не би го нарекла отговора на моминските молитви, нали?

– Но печели сто и петдесет хиляди долара на година. Няма никакъв шанс да му откаже.

Криспин разбра притесненията ѝ и схвана цялата сериозност на ситуацията. Той помисли малко и бе осенен от идея.

– Знаеш ли какво си мисля, че трябва да направиш?

– Какво?

– Иди в „Гъската и гъсока“ и поговори с него.

– О, Крипс, какво щях да правя без теб! – плесна с ръце Барни.

– Винаги е удоволствие да ти помогна. Да дойда ли с теб?

– Не, благодаря ти. Това, което имам да кажа на Хоумър, е само между нас двамата.

Едно от предимствата, които една сестра има, когато спори с брат си е, че не е длъжна да бъде тактична. Ако пожелае да му каже, че е идиот и трябва да си прегледа главата, може да го направи и дори да стигне по-далече, като добави, че е много жалко, че никой досега не си е помислял да го удуши с възглавницата, още докато е бил малък. Барни направи и двете неща почти веднага щом прекрачи прага на „Гъската и гъсока“ и Хоумър, който сръбваше уиски ѝ каза, че не разбира за какво

му говори.

Повече от трийсет години бяха минали от онзи случай, когато в общата им детска стая Барни бе започнала един диспут с брат си, като го удряше по главата с любимата си кукла, но с удоволствие би го направила и сега, стига да имаше кукла под ръка. Мисълта ѝ за миг се спря на един тежък пепелник, който стоеше на масата, но мъдростта надделя и тя се ограничи само с думи.

– Много добре разбираш за какво говоря. Говоря за теб и тази твоя златотърсачка Вера.

Не е лесно за човек, който пие уиски и вече е налял в мензурата солидно количество, да демонстрира достойнство, но опитът на Хоумър не беше съвсем неуспешен.

– Ще те помоля да не говориш така за госпожица Ъпшоу – каза той, видимо гневен. – Държиш се просто абсурдно. Тя е неспособна на нязост за пари. Тя е рядко чиста душа, която живее в един друг, духовен свят. Човек може да го почувства от всеки ред, който е написала. Прочети нейните „Нарцисови дни“... Прочети „Утрото започва в седем“.

Барни отправи една анатема, в която бяха споменати и двете произведения и добави, че не би ги прочела и за всичкото злато на света.

– Наистина духовен – продължаваше Хоумър твърдоглаво, като изпитваше известна трудност при произнасянето. – Ефирен. Фин. Благодарен. Светъл. Божествен. Можеш да го наречеш вълшебен.

– Добре, да приемем, че тя е добър автор, но това не е достатъчно. Половината от мошениците в Ню Йорк пишат като ангели. О, защо – вече доста по-емоционално продължи Барни, – ние двамата сме такива кръгли глупаци? Това е нещо като семейно проклетие. Като че ли беше вчера, когато ме предупреждаваше да не се омъжвам за Уоли Клейборн, а аз не те послушах. Не се запитах защо мъж като Уоли, красив и любимец на всички, ще иска да се ожени за момиче, чийто единствен чар бяха парите ѝ. А истината е само една – влюбих се в него и не можех да мисля. Колко по-разумен и прозорлив беше ти тогава, а ето те сега тук, оплетен от един женски Уоли Клейборн. Значи пак старият случай със змиите и зайците.

– Моля?

– Изглежда е природен закон всеки заек да се отдели от себеподобните и да попадне под хипнозата на някоя змия. Ти си заек, аз бях заек. Аз бях хипнотизирана от Уоли, на който, признавам, нищо не му липсваше, дори и моралният кодекс на уличен котарак, а сега ти позволяваш на тази Вера Ъпшоу да те хипнотизира. Разбира се, че ще се омъжи за

теб, ако ѝ предложиш, но ти какво ще получиш? Мислиш ли, че ще можеш да я задържиш по-дълго отколкото аз успях да задържа Уоли? Събуди се, братко, тази твоя „нежна душа“ ще бъде във на улицата с по-редния си флирт преди още да е смляла сватбената торта.

Хоумър стана. Хълцането някак разваляше гордата му осанка. От съседната зала запяха песен и шумът заглуши встъпителните му слова, така че му се наложи да ги повтори.

– Повече няма да слушам това – строго каза той.

– Това е твое право – каза Барни.

Като честен боец тя знаеше кога е изгубила битката.

– Връщам се в къщата.

– Така подпийнал? Готов да пхнеш празната си глава в устата на змията? Добре, но аз няма да дойда с теб. Отивам в другата зала при момчетата. Песните им звучат обещаващо.

Хоумър се отправи към Мелингъм Хол. Братската любов към сестра му беше паднала под морското равнище. Ушите му горяха и очите му блестяха ядно зад очилата от възмущение заради отвратителните неща, които трябваше да изслуша. Никога в живота си не беше чувал такива противни глупости от устата на някой, който винаги бе имал за здравомислеща личност. Предполагаше, че сестрите винаги ревнуват братята си от обектите на тяхната любов, но да обвиняваш жена като Вера Ъпшоу с такива долни инсинуации беше безпардонно. Дори една сестра, поглеждайки в тези ясни честни очи, би трябвало да е открила чистата и непорочна душа зад тях. И всички тези глупости за улицата и за флиртове... Дрън-дрън.

Думите на Барни не бяха успели дори да одраскат дълбоката му любов. Повече от всякога той копнееше да се срещне с Вера Ъпшоу и да излее сърцето си пред нея и още в следващия миг шансът направи това възможно. Беше стигнал до вратата и се канеше да я отвори, когато я видя. Тя беше в страстна прегръдка с един рижав младеж, в когото разпозна племенника на своя домакин Джералд Уест и докато зяпаше като треснат, изгубил и ума, и дума, тя го целуна. И като казвам целуна, използвам думата в най-точното ѝ значение. Това беше такава целувка, каквато преди Холивуд да наложи девиза „Всичко е възможно“, никога нямаше да бъде допусната до белия екран. Цензорите във Филаделфия щяха да настояват голяма част от сцената да бъде изрязана, защото това не беше целувка, а истинска вендуза. Как не му паднаха зъбите на този рижавия, Хоумър така и не разбра. Но не това беше важното! Хоумър се отдръпна. Имаше странното чувство, че някой е излял върху него кофа

ледена вода.

Много мъже в аналогично положение, мислейки си до този момент, че любовта им ще бъде вечна и изведнъж стават свидетели на това как тя гръмва като спукан балон, често споделят убеждението, че са били предупредени свише и ще направят добре, ако преразгледат плановете си за женитба. Хоумър беше един от тях. Все едно изведнъж се бе излекувал от силна треска. Миг по-рано, целият изтъкан от любовна страст, той отново бе станал старият хладнокръвен и пресметлив адвокат. Влюбеният Хоумър беше изчезнал без следа – неговото място бе заел Хоумър Пайл от фирмата „Пайл, Уизбийч и Холистер“, адвокат, когото в последните петнайсет години никой не бе успял да изпързала.

Единственото нещо, което помрачаваше настроението му, беше мисълта, че сестра му Бернадет беше в правото си да му каже „Нали ти казах!“, но това бяха подробности.

Колко време стоя там, разсъждавайки върху новата ситуация и той не би могъл да ни каже, но мислите му бяха заети все още с това, когато забеляза една скъпа кола да излиза на алеята с Уилоуби на задната седалка. Той изскочи пред нея и размаха ръце.

– Хей, Скроуп, само минутка, Скроуп. Искам да поговорим, Скроуп.

– Да? – каза Уилоуби кисело. Все още не беше простил на Хоумър за историята с „Момичето в синьо“. Последното нещо, което му се искаше, беше да прекъсне пътуването си, за да си побъбри с човек, способен да сложи неговата любима миниатюра в средното чекмедже на нечие бюро.

Хоумър приближи колата и се хвана здраво за дръжката на вратата, като че ли с цел да я задържи, в случай, че реши да потегли.

– В Лондон ли отиваш, Скроуп?

– Да.

– Ще ме закараш ли?

– Защо не? – каза Уилоуби, все още кисело. – Защо искаш да ходиш в Лондон?

Ако искаше, Хоумър можеше да каже, че е получил телеграма от Америка, която го задължава веднага да замине за столицата, но реши, че истината би имала повече тежест между двама светски мъже.

– Тук има една жена, която желая да отбягвам – каза той. И да искаше, Хоумър не би могъл да състави по-добро изречение, с което да спечели симпатиите на Уилоуби. Заклетият ерген никога не отказваше помощта си на мъже, желаящи да избягват жени. Самият той го бе правил

в продължение на години и дори считаше, че това е здравата основа на един щастлив живот.

– Скачай тогава бързо – каза той и Хоумър скочи. – Разкажи ми всичко, приятелю.

И Хоумър му разказа всичко.

– Ако бях на твое място – каза Уилоуби, когато разказът завърши, – сякаш да взема първия самолет за Ню Йорк. Зарежи багажа, по-късно ще го изпратят – каза Уилоуби и Хоумър каза, че и той е възнамерявал да направи същото.

Джери крачеше нервно пред входната врата. Беше напрегнат, но все пак доволен, че е изяснил отношенията си с Вера Ъпшоу. Не беше лесно да я отблъсне от себе си и да ѝ обясни, без да бъде твърде рязък, че чувствата му са насочени към друго момиче и че молбата ѝ всичко да си остане пак както преди не може да се поставя на обсъждане дори и за момент, но все пак успя. Мисълта за Джейн го бе вържорила с красноречие и дори без да ѝ каже, че би предпочел да гори в пъкъла, отколкото да се ожени за нея, той бе успял да се изясни.

Тя не остана доволна, но при тези обстоятелства беше естествено да очаква недоволство. Всъщност малко недоволство не би навредило никому. Важното беше, че тя си тръгна и той отново беше сам, свободен и необезпокояван да си мисли за Джейн.

Джери толкова дълбоко бе потънал в мислите си, че когато точно зад гърба му изсвири клаксон и го накара да подскочи на метър, той съобрази, че Джейн се е върнала от пътуването си до Лондон. Лицето ѝ сияеше зад волана на колата, която изобилието „Скроуп, Ашби и Пембертън“ ѝ беше осигурило и той си помисли, както много пъти преди, че у нея има нещо, което правеше всички други момичета, които познаваше, да изглеждат като портрети, които силно се нуждаят от реставрация. Джери приближи до прозореца и си пхна главата вътре.

Разговорът започна като между случайни минавачи.

- Здравей – каза той.
- Здравсти – отвърна тя.
- Значи, върна се.
- Да, върнах се.
- Пътуването как беше?
- Страхотно.
- Уморена ли си?
- Ни най-малко.
- Срецна ли се с адвокатата?

– Да. Казва се Стоугънбулър.

– Е, слава богу, че той, а не аз.

Последва кратка пауза и след това Джейн продължи.

– Какво дали ще?

Когато Джери я помоли да поясни въпроса си, тя се съгласи.

– Когато тръгнах, говорихме си за това-онова и ти попита „Джейн, ще се...“ и преди да продължиш, се появи Чипъндейл и сега цялата изгарям от любопитство и те питам дали „ще“ какво?

– Дали ще се омъжиш за мен? Дали ще бъдеш моя съпруга!

– А, това ли било? Иска ли питане?

– Мислех, че е по-добре да попитам. Съгласна ли си, Джейн?

– Разбира се. Дори нямам търпение. Значи сега от теб се иска да влезеш в колата и да ме целунеш. Не мислиш ли?

– Точно това смятах да направя.

– Но ми се иска да не го правиш с това лице, цялото в червило.

– Така ли?

– Изцапан си.

– По-добре да ти обясня.

– И аз така мисля. Ако обичаш.

– Това беше едно момиче, за което бях сгоден. Тя развали годежа, а сега е дошла пак да опитаме отново. Внезапно ми се хвърли на врата. Имах възможност да използвам дясно кроше, но изпуснах момента. Както и да е, всичко е наред. Казах ѝ, че съм сгоден за теб.

– Но ти не беше.

– Може малко да съм поизбързал, но сега съм, нали?

– Разбира се, че си.

– Господи, колко щастливи ще бъдем!

– Няма ли да има и други бивши годеници да наминават и да те целуват?

– Не, само тя беше.

– Добре. Човек се интересува, нали разбираш?

След още една, този път по-дълга пауза, Джейн, вече способна да говори, каза:

– Джери.

– Да?

– Има едно дребно нещо, което трябва да ти кажа.

– Знам го.

– За парите ми?

– Да, вуйчо Бил се появи тук и ми разказа.

– И нямаш нищо против?
– Не, нали и ти нямаш нищо против?
– Аз съм щастлива. Когато Стоугънбулър ми каза новината, направо не можех да се сдържа. Щях да се пръсна от смях. Парите само заставаха между нас.

– Нищо не може да застане между нас.

– Какво са парите?

– Точно така.

– Боклук, нали?

– Това е точната дума.

– Кой би пожелал парите, ако си има Д. Г. Ф. Уест? Въпреки че, страхувам се, ще трябва да живеем много скромно. Трябва да върна на вуйчо ти всичко, което ми зае за колата и другите ми прищевки. Похарчих цяло състояние. Като пиян моряк, както казва той. Нали ще ме обичаш и в малка къщичка на село или в малък апартамент някъде?

– Ще се справим далеч по-добре. Вуйчо Бил прекрати попечителството и сега съм богат. Достатъчно богат, по-точно. Потрябва ли ти някоя дреболийка, винаги можеш да ми кажеш.

– Джери! Не е ли прекрасно!

– Не е зле, съгласен съм.

– О, Джери!

– О, Джейн!

Странно, помисли си той, как се завъртат нещата. Ако някой садист не го беше избрал за съдебен заседател, хилейки се доволно как ще опропасти работния му ден, никога нямаше да знае за съществуването на Джейн. И ако трябваше да бъде честен, в чудото на тяхното запознанство той съзираще едно доказателство за ефикасността на своя ангел-хранител. Когато вълшебникът се залавяше за работа, наистина я свършваше качествено.

В почивките между целувките с Джейн той си мислеше за своя ангел-хранител. Незнайно защо си го представяше дребен, с остри черти на лицето. С очила с рогови рамки? Да, вероятно с очила с рогови рамки и постоянно нервничене – от този тип, който е най-подходящ за личен секретар на някой голям финансист.

Какво бе направил, за да заслужи такъв помощник? Не се сещаше за нищо. И все пак той съществуваше и Джери можеше да бъде най-малкото благодарен.

Двама души от различен пол не могат да седят и да се прегръщат в кола дълго време на публично място, като алеята пред Мелингъм Хол

например, без някой да ги види и няколко минути по-късно Барни и Чипъндейл, връщайки се от „Гъската и гъсока“, станаха свидетели на бурните чувства на Джери и Джейн. Дойдоха точно навреме, защото щом влезоха през вратата и колата потегли.

– Сигурно ще се женят тези двамата, не мислите ли? – каза Чипъндейл и Барни отговори, че би трябвало, добавяйки, че и двамата ще имат добър старт в живота.

– Господин Уест и приятелката му – каза Чипъндейл. – Много хубаво момче е този господин Уест.

– Наистина много хубаво.

– Бих желал да поостана тук, за да се виждаме по-често.

– Напускате ли ни?

– Утре – каза Чипъндейл и въздъхна. – Това му е най-лошото на моята професия. Вие знаете ли, че всъщност съм съдия-изпълнител?

– Знаех. Господин Скруп ми каза. И кое му е лошото да си съдия-изпълнител?

– Имах предвид, че идваш в една къща, настаняваш се удобно, сприятеляваш се с хората и след това най-неочаквано трябва да си тръгваш. Тъжна работа. Можете да ме наречете прелетна птица.

– Някакъв вид птица, да – съгласи се Барни.

– Тъжно е някак си.

– Но помислете си колко щастливи ще бъдат всички да ви видят, че си тръгвате.

– И това е нещо – лицето на Чипъндейл се проясни.

– Винаги се опитвай да се поставиш на мястото на другия. Вие сте от онези хора, които могат да направят празник, дори само със заминаването си. Това е голяма дарба.

– Разбирам какво имате предвид.

– Спомняте ли си онази стара песен „Раздай по малко щастие“? Хайде да я запеем.

– Добре. Аз не си спомням думите много добре. Ще трябва да я карам повече с тара-ра-ра.

– Нищо. Важното е да е от сърце. Готов ли сте?

– Готов съм.

– Тогава да запеем.

И те запяха.

КРАЙ

© 1970 П. Г. Удхаус
© 2001 Стоян Бабалев, превод от английски

P. G. Wodehouse
The Girl in Blue, 1970

Източник: <http://e-bookbg.com>

Публикация:

ГОЛЯМОТО НАКИСВАНЕ. 2001. Изд. Кронос, София. Роман. Превод: от англ. Стоян Бабалев [The Girl in Blue / P. G WODEHOUSE]. Страници: 192. Формат: 20 см. ISBN: 954-8516-61-6.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2134>]